

Judikatūras krājums

EIROPAS SAVIENĪBAS CIVILDIENESTA TIESAS SPRIEDUMS (plēnums)

2010. gada 13. janvārī*

Civildienests — Ierēdņi — Prasība atcelt tiesību aktu — Tiesvedības izbeigšana pirms sprieduma taisīšanas — Prasība sakarā ar atbildību — Pieņemamība — Privilēģijas un imunitāte — Imunitātes pret tiesvedību atņemšana — OLAF izmeklēšanas konfidencialitāte — Izmeklēšanas un disciplinārlietu biroja [IDOC] izmeklēšana — Piekļuve medicīniska rakstura dokumentiem — Piekļuve personas lietai — Disciplinārlieta — Saprātīgs termiņš

Apvienotās lietas F-124/05 un F-96/06

par prasībām, ko atbilstoši EKL 236. pantam un EAEKL 152. pantam cēla

A, bijušais Eiropas Komisijas ierēdnis, ar dzīvesvietu Porvāndrā [*Port-Vendres*] (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja B. Kambjē [*B. Cambier*] un L. Kambjē [*L. Cambier*], *avocats*, pēc tam B. Kambjē, L. Kambjē un R. Borns [*R. Born*], *avocats*, pēc tam B. Kambjē un A. Paternostre [*A. Paternostre*], *avocats*,

prasītājs lietā F-124/05,

G, bijušais Eiropas Komisijas ierēdnis, ar dzīvesvietu Porvāndrā (Francija), ko sākotnēji pārstāvēja B. Kambjē un L. Kambjē, *avocats*, pēc tam B. Kambjē, L. Kambjē un R. Borns, *avocats*, pēc tam B. Kambjē un A. Paternostre, *avocats*,

prasītājs lietā F-96/06,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv J. Kurals [*J. Currall*] un V. Džoriss [*V. Joris*], pārstāvji, kuriem palīdz D. Velbruks [*D. Waelbroeck*], advokāts,

atbildētāja.

CIVILDIENESTA TIESA (plēnums)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs P. Mahonijs [*P. Mahoney*] (referents), palātas priekšsēdētājs S. Žervazoni [*S. Gervasoni*], tiesneši H. Krepels [*H. Kreppel*], H. Tagars [*H. Tagaras*] un Š. Van Rapenbušs [*S. Van Raepenbusch*],

sekretāre V. Hakenberga [*W. Hakenberg*],

ņemot vērā rakstveida procesu un 2009. gada 1. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2005. gada 16. decembrī un reģistrēts ar lietas numuru F-124/05, prasītājs lūdz, pirmkārt, atcelt tostarp Komisijas 2005. gada 28. februāra lēmumu, ar kuru noraidīts viņa 2004. gada 22. oktobra lūgums izbeigt disciplinārlietu, kas pret viņu ierosināta ar 2004. gada 16. janvāra lēmumu (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums” jeb “lēmums, ar kuru atteikts izbeigt disciplinārlietu”), un, otrkārt, piespriest Komisijai atlīdzināt viņam zaudējumus.
- 2 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesas kancelejā nonācis 2006. gada 10. augustā faksa sūtījuma formā (oriģināls iesniegts 17. augustā) un reģistrēts ar lietas numuru F-96/06, tas pats prasītājs lūdz piespriest Komisijai atlīdzināt viņam zaudējumus sakarā ar vairākiem pārkāpumiem, kurus esot pieļāvusi Komisija.

Atbilstošās tiesību normas

I – Normas attiecībā uz privilēģijām un imunitāti

- 3 1965. gada 8. aprīļa Protokola par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās, kas pievienots Līgumam par vienotas Eiropas Kopienas Padomes un vienotas Eiropas Kopienas Komisijas izveidi (OV 1967, 152, 13. lpp.; turpmāk tekstā – “Protokols par privilēģijām un imunitāti” jeb “Protokols”), 12. pantā ir noteikts:

“Neatkarīgi no pilsonības Kopienas ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem visās dalībvalstīs:

- a) saskaņā ar Līguma noteikumiem, kas, no vienas puses, attiecas uz ierēdņu un pārējo darbinieku atbildību attiecībā pret Kopienām un, no otras puses, uz Tiesas jurisdikciju domstarpībās starp Kopienām un tās ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem, ir imunitāte pret tiesvedību saistībā ar darbībām, ko viņi veikuši, pildot amata pienākumus, tostarp viņu teikto vai rakstīto. Šī imunitāte saglabājas arī tad, kad viņi beiguši pildīt amata pienākumus;

- b) [...]”

- 4 Saskaņā ar Protokola par privilēģijām un imunitāti 18. pantu:

“Privilēģijas, imunitāti un atvieglojumus Kopienas ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem piešķir vienīgi Kopienas intereses.

Jebkurai Kopienas iestādei ir jāatņem ierēdnim vai darbiniekam piešķirtā imunitāte, ja šī iestāde uzskata, ka šādas imunitātes atņemšana nav pretrunā Kopienas interesēm.”

- 5 Protokola par privilēģijām un imunitāti 19. pantā ir paredzēts:

“Lai piemērotu šo Protokolu, Kopienas iestādes sadarbojas ar attiecīgo dalībvalstu atbildīgajām iestādēm.”

- 6 Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu 23. panta pirmās daļas pirmajā teikumā ir atgādināts, ka privilēģijas un imunitāte ierēdņiem ir piešķirtas vienīgi Kopienas interesēs.

II – Normas attiecībā uz izmeklēšanu krāpšanas apkarošanas jomā

- 7 Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regulas (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) (OV L 136, 1. lpp.), preambulas 10. apsvērumā ir noteikts:

“Tā kā šī izmeklēšana jāveic saskaņā ar Līgumu, un jo īpaši saskaņā ar Protokolu par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās, ievērojot Civildienesta noteikumus [...] un pilnībā ievērojot cilvēktiesības un pamatbrīvības, īpaši taisnīguma principu, ievērojot iesaistīto personu tiesības izteikt savus uzskatus par faktiem, kas uz tām attiecas, un ievērojot principu, ka izmeklēšanas secinājumi var pamatoties vienīgi uz elementiem, kam ir pierādījumu vērtība [...]”

- 8 Regulas Nr. 1073/1999 8. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Neatkarīgi no tā, kādā formā veikta iekšējā izmeklēšana, tajā nodotā vai iegūtā informācija [Iekšējā izmeklēšanā nodotā vai iegūtā informācija neatkarīgi no tās formas] ir profesionāls noslēpums, un to aizsargā noteikumi, kas attiecas uz Eiropas Kopienų iestādēm.

Šādu informāciju var darīt zināmu tikai tām personām Eiropas Kopienų vai dalībvalstu iestādēs, kurām šī informācija jāzina amata pienākumu veikšanai, un to var izmantot tikai tam, lai novērstu krāpšanu, korupciju vai kādu citu nelikumīgu darbību.”

III – Normas attiecībā uz disciplinārlietām

- 9 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu – redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim, – 88. panta piekto daļu, ja pret ierēdni ierosina krimināllietu par tādiem pašiem nodarījumiem, kas bija pamats disciplinārlietas uzsākšanai, galīgo lēmumu pieņem tikai pēc tam, kad tiesa, kas izskata lietu, ir pieņēmusi galīgo spriedumu.
- 10 Civildienesta noteikumu IX pielikuma 25. pantā ir pārņemti Civildienesta noteikumu – redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim, – 88. panta piektās daļas noteikumi.
- 11 Komisijas 2004. gada 28. aprīļa Lēmuma, ar ko nosaka vispārīgos administratīvo izmeklēšanu un disciplinārlietu norises īstenošanas noteikumus (turpmāk tekstā – “VĪN attiecībā uz administratīvo izmeklēšanu un disciplinārlietām”), 1. panta 1. punktā, kurā šajā ziņā ir pārņemts Komisijas 2002. gada 19. februāra Lēmums C(2002) 540, ir paredzēts, ka tiek izveidots Izmeklēšanas un disciplinārlietu birojs (IDOC).
- 12 VĪN attiecībā uz administratīvo izmeklēšanu un disciplinārlietām 2. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

“1. IDOC veic administratīvo izmeklēšanu. Šajos noteikumos termins “administratīvā izmeklēšana” ietver visas darbības, ko veic pilnvarotais ierēdnis nolūkā noskaidrot faktus un, attiecīgā gadījumā, noteikt, vai ir pieļauta Komisijas ierēdņiem paredzēto pienākumu neizpilde.

[..]

2. IDOC var tikt uzdots veikt citas izmeklēšanas, kuru mērķis ir pārbaudīt atsevišķus faktus, tostarp Civildienesta noteikumu 24., 73. un 90. panta ietvaros.”

IV – Normas attiecībā uz arodslimību un nelaimes gadījumu risku apdrošināšanu

- 13 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. panta 1. un 2. punktu:

“1. Ierēdņa risks saslimt ar profesionālajām slimībām [arodslimībām] un negadījumu risks ir apdrošināts no dienesta uzsākšanas datuma saskaņā ar Kopienu iestāžu kopēju vienošanos, apspriežoties ar Civildienesta noteikumu komiteju. [..]

2. Maksājamie pabalsti ir šādi:

a) [..]

b) pilnīgas pastāvīgas invaliditātes gadījumā:

tāds vienreizējs maksājums ierēdnim, kas vienāds ar astoņkārtīgu viņa gada pamatalgu, ko aprēķina, pamatojoties uz mēneša saņemtās algas apmēru 12 mēnešus pirms nelaimes gadījuma;

c) daļējas pastāvīgas invaliditātes gadījumā:

tāds maksājums ierēdnim, kas ir daļa no b) apakšpunktā paredzētās summas, kuru aprēķina pēc algu skalas, kas paredzēta 1. panta noteikumos.

[..]”

- 14 2005. gada 13. decembrī Kopienas iestādes pieņēma Kopējos noteikumus par Eiropas Kopienas ierēdņu apdrošināšanu pret nelaimes gadījumu un arodslimību risku, kas stājās spēkā 2006. gada 1. janvārī (turpmāk tekstā – “Noteikumi par apdrošināšanu” vai “Jaunie noteikumi par apdrošināšanu”). Pirms šī datuma bija piemērojami Kopējie noteikumi par Eiropas Kopienas ierēdņu apdrošināšanu pret nelaimes gadījumu un arodslimību risku, kas pēdējo reizi bija grozīti 1997. gada 18. jūlijā (turpmāk tekstā – “Agrākie noteikumi par apdrošināšanu”).

- 15 Jauno noteikumu par apdrošināšanu 30. pantā ir paredzēti šādi pārejas noteikumi:

“[Agrākie noteikumi par apdrošināšanu] tiek atcelti.

Tomēr tie ir piemērojami attiecībā uz jebkuru lēmuma projektu, kas pieņemts saskaņā ar 20. panta 1. punktu pirms 2006. gada 1. janvāra [..].”

- 16 Jauno noteikumu par apdrošināšanu 2. panta 1. punktā nelaimes gadījums ir definēts kā jebkurš pēkšņs notikums, kas radījis kaitējumu apdrošinātās personas fiziskajai vai psihiskajai integritātei un kura cēlonis vai viens no cēloņiem ir ārpus cietušās personas organisma. Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 2. panta 1. punktā nelaimes gadījums ir definēts kā jebkurš ārējs un pēkšņs vai vardarbīgs, vai neparasts notikums vai faktors, kas radījis kaitējumu ierēdņa fiziskajai vai psihiskajai integritātei.

- 17 Saskaņā ar Jauno noteikumu par apdrošināšanu 11. panta 1. punktu pilnīga vai daļēja pastāvīga invaliditāte tiek noteikta atkarībā no kaitējuma fiziskajai un psihiskajai integritātei (turpmāk tekstā – “KFPI”), kas noteikts, pamatojoties uz minētajiem noteikumiem pielikumā pievienoto Eiropas novērtējuma skalu, ko izmanto medicīniskiem nolūkiem, nosakot kaitējumu fiziskajai un psihiskajai integritātei.

- 18 Jauno noteikumu par apdrošināšanu 11. panta 2. punktā ir paredzēts, ka apdrošinātās personas pilnīgas pastāvīgas invaliditātes gadījumā, kas radusies nelaimes gadījuma vai arodslimības dēļ, KFPI ir 100 % apmērā, un apdrošinātajai personai tiek izmaksāta Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta

- b) apakšpunktā paredzētā summa. Saskaņā ar Jauno noteikumu par apdrošināšanu 11. panta 3. punktu apdrošinātās personas daļējas pastāvīgas invaliditātes gadījumā, kas radusies nelaimes gadījuma vai arodslimības dēļ, apdrošinātajai personai tiek izmaksāta Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētā summa, kas noteikta atkarībā no KFPI Eiropas novērtējuma skalā norādītajām likmēm.
- 19 Jauno noteikumu par apdrošināšanu 15. pantā ir paredzēts, ka ierēdnim, kas cietis nelaimes gadījumā, vai viņa tiesību pārņēmējiem ir jāpaziņo par nelaimes gadījumu iestādes, kurā ir apdrošināta attiecīgā persona, administrācijai. Paziņojumā par nelaimes gadījumu detalizēti ir jānorāda nelaimes gadījuma diena un laiks, cēloņi un apstākļi, kā arī liecinieku un iespējami atbildīgo trešo personu uzvārdi. Tam ir jāpievieno medicīniskā izziņa, kurā norādīts veselības bojājumu raksturs un nelaimes gadījuma iespējamās sekas. Medicīniskā izziņa ir jāsaņem desmit darba dienu laikā pēc dienas, kurā noticis nelaimes gadījums. Šajā normā būtībā ir pārņemts Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 16. panta teksts.
- 20 Saskaņā ar Jauno noteikumu par apdrošināšanu 16. panta 1. punkta pirmās daļas pirmo teikumu ierēdnim, kurš lūdz piemērot minētos noteikumus arodslimības dēļ, ir jāiesniedz paziņojums administrācijai saprātīgā termiņā pēc slimības sākuma vai pirmā medicīniska rakstura atzinuma datuma. Šajā normā ir pārņemts Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 17. panta 1. punkta pirmās daļas pirmā teikuma teksts.
- 21 Atbilstoši Jauno noteikumu par apdrošināšanu 16. panta 2. punktam administrācija veic izmeklēšanu, lai iegūtu jebkādu informāciju, kas ļauj noteikt slimības raksturu, tās rašanos profesionālās darbības dēļ, kā arī slimības rašanās apstākļus. Šajā normā ir pārņemts Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 17. panta 2. punkta pirmās daļas teksts.
- 22 Jauno noteikumu par apdrošināšanu 18. pantā ir paredzēts, ka lēmumus par notikuma atzīšanu par nelaimes gadījumu vai slimību atzīšanu par radušos profesionālās darbības dēļ, kā arī lēmumus par pastāvīgās invaliditātes pakāpes noteikšanu pieņem iecelēj institūcija (turpmāk tekstā – “IIN”) saskaņā ar šo noteikumu 20. pantā paredzēto procedūru, pamatojoties uz slēdzieni, ko sagatavojis iestādes norīkots ārsts vai ārsti, un, ja apdrošinātā persona to pieprasa, pēc apspriešanās ar minēto noteikumu 22. pantā paredzēto ārstu komisiju. Šajā normā būtībā ir pārņemts Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 19. panta teksts.
- 23 Jauno noteikumu par apdrošināšanu 20. pantā ir paredzēts:
- “1. Pirms lēmuma pieņemšanas saskaņā ar 18. pantu IIN paziņo apdrošinātajai personai vai tās tiesību pārņēmējiem lēmuma projektu, kam pievienots iestādes norīkotā ārsta vai ārstu slēdziens. Apdrošinātā persona vai tās tiesību pārņēmēji var lūgt, lai viņu izraudzītajam ārstam tiek nosūtīts pilns medicīniskais atzinums vai ka viņiem tiek paziņots šis atzinums.
2. Apdrošinātā persona vai tās tiesību pārņēmēji sešdesmit dienu laikā var lūgt, lai 22. pantā paredzētā ārstu komisija sniedz savu atzinumu. Lūgumā par lietas nodošanu ārstu komisijai ir jānorāda ārsts, kurš pārstāv apdrošināto personu vai tās tiesību pārņēmējus, uzvārds un jāpievieno šī ārsta ziņojums, kurā precizēti strīdīgie medicīniska rakstura jautājumi saistībā ar ārstu vai ārstu, kurus iestāde norīkojusi, piemērojot šo noteikumu normas, viedokli.
3. Ja šī termiņa beigās nav saņemts neviens lūgums par konsultēšanos ar ārstu komisiju, [IIN] pieņem lēmumu saskaņā ar paziņoto projektu.”
- 24 Saskaņā ar Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 21. pantu ierēdnis var lūgt, lai viņa izraudzītajam ārstam tiek nosūtīts pilns medicīniskais atzinums. Savukārt atšķirībā no Jauno noteikumu par apdrošināšanu 20. panta Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 21. pantā ierēdnim nebija paredzēta iespēja lūgt, lai viņam tieši paziņo medicīnisko atzinumu.

- 25 Jauno noteikumu par apdrošināšanu 22. panta 1. punktā, kurā būtībā ir pārņemts Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 23. panta 1. punkta teksts attiecībā uz ārstu komisijas sastāvu, ir paredzēts:

“1. Ārstu komisijas sastāvā ir trīs šādi nozīmēti ārsti:

- pirmo ārstu nozīmē apdrošinātā persona vai tās tiesību pārņēmēji,
- otro ārstu nozīmē [IIN],
- trešo ārstu, savstarpēji vienojoties, nozīmē pārējie divi nozīmētie ārsti.

[..]”

- 26 Visbeidzot saskaņā ar Jauno noteikumu par apdrošināšanu 19. panta 3. punktu:

“Lēmumu par invaliditātes pakāpes noteikšanu pieņem pēc apdrošinātās personas veselības bojājumu izārstēšanas. Nelaiemes gadījuma vai arodslimības sekas ir izārstētas, ja šīs sekas ir stabilizējušās vai ja tās ļoti lēni vai ļoti ierobežotā veidā samazinās. [..]

Ja pēc medicīniskās aprūpes izbeigšanas vēl joprojām nevar galīgi noteikt invaliditātes pakāpi, 18. pantā paredzētajā ārsta vai ārstu atzinumā vai, attiecīgā gadījumā, 22. pantā paredzētajā ārstu komisijas atzinumā ir jāprecizē vēlākais datums, kurā ir atkārtoti jāizvērtē apdrošinātās personas lieta.”

V – Normas par pabalstiem, ko saņem invaliditātes gadījumā

A – Civildienesta noteikumi

- 27 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 53. pantu ierēdnis, attiecībā uz kuru Invaliditātes komisija atklāj, ka viņam piemērojami 78. panta noteikumi, automātiski dodas pensijā tā mēneša pēdējā dienā, kurā IIN atzīst viņa pastāvīgo nespēju veikt savus pienākumus.
- 28 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 59. panta 4. punktu IIN lietu par ierēdni, kura slimības atvaļinājumi triju gadu laikā kopā pārsniedz divpadsmit mēnešus, var iesniegt Invaliditātes komisijai.
- 29 Civildienesta noteikumu 78. panta pirmajā daļā ir noteikts:
- “Ierēdnis [..] ir tiesīgs uz invaliditātes pabalstu kopējas [pilnīgas] pastāvīgas invaliditātes gadījumā, kas neļauj viņam veikt savus pienākumus atbilstoši amatam savā funkciju grupā.”
- 30 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 78. panta trešo daļu invaliditātes pabalsts ir noteikts 70 % apmērā no ierēdņa pēdējās pamatalgas.
- 31 Civildienesta noteikumu 78. panta ceturtajā daļā ir precizēts, ka invaliditātes pabalstam piemēro iemaksas pensiju programmā, ko aprēķina pēc šā pabalsta.
- 32 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 78. panta piekto daļu, ja invaliditāti izraisījusi arodslimība, iemaksas pensiju programmā, no kurām maksājams invaliditātes pabalsts, pilnā apmērā maksā no iestādes budžeta.

33 Atbilstoši Civildienesta noteikumu VIII pielikuma 13. panta 1. punktam:

“Ievērojot 1. panta 1. punkta noteikumus, ierēdnis, kuram vēl nav 65 gadu un kuru laikā, kad tas iegūst pensijas tiesības, Invaliditātes komiteja [komisija] atzīst par pilnīgi un pastāvīgi darba spējas zaudējušu, un invaliditātes dēļ tas nespēj veikt pienākumus viņa karjeras grupai atbilstošā amatā, un kuram tādēļ ir jāpārtrauc dienesta attiecības ar Kopienām, ir tiesīgs visu šādas darbnespējas laiku saņemt invaliditātes pabalstu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 78. pantu.”

B – Civildienesta noteikumi redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim

34 Civildienesta noteikumu 53. pants redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim, ir identisks Civildienesta noteikumu 53. pantam.

35 Civildienesta noteikumu 78. panta pirmajā daļā redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim, bija paredzēts:

“Ierēdnis [...] ir tiesīgs uz invaliditātes pensiju kopējas [pilnīgas] pastāvīgas invaliditātes gadījumā, kas neļauj viņam veikt savus pienākumus atbilstoši amatam savā karjeras grupā.”

36 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 78. panta otro daļu redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim, ja invaliditāti izraisījusi arodslimība, invaliditātes pensija ir noteikta 70 % apmērā no ierēdņa pēdējās pamatalgas.

37 Saskaņā ar Civildienesta noteikumu 78. panta trešo daļu redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim, ja invaliditātei ir kāds cits, nevis šī panta otrajā daļā minētais iemesls, tad invaliditātes pensija ir vienāda ar izdienas pensiju, ko ierēdnis būtu bijis tiesīgs saņemt 65 gadu vecumā, ja tas līdz minētajam vecumam būtu turpinājis strādāt.

VI – Normas attiecībā uz personas lietu

38 Atbilstoši Civildienesta noteikumu 26. pantam:

“Ierēdņa personīgajā [personas] lietā jābūt:

- a) visiem dokumentiem, kas apliecina tā administratīvo statusu, un visiem ziņojumiem, kas attiecas uz tā spējām, efektivitāti un rīcību [uzvedību];
- b) ierēdņa atsauksmēm par minētajiem dokumentiem.

Dokumenti jābūt reģistrētiem, numurētiem un iešūtiem lietā kārtas numuru secībā; a) apakšpunktā minētos dokumentus iestāde nedrīkst izmantot vai citēt [atsaukties uz tiem] pret ierēdņi, ja par tiem ierēdnim nav zināms pirms reģistrēšanas.

Paziņojumu ierēdnim par jebkuru dokumentu apstiprina ar tā parakstu vai, ja tā nav, ar ierakstītu vēstuli uz pēdējo adresi, kuru ierēdnis darījis zināmu.

[..]

Katram ierēdnim var būt tikai viena personīgā [personas] lieta.

Ierēdnim ir tiesības, arī pēc aiziešanas no dienesta, iepazīties ar visiem savā personīgajā [personas] lietā esošajiem dokumentiem un iegūt to kopijas.

Personīgā [personas] lieta ir konfidenciāla un ar to var iepazīties tikai administrācijas birojā vai drošos elektroniskajos saziņas līdzekļos. Tomēr to var nosūtīt [Eiropas Savienības] Tiesai, ja pret [saistībā ar] ierēdņiem iesniegta prasība.”

39 Civildienesta noteikumu 26.a pants ir formulēts šādi:

“Ierēdņiem ir tiesības iepazīties ar savu medicīnas [medicīnisko] lietu saskaņā ar iestāžu noteikto kārtību.”

VII – *Normas par publisko piekļuvi dokumentiem*

40 Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regulas (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.) 4. panta 2. punktā ir paredzēts:

“Iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt:

— [..]

— pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem,

ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta [attaisnota] ar sevišķām sabiedrības interesēm.”

Tiesvedības rašanās fakti

41 Prasītājs ir bijušais AD 15 pakāpes ierēdnis. Pēc darba uzsākšanas Komisijā 1979. gadā viņš šajā iestādē strādāja dažādos amatos.

42 Laikā no 1995. gada 21. decembra līdz 1997. gada jūlijam prasītājs bija Komisijas locekles E. Kresonas [E. Cresson] kabineta [biroja] vadītājs, ieņemot šo amatu pēc F. Lamurē [F. Lamoureux].

43 Tā kā šīs lietas pamatā ir atsevišķi fakti, kuri šajā periodā ir notikuši E. Kresonas birojā, tie būtu īsumā jāatgādina.

I – *“Kresonas lietas” konteksts*

44 E. Kresona laikā no 1995. gada 24. janvāra līdz 1999. gada 8. septembrim bija Komisijas locekle. Komisijas priekšsēdētājs tolaik bija Ž. Santērs [J. Santer]. E. Kresonas atbildības jomā ietilpa zinātne, pētniecība un attīstība, cilvēkresursi, izglītība un jaunatnes izglītība, kā arī Kopīgais pētniecības centrs (KPC).

45 Kad E. Kresona sāka pildīt savus amata pienākumus, viņas birojs jau bija izveidots. Tomēr viņa izteica vēlmi izmantot vienu no saviem tuviem paziņām – R. Bertelo [R. Berthelot] – pakalpojumus “personiskā padomnieka” statusā. R. Bertelo vecuma dēļ, kas lietas faktisko apstākļu laikā bija 66 gadi, viņu nevarēja pieņemt darbā pagaidu darbinieka statusā, lai strādātu Komisijas locekļa birojā. E. Kresonas biroja vadītājs F. Lamurē turklāt viņai bija norādījis, ka, ņemot vērā R. Bertelo vecumu, viņš no savas puses neredz nekādas iespējas [R. Bertelo] nodarbināt Komisijā. Tad E. Kresona, kura tomēr vēlējās izmantot R. Bertelo pakalpojumus personiskā padomnieka statusā, vērsās pie administrācijas dienestiem, lai tie izpētītu nosacījumus, kādos būtu iespējama R. Bertelo pieņemšana darbā. Visbeidzot R. Bertelo tika pieņemts darbā kā viespētnieks Pētniecības ģenerāldirektorātā (ĢD), lai strādātu tajā no 1995. gada 1. septembra, ar sākotnējo darba attiecību termiņu seši mēneši. Vēlāk šis termiņš tika pagarināts līdz 1997. gada februāra beigām. Sākot ar 1996. gada aprīli, piemērojot

noteikumu par pārklāšanās novēršanu, ikmēneša pabalsts, kuru R. Bertelo saņēma kā viespētnieks, tika samazināts, lai ņemtu vērā pensijas, kuru viņš saņēma Francijā, apmēru. Neilgu laiku pēc šī samazinājuma piemērošanas E. Kresonas birojā attiecībā uz R. Bertelo tika izdoti 13 norīkojumi komandējumā laika periodam no 1996. gada 23. maija līdz 21. jūnijam, tādējādi nodrošinot viņam aptuveni EUR 6900. Sākot no 1996. gada 1. septembra R. Bertelo klasifikācija tika mainīta, pārceļot viņu no viespētnieku II grupas uz I grupu. Viņa ikmēneša atalgojums, kas tolaik bija ap EUR 4500, tika palielināts par apmēram EUR 1000. Beidzoties viņa līgumam ar Pētniecības ĢD, proti, 1997. gada 1. martā, R. Bertelo tika piedāvāts cits viespētnieka līgums KPC uz vienu gadu līdz 1998. gada februāra beigām.

- 46 Sakarā ar Eiropas Parlamenta locekļu norādēm uz to, ka E. Kresona esot vainojama favorīzismā, pieņemot darbā un protežējot divus savus paziņas, vairākas iestādes veica atsevišķas izmeklēšanas.
- 47 Eiropas Parlamenta un Komisijas paspārnē 1999. gada 27. janvārī izveidotajai neatkarīgo ekspertu komisijai tika uzdots sniegt pirmo ziņojumu, lai noteiktu, cik lielā mērā Komisija kā koleģiāla iestāde vai viens vai pat vairāki tās locekļi individuāli bija atbildīgi par Parlamenta debašu laikā minētajiem nesenajiem krāpšanas, sliktas pārvaldības vai nepotisma gadījumiem. Savā 1999. gada 15. martā iesniegtajā ziņojumā šī komisija tostarp secināja par noteiktu favorīzisma gadījumu attiecībā uz R. Bertelo.
- 48 1999. gada 16. martā Komisija kopīgi demisionēja, tomēr turpinot veikt savus pienākumus līdz tā paša gada 8. septembrim.
- 49 1999. gada 20. jūlijā *OLAF* uzsāka iekšējo izmeklēšanu par R. Bertelo kā viespētnieka nodarbināšanas apstākļiem Komisijā. *OLAF* pabeidza savu ziņojumu 1999. gada 23. novembrī. Šajā ziņojumā tika secināts, ka, “[...] tā kā Renē Bertelo parakstītos [...] ziņojumus un sagatavotās komandējumu [atskaites] var kvalificēt kā dokumentu viltošanu un viltotu dokumentu izmantošanu, [ir] pamats nosūtīt [šo] ziņojumu kompetentajām tiesu iestādēm atbilstoši Regulas Nr. 1073/99 10. pantam”.
- 50 *OLAF* ziņojums tika nosūtīts Personāla un administrācijas ĢD, lai tiktu izskatīts jautājums par iespējamo disciplinārlietu uzsākšanu, kā arī Briseles (Beļģija) Prokuratūras Karaļa prokuroram. Tā rezultātā tika uzsāktas vairākas disciplinārlietas pret Komisijas ierēdņiem un darbiniekiem, kā arī process ar mērķi atgūt R. Bertelo nepamatoti samaksātās naudas summas. Šajā stadijā netika uzsākta nekāda disciplinārlieta attiecībā uz prasītāju.
- 51 Personāla un administrācijas ĢD un pēc tam *IDOC* – pēc tā izveidošanas – ar Komisijas 2002. gada 19. februāra Lēmumu C(2002) 540 uzsāka divas papildu izmeklēšanas attiecībā uz R. Bertelo – vienu par Pētniecības ĢD lomu un otru par KPC līdzdalību. 2002. gada 22. februārī *IDOC* iesniedza papildu administratīvās izmeklēšanas ziņojumu par laika periodu, kurā R. Bertelo strādāja kā viespētnieks Pētniecības ĢD un KPC. *IDOC* ziņojumā bija secināts, ka “Ariadnes pavediens, kas saskaņā ar visiem ierosinātās papildu izmeklēšanas laikā iegūtajiem elementiem un paziņojumiem, šķiet, bija R. Bertelo un Komisijas darba attiecību pamatā, acīmredzami [bija] nepieciešamība atalgot attiecīgo personu par tiešajiem padomnieka pakalpojumiem, kurus E. Kresona vēlējās saņemt no šīs personas kā sava personiskā padomnieka”.
- 52 2003. gada 21. janvārī komisāru kolēģija nolēma vērsties pie E. Kresonas ar paziņojumu par iebildumiem, kas pret viņu izvirzīti saistībā ar iespējamo procesu uzsākšanu, pamatojoties uz EKL 213. panta 2. punktu un EAEKL 126. panta 2. punktu.
- 53 2003. gada 18. martā Briseles pirmās instances tiesas izmeklēšanas tiesnesis V. cēla apsūdzību pret E. Kresonu, R. Bertelo un astoņiem Komisijas ierēdņiem un darbiniekiem, tostarp pret prasītāju, par viltošanu, viltotu dokumentu izmantošanu, krāpšanu vai nelikumīgu ieinteresētību. 2003. gada 11. septembrī Komisija [šīs krimināllietas ietvaros] cēla civilprasību Beļģijas krimināllietu tiesā.

- 54 Ar 2004. gada 30. jūnija rīkojumu Briseles pirmās instances tiesa, pieņemot zināšanai Karaļa prokurora mutvārdu apsūdzību un atsaukdams uz viņa 2004. gada 3. februāra rakstveida apsūdzības rakstā norādītajiem motīviem, nolēma izbeigt lietu, nenodot to izskatīšanai Krimināllietu apelācijas tiesai. Rīkojumā tostarp bija konstatēts, ka pirmstiesas izmeklēšanas materiāli ļauj nešaubīgi uzturēt apsūdzību attiecībā uz dokumentu viltošanu un krāpšanu, tomēr nav nekādu pierādījumu, kas ļautu ar panākumiem vērsties pret personām, kurām pirmstiesas izmeklēšanas rezultātā celta apsūdzība.
- 55 2004. gada 7. oktobrī Komisija cēla prasību, lūdzot [Eiropas Kopienu] Tiesu konstatēt, ka E. Kresona ir pieļāvusi favoritismu [īpašas labvēlības izrādīšanu] vai vismaz būtisku nolaidību, tādējādi pārkāpjot savus pienākumus, kas noteikti EKL 213. pantā, kā arī EAEKL 126. pantā, un līdz ar to E. Kresonai pilnībā vai daļēji atcelt tiesības uz pensiju vai citām, to aizstājošām priekšrocībām.
- 56 Ar 2006. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-432/04 Komisija/Cresson (Krājums, I-6387. lpp.; turpmāk tekstā – “spriedums lietā Komisija/Cresson”) Tiesa konstatēja, ka, pieņemot darbā R. Bertelo un attiecībā uz viņa darba nosacījumiem, E. Kresona ir pārkāpusi savus paredzētos Komisijas locekļa amata pienākumus. Tomēr attiecībā uz Komisijas prasību par tiesību uz pensiju atcelšanu E. Kresonai Tiesa uzskatīja, ka pienākumu neizpildes atzišana pati par sevi ir piemērots sods un ka tādēļ E. Kresona ir jāatbrīvo no [tiesību uz pensiju atcelšanas] soda.

II – Fakti attiecībā uz prasītāju

- 57 Prasītājs bija E. Kresonas biroja vadītājs no 1995. gada 21. decembra līdz 1997. gada jūlijam. 1996. gada decembrī viņš tika iecelts Pētniecības ĢD galvenā padomnieka amatā, uz kuru viņš bija pieteicis savu kandidatūru. Viņš vēlējās izbeigt darbu E. Kresonas birojā, jo kopš 1996. gada maija izjuta pret sevi vērstu spiedienu. Tomēr viņš reāli izbeidza darbu birojā vienīgi 1997. gada jūlijā, jo, tā kā nebija kandidāta, kas viņu aizstātu, E. Kresona akceptēja viņa iesniegumu par atbrīvošanu no amata vienīgi šajā brīdī.
- 58 1999. gada 15. septembrī prasītājs tika neformāli uzklauts OLAF veiktās izmeklēšanas ietvaros. 1999. gada 17. novembrī viņu informēja par to, ka tiek uzsākta ar viņu saistītā izmeklēšana. 1999. gada 19. novembrī viņš tika formāli uzklauts. OLAF 1999. gada 23. novembra ziņojumā attiecībā uz prasītāju bija minēts, ka, ņemot vērā daļēji saskaņotos ierēdņu paziņojumus, ir iespējams, ka prasītāja birojā ir bijusi rikota sanāksme, kuras laikā bija apspriesta iespēja mainīt R. Bertelo klasifikāciju uz viespētnieku I grupu (OLAF ziņojuma 4.2.2. punkts). OLAF ziņojuma rezultātā pret R. Bertelo netika uzsākta nekāda disciplinārlieta.
- 59 2000. gada 27. decembrī Beļģijas franču valodā raidošā radio televīzija (RTBF) pārraidīja plašai auditorijai paredzētu raidījumu “Likuma vārdā”, kura temats bija “Kresonas lieta”. Īsā raidījuma laikā tika minēts prasītāja vārds un tika demonstrēts dokumenta, ko norādīja kā viņa uzklautišanas OLAF protokolu, fotouzņēmums.
- 60 Ar Personāla un administrācijas ĢD 2001. gada 7. februāra vēstuli prasītājs tika informēts par Komisijas lēmumu atcelt viņa imunitāti sakarā ar šāda rakstura lūgumu, ko Komisijas priekšsēdētājam 2000. gada 18. decembrī izteica Briseles Pirmās instances tiesas izmeklēšanas tiesnesis V.
- 61 IDOC 2002. gada 22. februāra ziņojumā attiecībā uz prasītāju bija precizēts, ka izmeklēšanas elementu analīze dod pamatu uzskatīt, ka sanāksme, kuras laikā esot tikusi apspriesta R. Bertelo klasifikācijas maiņas iespēja uz viespētnieku I grupu, esot notikusi prasītāja birojā laikā no 1996. gada 21. līdz 29. novembrim (IDOC ziņojuma 4.4. punkts).
- 62 2003. gada 18. martā (skat. šī sprieduma 53. punktu) pret prasītāju tika celta apsūdzība kā pret izpildītāju vai līdzdalībnieku, pirmkārt, dokumentu viltošanā, tostarp par 13 komandējumu rīkojumu un 13 atskaišu par komandējuma izdevumiem sagatavošanu vai uzdošanu tos sagatavot, veicot vai

uzdodot veikt tajos patiesībai neatbilstošas norādes un, otrkārt, krāpšanā saistībā ar iepriekš minētajā apsūdzībā norādīto komandējumu izdevumu atlīdzināšanu. Prasītājs saņēma izmeklēšanas tiesneša paziņojumu par viņam celto apsūdzību 2003. gada 7. aprīlī.

- 63 Sakarā ar šo apsūdzību prasītājam radās nervu sistēmas depresija, kuras dēļ viņam vairākas reizes bija jāpārtrauc darbs.
- 64 2003. gada 25. jūlijā prasītājs nosūtīja Komisijai “paziņojumu par nelaimes gadījumu/arodslimību”. Šajā paziņojumā, kam bija pievienots prasītāja ārsta atzinums, nebija ietvertas tiešas norādes par psiholoģisko vajāšanu no iestādes puses.
- 65 2003. gada 31. jūlijā Komisija apstiprināja iepriekš minētā prasītāja 25. jūlija paziņojuma saņemšanu un informēja viņu, ka tikšot veikta izmeklēšana, lai noskaidrotu viņa slimības raksturu un cēloni.
- 66 2003. gada septembrī, vienu nedēļu pēc tam, kad prasītājs bija atsācis veikt savus pienākumus pēc slimības atvaļinājuma, pēc Personāla un administrācijas ĢD pieprasījuma ir tikusi “apturēta” pētniecības programma, par kuru viņš bija atbildīgs. Šis incidents izraisīja jaunu prasītāja darba pārtraukšanu, kas turpinājās līdz 2004. gada janvāra sākumam.
- 67 2004. gada 16. janvārī Pētniecības ĢD ģenerāldirektors mutiski informēja prasītāju, ka IIN esot iecerējusi nosūtīt viņu pensijā dienesta interesēs, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 50. pantu. Šo informāciju prasītājam 2004. gada 20. janvārī apstiprināja par zinātniskajiem pētījumiem atbildīgā Komisijas locekļa biroja vadītājs, tomēr tā nekad netika realizēta. Šī paziņojuma rezultātā prasītājam tika konstatēts depresijas recidīvs, kura dēļ tas atkal pārtrauca darbu no 2004. gada 22. janvāra līdz 2004. gada beigām.
- 68 Ar 2004. gada 16. janvāra lēmumu Komisijas loceklis N. Kinnoks [*Kinnock*], kas ir atbildīgs par personāla un administrācijas jautājumiem un attiecīgi par izmeklēšanu un disciplinārlietām, rīkojoties IIN statusā, uzsāka pret prasītāju disciplinārlietu un apturēja to, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 88. panta piekto daļu redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004. gada 30. aprīlim, līdz brīdim, kad Beļģijas krimināltiesas spriedums stāties galīgā spēkā. Šajā lēmumā bija norādīts, ka papildus prasītājam izvirzītajai apsūdzībai viņam tiek pārņemts, pirmkārt, tas, ka viņam kā E. Kresonas biroja vadītājam bija aktīva loma par prettiesisku uzskatāmajā R. Bertelo klasifikācijas maiņā uz Pētniecības ĢD viespētnieku I grupu un, otrkārt, tāpat par prettiesisku uzskatāmajā viņa nodarbināšanā KPC viespētnieka statusā.
- 69 Karaļa prokurora 2004. gada 3. februāra apsūdzības rakstā (skat. šī sprieduma 54. punktu) attiecībā uz prasītāja apsūdzību dokumentu viltošanā bija ietverti tostarp šādi konstatējumi:
- “Lai gan prasītājs bija E. Kresonas biroja vadītājs, viņš nav ne tieši, ne netieši minēts nevienā paziņojumā; nav nekādu būtisku faktu, tādu kā, piemēram, piezīme vai paraksts, kas ļautu pierādīt viņa piedalīšanos faktiskajos apstākļos; viņš pats iesniedz faktus, kas pierāda komandējuma rīkojumu viltošanu, paziņojot, ka otrs apsūdzētais (R. Bertelo) otrdien ieradās Briselē kopā ar E. Kresonu un viņas automašīnā, lai ceturtdien dotos uz Šatellero [*Châtellerault*], lai gan šīs dienas precīzi atbilst pretējā nozīmē īstenoto komandējumu datumiem [...]”
- 70 Karaļa prokurora apsūdzības raksts beidzās ar norādi, ka prasītājam nekas netiek pārņemts saistībā ar apsūdzībām dokumentu viltošanā un krāpšanā.
- 71 Ar 2004. gada 25. maija vēstuli Komisijas “Medicīniskā dienesta (Brisele)” vadītājs informēja prasītāju, ka, ņemot vērā viņa prombūtnes dienas slimības dēļ, viņš vēlas lūgt IIN uzsākt attiecībā uz viņu invaliditātes procedūru, un jautāja, vai prasītājam šajā ziņā ir kas iebilstams.

- 72 Ar 2004. gada 23. jūnija vēstuli prasītājs atbildēja, ka viņš neiebilst pret šādas procedūras uzsākšanu ar nosacījumu, ka tā balstās vienīgi uz Civildienesta noteikumu 78. panta piekto daļu, kas attiecas tostarp uz gadījumu, kad invaliditāti izraisījusi arodslimība.
- 73 2004. gada 29. jūnijā Komisijas “Medicīniskā dienesta (Brisele)” vadītājs atbildēja prasītājam, ka viņš ir ņēmis vērā tā 23. jūnija vēstuli. Viņš norādīja prasītājam arī to, ka viņam ir jāvērsš prasītāja uzmanība uz faktu, ka nav iespējams prezumēt Invaliditātes komisijas viedokli, tostarp attiecībā uz invaliditātes rašanos profesionālās darbības dēļ, tomēr Invaliditātes komisijai būtu jāpievēršas šim aspektam.
- 74 2004. gada 13. jūlijā Komisija sakarā ar Beļģijas krimināltiesas 2004. gada 30. jūnija lēmumu par krimināllietas izbeigšanu attiecībā uz prasītāju un citiem apsūdzētajiem (skat. šī sprieduma 54. punktu) nosūtīja prasītājam šādi formulētu vēstuli:

“Kā Jums ir zināms, līdz [Komisāru] kolēģijas lēmuma pieņemšanai attiecībā uz E. Kresonas lietu ir apturēta ar Jums saistītā disciplinārlieta.

[..]

Tiklīdz vairs nebūs iespējams pārsūdzēt [Beļģijas krimināltiesas rīkojumu] un to būs izvērtējis Juridiskais dienests, [komisāru] kolēģija lems par visiem jautājumiem saistībā ar E. Kresonu. Neilgi pēc tam un atkarībā no pieņemtā lēmuma tiks pārskatītas citas lietas, tostarp Jūsu, un tās no jauna tiks iesniegtas IIN.”

- 75 Ar 2004. gada 20. jūlija lēmumu, kas stājās spēkā nekavējoties, IIN iecēla prasītāju citā, no jauna izveidotā amatā – par Pētniecības ĢD ģenerāldirektora “galveno padomnieku ekonomiskajos jautājumos” (turpmāk tekstā – “lēmums par iecelšanu citā amatā”). Šī lēmuma pirmajā daļā bija norādīts uz augstākā līmeņa personāla mobilitātes politikas īstenošanu un dienesta interesēm.
- 76 2004. gada 14. oktobrī prasītājs iesniedza IIN sūdzību, apstrīdot lēmumu par iecelšanu citā amatā. IIN ar 2005. gada 15. marta lēmumu noraidīja minēto sūdzību. Prasītājs necēla prasību tiesā par šo iepriekš minēto lēmumu.
- 77 2004. gada 22. oktobrī prasītājs, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 1. punktu, iesniedza lūgumu izbeigt pret viņu uzsāktu disciplinārlietu. Pamatojot savu lūgumu, viņš it īpaši norādīja Beļģijas krimināltiesas lēmumu par krimināllietas izbeigšanu.
- 78 2004. gada 25. oktobrī prasītājs iesniedza Komisijai jaunu “paziņojumu par nelaimes gadījumu darbā/arodslimību”, kurā viņš apgalvoja, ka nervu sistēmas depresija, no kuras viņš cieš, esot radusies visu pasākumu, kurus Komisija veikusi attiecībā uz viņu, rezultātā un tie liecinot par tās vēlmi kaitēt viņam un par psiholoģisko vajāšanu.
- 79 2004. gada 29. oktobrī Invaliditātes komisija paziņoja savus secinājumus. Tajos bija norādīts, ka prasītājs ir ieguvis pastāvīgu invaliditāti, kas uzskatāma par pilnīgu un neļauj viņam pildīt savus pienākumus viņa karjeras grupai atbilstošā amatā. Tāpat tajā bija precizēts, ka Invaliditātes komisija šajā stadijā nebija lēmusi par iespējamo konstatētās invaliditātes saikni ar prasītāja profesionālo darbību “līdz brīdim, kad būs pieejami *ad hoc* instanču sniegtie atbilstoši elementi”.
- 80 Ar IIN 2004. gada 8. novembra lēmumu, kas stājās spēkā 30. novembrī, prasītājs automātiski devās pensijā, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 53. pantu, un viņam tika atzītas tiesības saņemt invaliditātes pabalstu, kas noteikts atbilstoši Civildienesta noteikumu 78. panta trešajai daļai.
- 81 2004. gada 25. novembrī Komisija apstiprināja prasītāja iepriekš minētās 25. oktobra vēstules saņemšanu un norādīja viņam, ka procedūra, kas, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 73. pantu, bija uzsākta 2003. gada jūlijā, ir gandrīz pabeigta. Tāpat Komisija informēja prasītāju, ka sakarā ar viņa

izteiktajiem apgalvojumiem par psiholoģisko vajāšanu lūgums par viņa slimības atzīšanu par arodslimību ir jāuztic *IDOC*, kas ir vienīgā struktūra, kura kopā ar *OLAF* ir pilnvarota veikt administratīvo izmeklēšanu.

82 2004. gada 24. decembrī prasītājs nosūtīja Komisijai vēstuli, kurā lūdza pārskatīt tās lēmumu par izmeklēšanas uzticēšanu *IDOC*. Pamatojot savu lūgumu, viņš norādīja, pirmkārt, ka šāda izmeklēšana vienīgi vēl vairāk pagarināšot jau gandrīz divus gadus notiekošo procesu, un, otrkārt, norādīja, ka šī struktūra nav objektīva. Šajā vēstulē prasītājs lūdza arī, lai Komisija viņam precizē, pirmkārt, vai par šo lēmumu var iesniegt sūdzību Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta izpratnē un, otrkārt, vai Komisija ir galīgi izslēgusi iespēju, ka viņš esot cietis nelaimes gadījumā darbā.

83 Ar 2005. gada 4. februāra vēstuli Komisija atbildēja prasītājam, ka lēmums uzticēt viņas lietas izlemšanu *IDOC* nav pārsūdzams un ka iebildumi par šīs struktūras objektivitāti nav pieņemami. Tāpat Komisija norādīja prasītājam, ka viņš nav iesniedzis paziņojumu par nelaimes gadījumu, jo savā 2003. gada 25. jūlija paziņojumā viņš esot skaidri norādījis Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 17. pantu (attiecībā uz paziņojumu par arodslimību), nevis minēto noteikumu 16. pantu (attiecībā uz paziņojumu par nelaimes gadījumu).

84 Ar 2005. gada 28. februāra lēmumu IIN noraidīja prasītāja 2004. gada 22. oktobra lūgumu par attiecībā uz viņu uzsāktās disciplinārlietas izbeigšanu. Šis lēmums bija pamatots ar faktu, ka disciplinārlieta un kriminālprocess esot neatkarīgi viens no otra un tādēļ apstākļi, ka Beļģijā uzsāktā kriminālprocesa iznākums ir krimināllietas izbeigšana, nenozīmējot, ka disciplinārlieta ir jāizbeidz. Turklāt tā norādīja, ka ar prasītāju saistītajai disciplinārlietai joprojām ir jāpaliek apturētai, jo tai ir saikne ar 2004. gada 7. oktobrī Tiesā celto prasību pret E. Kresonu. Ar prasītāju saistītās disciplinārlietas saglabāšana apturēta procesa statusā bija tostarp pamatota šādi:

“Jebkurš lēmums pēc būtības Jūsu lietā – neatkarīgi no tā, vai tas būtu lēmums par iespējamo [lietas] izbeigšanu vai turpināšanu, – nebūs neitrāls attiecībā uz Tiesā notiekošo tiesvedību pret E. Kresonu, un tādēļ to varētu uzskatīt par mēģinājumu īstenot neatļautu ietekmi.

Lai gan ņemot vērā faktu, ka [Tiesā notiekošā tiesvedība pret E. Kresonu] nav kriminālprocess, tomēr ir jāpiemēro judikatūra attiecībā uz motīviem, kas pamato disciplinārlietas apturēšanu kriminālprocesa gadījumā, proti, Civildienesta noteikumu IX pielikuma 25. pants ([..] Civildienesta noteikumu [redakcijā, kas bija spēkā līdz 2004. gada 30. aprīlim] 88. panta [piektā daļa]). [Pirmās instances tiesa] šajā sakarā ir konstatējusi, ka šo pantu mērķis tostarp ir “neradīt attiecīgajam ierēdnim pret viņu uzsāktā kriminālprocesa ietvaros nelabvēlīgāku situāciju nekā to, kādā viņš būtu varējis būt, ja nebūtu šāda administratīvās institūcijas lēmuma [..]” (1998. gada 19. [marta] spriedums lietā T-74/96 *Tzoanos/Komisija, Recueil FP*, [I-A-129. un] II-343. lpp. [..]).”

85 Ar 2005. gada 24. marta vēstuli prasītājs iesniedza trešo “paziņojumu par nelaimes gadījumu darbā/arodslimību”.

86 Ar 2005. gada 12. maija vēstuli Komisija informēja prasītāju, ka viņa jaunais paziņojums, kurā pēc būtības nekas nav grozīts, esot vienkārši pievienots viņa personas lietai. Šajā vēstulē prasītājam turklāt bija norādīts, ka [2005. gada] 16. martā *IDOC* bija nosūtījis “Individuālo tiesību pārvaldības un maksājumu biroja” (*PMO*) nodaļai “Apdrošināšana un arodslimības” “sniegumu”, kas ļauj pabeigt saskaņā ar Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 17. pantu uzsāktā izmeklēšanas procesu (turpmāk tekstā – “*IDOC* sniegums”).

87 Ar 2005. gada 19. maija vēstuli prasītājs lūdza, lai viņam tiek paziņots šis *IDOC* sniegums.

88 2005. gada 20. maijā prasītājs iesniedza sūdzību par lēmumu, ar kuru noraidīts viņa lūgums izbeigt disciplinārlietu.

- 89 Ar 2005. gada 9. jūnija vēstuli *PMO* nodaļas “Apdrošināšana un arodslimības” vadītājs atteicās nosūtīt prasītājam *IDOC* snieguma, kas sagatavots saskaņā ar Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 17. pantu uzsāktās izmeklēšanas mērķiem, kopiju. Pamatojot šo atteikumu “līdz turpmākam lēmumam”, viņš norādīja divus iemeslus. Pirmkārt, minētais sniegums esot sagatavojošs akts, kuram esot jābūt iestādes nozīmētā ārsta rīcībā, neuztraucoties par to, ka tā publiskošana var ietekmēt ziņojumā, kas viņam ir jāsagatavo, izdarīto secinājumu objektivitāti. Otrkārt, esot piemērojams Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, kas ļauj iestādei atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķiem.
- 90 Ar 2005. gada 29. jūnijā datētu vēstuli prasītājs 4. jūlijā iesniedza IIN lūgumu atlīdzināt visu kaitējumu, kas viņam esot nodarīts dažādu nelikumību dēļ, kuru pieļaušanu viņš pārmet Komisijai.
- 91 Ar IIN 2005. gada 26. septembra lēmumu tika noraidīta 2005. gada 20. maija sūdzība.
- 92 Ar IIN 2005. gada 10. novembra lēmumu tika noraidīts 2005. gada 29. jūnija lūgums. 2006. gada 23. janvārī prasītājs iesniedza sūdzību, kas datēta šī paša gada 19. janvārī, par iepriekš minēto lēmumu. Šī sūdzība tika noraidīta ar netiešu lēmumu par sūdzības noraidīšanu, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punkta otro daļu.
- 93 2005. gada 16. decembrī prasītājs cēla prasību, kas reģistrēta ar lietas numuru F-124/05, par 2005. gada 26. septembra lēmumu, ar kuru tika noraidīta viņa 2005. gada 20. maija sūdzība (skat. šī sprieduma 88. un 91. punktu).
- 94 Spriedums lietā *Komisija/Cresson* tika pasludināts 2006. gada 11. jūlijā.
- 95 2006. gada 10. augustā prasītājs cēla prasību, kas reģistrēta ar lietas numuru F-96/06, par netiešo lēmumu par viņa 2006. gada 19. janvāra sūdzības noraidīšanu (skat. šī sprieduma 92. punktu).
- 96 2006. gada 16. oktobrī Komisijas priekšsēdētāja vietnieks S. Kallass [*S. Kallas*] informēja prasītāju, ka pēc rūpīgas sprieduma lietā *Komisija/Cresson* izpētes viņš ir nolēmis izbeigt pret prasītāju uzsāktu disciplinārlietu.
- 97 2007. gada 16. martā Komisija nosūtīja prasītājam lēmuma projektu par atteikumu atzīt viņa slimību par arodslimību, pamatojoties uz iestādes nozīmēta ārsta izdarītajiem secinājumiem.
- 98 2007. gada 3. maijā prasītājs lūdza izveidot Noteikumu par apdrošināšanu 22. pantā paredzēto ārstu komisiju.
- 99 2007. gada 5. decembrī ārstu komisija sniedza savu atzinumu, kurā tā vienbalsīgi atzina prasītāja slimības profesionālo cēloni. Ārstu komisijas atzinumā ietvertie secinājumi bija formulēti šādi:
1. Psiholoģiskā šoka rezultātā, ko, pildot savus profesionālos pienākumus, 2003. gada [7. aprīlī] ir cietis prasītājs, viņam bija pagaidu pilnīga darba nespēja no 2003. gada 10. aprīļa līdz vismaz 2003. gada 31. augustam.
 2. Pēc tam [prasītājs] divreiz mēģināja uz neilgu laiku atsākt darbu, tomēr nesekmīgi, piedzīvojot pagaidu pilnīgas darba nespējas recidīvus, kas acīmredzami ir saistīti ar sākotnējo patoloģisko procesu.
 3. Šīs medicīniskās ekspertīzes noslēguma brīdī [prasītājam] joprojām ir pagaidu pilnīga darba nespēja un viņa stāvoklis nešķiet nostiprinājies.
 4. [Prasītāja] lieta aptuveni divu gadu laikā ir atkārtoti jāizvērtē pēc jebkuras puses lūguma.

[..]”

100 Turklāt ārstu komisijas atzinuma “diskusiju” sadaļā tostarp bija norādīts:

“Pastāvot šādiem apstākļiem, ārstu komisija vienprātīgi uzskata, ka [prasītāja] psiholoģiskais stāvoklis joprojām ir uzskatāms par attīstībā esošu un tāvad viņa stāvoklis pašreizējā brīdī nav nostiprinājies.

Ņemot vērā šos dažādos apstākļus, ārstu komisija vienprātīgi uzskata, ka ir pamats atzīt, ka [prasītājam] ir darba nespēja vairāk nekā 66 % apmērā no 2003. gada [18. marta].”

101 2008. gada 28. martā *PMO* nodaļas “Apdrošināšana un arodslimības” vadītājs nosūtīja prasītājam vēstuli, kurā norādīja, ka, ņemot vērā ārstu komisijas 2007. gada 5. decembra atzinumu, viņš var atzīt, ka prasītāja slimībai ir profesionāls cēlonis. Šai vēstulei bija pievienots ārstu komisijas 2007. gada 5. decembra atzinums.

102 2008. gada 8. aprīlī prasītājs nosūtīja *PMO* nodaļas “Apdrošināšana un arodslimības” vadītājam vēstuli, lūdzot viņam nekavējoties lemt par Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanu.

103 2008. gada 28. aprīlī *PMO* nodaļas “Apdrošināšana un arodslimības” vadītājs atbildēja prasītājam, ka, tā kā ārstu komisijas 2007. gada 5. decembra atzinumā ir norādīts, ka prasītāja stāvoklis vēl nav “nostiprinājies” un ka viņam ir jāveic atkārtota pārbaude aptuveni divu gadu laikā, viņš šajā brīdī nevar lemt par Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanu.

104 2008. gada 9. jūnijā Invaliditātes komisija organizēja jaunu sanāksmi un, ņemot vērā ārstu komisijas 2007. gada 5. decembra atzinumu, secināja, ka prasītāja invaliditāti ir izraisījusi arodslimība.

105 Ar 2008. gada 16. jūnija lēmumu, ar ko atcelts un aizstāts 2004. gada 8. novembra lēmums, IIN, ņemot vērā Invaliditātes komisijas 2008. gada 9. jūnija secinājumus, atzina prasītāja tiesības uz invaliditātes pabalstu, kas noteikts atbilstoši Civildienesta noteikumu 78. panta piektajai daļai, sākot no prasītāja invaliditātes iestāšanās dienas, proti, no 2004. gada 30. novembra.

106 2009. gada 18. februārī prasītājs cēla trešo prasību Civildienesta tiesā, kas reģistrēta ar lietas numuru F-12/09 A/Komisija, ar kuru viņš tostarp lūdz, pirmkārt, atcelt Komisijas 2008. gada 28. aprīļa lēmumu par atteikumu lemt par Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanu un, otrkārt, atlīdzināt kaitējumu, kas viņam esot nodarīts visu to kļūdu dēļ, kuru pieļaušanu viņš pārmet Komisijai, vadot viņa slimības profesionālā cēloņa atzišanas procesu.

Tiesvedība

I – Lietā F-124/05 pirms apvienošanas ar lietu F-96/06

107 Ar atsevišķu dokumentu, kas Civildienesta tiesas kancelejā iesniegts 2006. gada 12. aprīlī, Komisija iesniedza iebildi par prasības nepieņemamību, pamatojoties uz Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu, kas saskaņā ar Padomes 2004. gada 2. novembra Lēmuma 2004/752/EK, Euratom, ar ko izveido Eiropas Savienības Civildienesta tiesu (OV L 333, 7. lpp.), 3. panta 4. punktu ir piemērojams *mutatis mutandis* attiecībā uz Civildienesta tiesu līdz brīdim, kad stājas spēkā šis tiesas reglaments.

108 Ar dokumentu, kas Civildienesta tiesas kanceļejai nosūtīts pa faksu 2006. gada 12. maijā (dokumenta oriģināls iesniegts 18. maijā), prasītājs iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz iebildi par nepieņemamību.

- 109 Ar 2006. gada 29. jūnija rīkojumu Civildienesta tiesa iebildi par nepieņemamību apvienoja ar lietas izlemšanu pēc būtības, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 4. punkta pirmo daļu.
- 110 Ņemot vērā lēmumu, ar kuru izbeigta attiecībā uz prasītāju uzsāktā disciplinārlieta, Komisija ar atsevišķu dokumentu, kas Civildienesta tiesas kancelejai nosūtīts pa faksu 2006. gada 18. oktobrī (dokumenta oriģināls iesniegts 19. oktobrī), iesniedza pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu.
- 111 Ar dokumentu, kas Civildienesta tiesas kancelejai nosūtīts pa faksu 2006. gada 2. novembrī (dokumenta oriģināls iesniegts 6. novembrī), prasītājs iesniedza savus apsvērumus attiecībā uz šo lūgumu izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas.
- 112 Ar 2006. gada 22. novembra rīkojumu Civildienesta tiesa pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas apvienoja ar lietas izlemšanu pēc būtības, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 4. punkta pirmo daļu.
- 113 Komisija nosūtīja savu iebildumu rakstu pa faksu 2007. gada 8. janvārī (dokumenta oriģināls iesniegts 11. janvārī).
- 114 Ar 2007. gada 27. marta rīkojumu Civildienesta tiesa, pamatojoties uz lietas dalībnieku kopīgu pieteikumu, apturēja tiesvedību līdz brīdim, kad vai nu tiks pabeigts process, ko prasītāja ierosinājusi saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, vai arī vēlākais līdz 2007. gada 30. jūnijam, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 77. panta c) punktu. Ar 2007. gada 24. jūlija un 26. oktobra rīkojumiem tiesvedība atkal tika apturēta, balstoties uz to pašu pamatojumu – lietas dalībnieku kopīgu pieteikumu –, līdz brīdim, kad vai nu tiks pabeigts process, ko prasītāja ierosinājusi saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, vai arī attiecīgi vēlākais līdz 2007. gada 31. oktobrim un 2008. gada 1. martam.
- 115 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Civildienesta tiesa lūdza lietas dalībniekus sniegt atbildes uz rakstveida jautājumiem un iesniegt vairākus dokumentus. Lietas dalībnieki izpildīja Civildienesta tiesas lūgumus noteiktajā termiņā.
- 116 2008. gada 9. jūlijā Civildienesta tiesa nolēma nodot lietu izskatīšanai plēnumam.

II – *Lietā F-96/06 pirms apvienošanas ar lietu F-124/05*

- 117 Komisija nosūtīja savu iebildumu rakstu ar 2006. gada 20. novembra faksu (dokumenta oriģināls iesniegts 22. novembrī).
- 118 Ar 2007. gada 27. marta rīkojumu Civildienesta tiesa, pamatojoties uz lietas dalībnieku kopīgu pieteikumu, apturēja tiesvedību līdz brīdim, kad vai nu tiks pabeigts process, ko prasītāja ierosinājusi saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, vai arī vēlākais līdz 2007. gada 30. jūnijam, pamatojoties uz Pirmās instances tiesas Reglamenta 77. panta c) punktu. Ar 2007. gada 24. jūlija un 26. oktobra rīkojumiem tiesvedība atkal tika apturēta, balstoties uz to pašu pamatojumu – lietas dalībnieku kopīgu pieteikumu, līdz brīdim, kad vai nu tiks pabeigts process, ko prasītāja ierosinājusi saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, vai arī attiecīgi vēlākais līdz 2007. gada 31. oktobrim un 2008. gada 1. martam.
- 119 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Civildienesta tiesa lūdza lietas dalībniekus sniegt atbildes uz rakstveida jautājumiem un iesniegt vairākus dokumentus. Lietas dalībnieki izpildīja Civildienesta tiesas lūgumus noteiktajā termiņā.

120 2008. gada 9. jūlijā Civildienesta tiesa nolēma nodot lietu izskatīšanai plēnumam.

III – *Apvienotajās lietās F-124/05 un F-96/06*

121 Ar Civildienesta tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 22. janvāra rīkojumu lietas F-124/05 un F-96/06 tika apvienotas mutvārdu procesa mērķim un galīgā nolēmuma pieņemšanai atbilstoši Reglamenta 46. pantam.

122 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros Civildienesta tiesa lūdza lietas dalībniekus sniegt atbildes uz rakstveida jautājumiem un iesniegt vairākus dokumentus. Lietas dalībnieki izpildīja Civildienesta tiesas lūgumus noteiktajā termiņā.

Lietas dalībnieku prasījumi

I – *Lietā F-124/05*

123 Prasītāja prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:

- atcelt lēmumu par atteikumu izbeigt disciplinārlietu;
- atcelt Komisijas 2005. gada 26. septembra lēmumu, ar kuru noraidīta prasītāja 2005. gada 20. maija sūdzība;
- nolemt, ka prasītāja 2004. gada 22. oktobra lūgums ir pieņemams un pamatots;
- atzīt Komisijas atbildību par kļūdām, kuras tā ir pieļāvusi, pieņemot lēmumu par atteikumu izbeigt disciplinārlietu un 2005. gada 26. septembra lēmumu;
- piespriest Komisijai samaksāt prasītājam un viņa ģimenei EUR 3 163 602;
- izdot rīkojumu par to, lai saskaņā ar 1994. gada 3. maija Norādījumu Pirmās instances tiesas sekretāram 17. panta 4. punktu tiktu nodrošināta konfidencialitāte attiecībā uz prasītāja identitāti visās publikācijās saistībā ar šo lietu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

124 Komisijas prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:

- atzīt, ka tiesvedība ir izbeidzama pirms sprieduma taisīšanas;
- pakārtoti – noraidīt prasību kā nepamatotu;
- gadījumā, ja prasība tiek atzīta par pieņemamu, atzīt prasību par nepamatotu;
- lemt par tiesāšanās izdevumiem atbilstoši tiesību normām vai – pakārtoti – atlikt lēmuma pieņemšanu par tiesāšanās izdevumiem līdz brīdim, kad tiks pieņemts nolēmums lietā F-96/06.

II – *Lietā F-96/06*

125 Prasītāja prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:

- atzīt Komisijas atbildību par kļūdām, kuras tā ir pieļāvusi;
- piespriest Komisijai samaksāt prasītājam un viņa ģimenei EUR 3 163 602;
- izdot rīkojumu par to, lai saskaņā ar 1994. gada 3. maija Norādījumu Pirmās instances tiesas sekretāram 17. panta 4. punktu tiktu nodrošināta konfidencialitāte attiecībā uz prasītāja identitāti visās publikācijās saistībā ar šo lietu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

126 Komisijas prasījumi Civildienesta tiesai ir šādi:

- atzīt prasību par daļēji nepieņemamu vai vismaz par nepamatotu;
- lemt par tiesāšanās izdevumiem atbilstoši tiesību normām.

Juridiskais pamatojums

I – Par prasību lietā F-124/05

127 Vispirms ir jāizvērtē Komisijas formulētais pieteikums par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas.

A – Lietas dalībnieku argumenti

128 Komisija pamato savu pieteikumu par tiesvedības izbeigšanu pirms sprieduma taisīšanas ar diviem argumentiem. Pirmkārt, prasītāja interese lūgt atcelt lēmumu par atteikumu izbeigt disciplinārlietu esot zudusi sakarā ar IIN 2006. gada 16. oktobra lēmumu, saskaņā ar kuru minētā lieta ir izbeigta, ņemot vērā spriedumu lietā Komisija/Cresson. Otrkārt, mantiskie prasījumi lietā F-124/05 būtībā esot identiski prasījumiem lietā F-96/06.

129 Prasītājs precizē, ka viņš neapstrīd, ka prasībai ir zudis priekšmets attiecībā uz lūgumu atcelt lēmumu par atteikumu izbeigt disciplinārlietu. Savukārt viņš uzskata, ka viņa prasījumam par zaudējumu atlīdzību joprojām ir nozīme. Viņš uzskata, ka, tā kā prasība lietā F-124/05 tika celta agrāk nekā lietā F-96/06, Civildienesta tiesai būtu vispirms jālemj par pirmo prasību un pēc tam jāņem vērā šis nolēmums attiecībā uz otro prasību.

B – Civildienesta tiesas vērtējums

130 Prasītāja 2004. gada 22. oktobra lūgumā bija lūgts izbeigt attiecībā uz viņu uzsākto disciplinārlietu. Ar 2006. gada 16. oktobra lēmumu IIN izbeidza minēto lietu. Tātad šis iepriekš minētais lēmums nodrošina prasītājam vēlamo rezultātu.

131 Turklāt pats prasītājs atzīst, ka prasījumiem par tiesību akta atcelšanu ir zudis priekšmets, ņemot vērā Komisijas lēmumu, ar kuru izbeigta attiecībā uz viņu uzsāktā disciplinārlieta. Šādu atzīšanu var vērtēt kā prasītāja atteikšanos no minētajiem prasījumiem.

- 132 No iepriekš minētā izriet, ka ir jāizbeidz tiesvedība attiecībā uz prasījumiem atcelt tiesību aktu.
- 133 Savukārt prasījumiem par zaudējumu atlīdzību joprojām ir priekšmets.
- 134 Vispirms ir jākonstatē, ka, pirmkārt, prasībā lietā F-96/06 ietvertais astotais prasījums ir saistīts ar visiem prasībā lietā F-124/05 ietvertajiem pamatiem un, otrkārt, prasībā lietā F-96/06 ietvertie prasījumi ir identiski prasībā lietā F-124/05 ietvertajiem mantiskajiem prasījumiem.
- 135 Tāpat ir jāatgādina, ka, ja prasības puses, priekšmets un pamati ir identiski agrāk iesniegtā prasībā esošajiem, tie atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai ir jānoraida kā nepieņemami (Tiesas 1973. gada 17. maija spriedums apvienotajās lietās 58/72 un 75/72 *Perinciole/Padome*, *Recueil*, 511. lpp., 3.–5. punkts; 1985. gada 19. septembra spriedums apvienotajās lietās 172/83 un 226/83 *Hoogovens Groep/Komisija*, *Recueil*, 2831. lpp., 9. punkts, un 1988. gada 22. septembra spriedums apvienotajās lietās 358/85 un 51/86 *Francija/Parlaments*, *Recueil*, 4821. lpp., 12. punkts; Civildienesta tiesas 2006. gada 19. septembra rīkojums lietā F-22/06 *Vienne u.c./Parlaments*, Krājums-CDL, I-A-1-101. un II-A-1-377. lpp., 12. punkts).
- 136 Tomēr, neraugoties uz faktu, ka prasība lietā F-124/05 ir reģistrēta agrāk nekā prasība lietā F-96/06, un ņemot vērā lietu F-124/05 un F-96/06 apvienošanu mutvārdu procesam un galīgā nolēmuma pieņemšanai, Civildienesta tiesa pareizas tiesvedības interesēs uzskata par visatbilstošāko nevērtēt mantiskos prasījumus, kurus prasītājs izvirzījis lietā F-124/05, bet vērtēt tos, lemjot par prasību lietā F-96/06.
- 137 Līdz ar to ir pilnībā jāapmierina Komisijas lūgums izbeigt tiesvedību pirms sprieduma taisīšanas.

II – Par prasību lietā F-96/06

A – Par pieņemamību

1. Lietas dalībnieku argumenti

- 138 Tiesas sēdē Komisija apgalvoja, ka mantiskā prasība esot priekšlaicīga un tādēļ nepieņemama prasītāja ierosinātā procesa dēļ, kura mērķis ir atzīt viņa slimību par arodslimību. Komisija pamatojas uz Pirmās instances tiesas 1999. gada 15. decembra spriedumu lietā T-300/97 *Latino/Komisija* (*Recueil FP*, I-A-259. un II-1263. lpp., 94. un 95. punkts), kurā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka ierēdņa prasība par arodslimības radītā morālā kaitējuma atlīdzināšanu ir priekšlaicīga, motivējot ar to, ka stadijā, kurā prasība bija celta, nebija iespējams izvērtēt, vai Civildienesta noteikumos paredzētais atlīdzinājums, uz kuru varēja pretendēt attiecīgais ierēdnis, ir atbilstošs. Attiecībā uz izskatāmo lietu Komisija uzsver, ka ārstu komisijas atzinumā esot norādīts, ka neesot iespējams noteikt prasītāja invaliditātes pakāpi, jo viņa veselības stāvoklis nav nostiprinājies, un ka prasītāja lieta esot atkārtoti jāvērtē aptuveni pēc diviem gadiem. Komisija uzskata, ka pirms šīs atkārtotās vērtēšanas rezultātu uzzināšanas neesot iespējams zināt, kādu summu prasītājs varētu saņemt saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punktu. Šī informācija esot nepieciešama Civildienesta tiesai, lai noteiktu, vai kompensācija, ko prasītājs saņem saskaņā ar šo normu, ir pietiekams atlīdzinājums par viņam nodarīto kaitējumu.
- 139 Prasītājs iebilst, ka, lai IIN pieņemtu savu lēmumu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punktu, neesot nepieciešams, lai ārstu komisija noteiktu invaliditātes pakāpi. Atbilstoši Jauno noteikumu par apdrošināšanu 11. panta 2. punktam apdrošinātās personas pilnīgas pastāvīgas invaliditātes gadījumā, ko izraisījis nelaimes gadījums vai arodslimība, KFPI ir 100 % un attiecīgajai personai tiek izmaksāta Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētā summa. 2004. gada 29. oktobrī Invaliditātes komisija esot konstatējusi, ka prasītājam ir iestājusies pilnīga pastāvīga invaliditāte.

¹⁴⁰ Prasītājs turklāt norāda, ka Pirmās instances tiesa savā 2008. gada 10. decembra spriedumā lietā T-57/99 *Nardone*/Komisija (Krājums-CDL, I-A-2-83. un II-A-2-505. lpp.) nosprieda, ka neesot automātiski piemērojams no iepriekš minētā sprieduma lietā *Latino*/Komisija izrietošais noteikums, saskaņā ar kuru iespējamie zaudējumi, kas radušies dienesta pielauta pārkāpuma dēļ, ir vienīgi Civildienesta noteikumos paredzēto regulējumu papildinošs elements un tiek atlīdzināti vienīgi gadījumā, ja var konstatēt, ka saskaņā ar šiem noteikumiem izmaksājamās summas ir nepietiekamas. Viņš uzskata, ka viņa lietā būtu jāpiemēro iepriekš minētajā spriedumā lietā *Nardone*/Komisija rastais risinājums, jo procesa, kas uzsākts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, nepamatotā pagarināšana paildzinot neskaidro stāvokli, kurā viņš atrodas jau vairākus gadus, un traucējot viņa veselības stāvokļa nostiprināšanos. Savukārt Komisija atsakoties izmaksāt atlīdzinājumu, jo viņa veselības stāvoklis neesot nostiprinājies. Prasītājs uzskata, ka Komisija tādējādi esot nonākusi “apburtajā lokā”, “elles lokā”, kuru varot izbeigt vienīgi Civildienesta tiesa, piespriežot [šai] iestādei nekavējoties atlīdzināt kaitējumu.

¹⁴¹ Komisija iebilst pret šo argumentu, apgalvojot, ka izskatāmajā lietā neesot īstenojušies tie izņēmuma apstākļi, kas bija pamatā spriedumam lietā *Nardone*/Komisija.

2. Civildienesta tiesas vērtējums

¹⁴² Vispirms Civildienesta tiesa norāda, ka Komisija savā iebildumu rakstā attiecībā uz lietu F-96/06 nenorādīja, ka prasība esot nepieņemama kā priekšlaicīga, bet izvirzīja šo argumentu pirmo reizi vienīgi savā iebildumu rakstā attiecībā uz lietu F-124/05, precizējot, ka šis arguments attiecoties arī uz prasību lietā F-96/06, pēc tam savā 2008. gada 25. februāra vēstulē, kas sagatavota, atbildot uz procesa organizatoriskajiem pasākumiem, kurus nolēma veikt Civildienesta tiesa attiecībā uz abām lietām, un visbeidzot – abām lietām kopējā tiesas sēdē.

¹⁴³ Tomēr fakts, ka Komisija neizvirzīja šo iebildi par nepieņemamību savā iebildumu rakstā attiecībā uz lietu F-96/06, nevar liegt Civildienesta tiesai to izvērtēt, ņemot vērā, ka nosacījumiem par prasību, kas celtas saskaņā ar Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantu, pieņemamību ir absolūts raksturs (Pirmās instances tiesas 2008. gada 18. decembra spriedums apvienotajās lietās T-90/07 P un T-99/07 P Beļģija un Komisija/*Genette* (Krājums, II-000. lpp., 87. punkts un tajā minētā judikatūra). Turklāt izskatāmajā lietā ir jāņem vērā abu lietu apvienošana (šajā ziņā skat. Tiesas 1980. gada 18. marta spriedumu apvienotajās lietās 26/79 un 86/79 *Forges de Thy-Marcinelle* un *Monceau*/Komisija, *Recueil*, 1083. lpp., 4. punkts) un apstāklis, ka lietas dalībnieki varēja apspriest šo jautājumu saskaņā ar sacikstes principu abām lietām kopējā tiesas sēdē.

¹⁴⁴ Izskatāmajā lietā ne viss kaitējums, uz ko atsaucas prasītājs, ir radies kaitējuma veselībai dēļ, un tātad to nevar *a priori* uzskatīt par tādu, ko var pilnībā atlīdzināt viņa slimības atzišanas par arodslimību procesa ietvaros. Atsevišķas prasītāja izvirzītās pretenzijas attiecas uz situācijām, kas var ierēdnim radīt morālu kaitējumu, pat ja viņš nav saslimis ar arodslimību.

¹⁴⁵ Konkrēti daudzie tiesību uz aizstāvību pārkāpumi, par kuriem sūdzas prasītājs, var radīt viņam morālo kaitējumu, kas aplūkojams atsevišķi no kaitējuma viņa veselībai un kuru tātad nevar atlīdzināt ar Civildienesta noteikumu 73. pantā paredzēto maksājumu.

¹⁴⁶ Prasītājs lūdz arī it īpaši atlīdzināt morālo kaitējumu, kas viņam esot nodarīts attiecībā uz viņu uzsāktās disciplinārlietas pārmērīgi ilgās norises dēļ.

¹⁴⁷ Šajā ziņā ir jākonstatē, ka disciplinārlieta ikvienam ierēdnim rada neskaidrību attiecībā uz viņa profesionālo nākotni, noteikti radot viņam zināmu stresu un satraukumu. Gadījumā, kad šī neskaidrība turpinās pārmērīgi ilgi, ierēdnim radītā stresa un satraukuma intensitāte pārsniedz to, kas ir attaisnojama. Tādējādi disciplinārlietas pārmērīgi ilga norise ir jāuzskata par faktoru, kas prezumē morālā kaitējuma nodarīšanu attiecīgajam ierēdnim.

- 148 Sastopoties ar šādu būtisku neskaidrību, kas ilguma ziņā pārsniedz saprātīgu termiņu, ir skaidrs, ka indivīds var reaģēt dažādi, piemēram, atkarībā no viņa iespējamās psiholoģiskās nenoturības. Tādējādi disciplinārlietas norises nesaprātīgā ilguma sekas var būt psihiskas ciešanas vai, visnopietnākajā gadījumā, reālas psihiskas slimības rašanās vai agrāk esošās psihiskās slimības saasināšanās.
- 149 Tādējādi, runājot konkrēti par morālo kaitējumu, ko var radīt disciplinārlietas pārmērīgi ilga norise, ir jānošķir, pirmkārt, ikvienam ierēdnim vai darbiniekam radītais morālais kaitējums neatkarīgi no iespējamās slimības un, otrkārt, iespējamās psihiskās slimības radītais kaitējums – vai šādas slimības saasināšanās –, ko izraisītu minētā procesa pārmērīgais ilgums (pēc analogijas skat. Civildienesta tiesas 2007. gada 2. maija spriedumu lietā F-23/05 *Giraudy*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-1-121. un II-A-1-657. lpp., 197.–202. punkts).
- 150 Tādējādi mantiskais prasījums, kas vērsts uz pirmā veida kaitējuma atlīdzināšanu, ir pieņemams neatkarīgi no stadijas, kādā ir iespējamais process, kuru ierēdnis ir ierosinājis papildus saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu.
- 151 Savukārt saskaņā ar judikatūru ierēdņa mantiskais prasījums, kas vērsts uz mantiskā un morālā kaitējuma, ko viņam radījusi arodslimība, atlīdzināšanu principā nav pieņemams tikmēr, kamēr nav pabeigts saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu uzsāktais process.
- 152 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka sistēma, kas ieviesta, izpildot Civildienesta noteikumu 73. pantu, paredz iepriekš noteiktu pabalstu nelaimes gadījumā vai arodslimības gadījumā, un ieinteresētajai personai nav jāpierāda nekāda iestādes pieļauta nelikumība. Turklāt judikatūrā ir precizēts, ka vienīgi tad, ja izrādās, ka Civildienesta noteikumos paredzētā sistēma neļauj atbilstoši atlīdzināt ciesto kaitējumu, ierēdnim ir tiesības pieprasīt papildu kompensāciju (Tiesas 1986. gada 8. oktobra spriedums apvienotajās lietās 169/83 un 136/84 *Leussink*/Komisija, *Recueil*, 2801. lpp., 13. punkts, un 1999. gada 9. septembra spriedums lietā C-257/98 P *Lucaccioni*/Komisija, *Recueil*, I-5251. lpp., 22. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 14. maija spriedums lietā T-165/95 *Lucaccioni*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-203. un II-627. lpp., 71. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Latino*/Komisija, 94. punkts).
- 153 Līdz ar to prasība, ar kuru ierēdnis lūdza atlīdzināt kaitējumu, ko saskaņā ar viņa apgalvojumu viņš ir cietis arodslimības dēļ, un kura celta pirms saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu uzsāktā procesa beigām, tika uzskatīta par priekšlaicīgu, jo prasības celšanas stadijā nebija iespējams novērtēt Civildienesta noteikumos paredzētā atlīdzinājuma, uz kuru varēja pretendēt ieinteresētā persona, atbilstību (iepriekš minētais spriedums lietā *Latino*/Komisija, 94. un 95. punkts).
- 154 Tomēr nesenā spriedumā Pirmās instances tiesa nolēma, ka no fakta, ka nav pabeigta medicīniskā procedūra, nevar sistemātiski secināt, ka ir priekšlaicīgs prasījums par zaudējumu atlīdzināšanu iestādes pieļautas nelikumības dēļ (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Nardone*/Komisija, 56. punkts). Šajā spriedumā ir precizēts, ka, lai gan parasti ierēdnim ir ātrāk un lētāk pierādīt attiecīgā gadījumā, ka viņam ir tiesības uz noteiktā apmērā pabalstu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, nekā pierādīt, ka ir istenojušies Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās nepieciešamie nosacījumi, tas ne vienmēr tā ir (iepriekš minētais spriedums lietā *Nardone*/Komisija, 56. punkts). Tieši ņemot vērā procesuālās ekonomijas principu, kuram ir vajadzīga dažādu faktoru novērtēšana katrā konkrētajā lietā, Pirmās instances tiesa savā iepriekš minētajā spriedumā lietā *Latino*/Komisija esot noteikusi, ka vispārējās tiesībās paredzētā prasība par zaudējumu atlīdzību ir pieņemama, ja ir izsmelts tāds tiesību aizsardzības līdzeklis kā Civildienesta noteikumu 73. pantā paredzētā pabalsta izmaksa (iepriekš minētais spriedums lietā *Nardone*/Komisija, 56. punkts).
- 155 Šajā ziņā var precizēt, ka attiecībā uz arodslimības radītā kaitējuma noteikšanu un izvērtēšanu procedūra, kas paredzēta Civildienesta noteikumu 73. panta izpildei, ir jāuzskata par *lex specialis* attiecībā pret vispārējām tiesībām attiecībā uz ārpuslīgumisko atbildību (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Giraudy*/Komisija, 193.–196. punkts).

- 156 Vairumā gadījumu cēloņsakarības noteikšanai starp pienākumu izpildes apstākļiem un apgalvoto kaitējumu, kā arī minētā kaitējuma novērtēšanai ir jāveic medicīniskā ekspertīze, tādējādi Eiropas tiesai nebūtu jēgas vai pat nebūtu iespējams noteikt minēto cēloņsakarību un minēto kaitējumu, pirms ir pabeigta saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantā ierosinātā procedūra.
- 157 Tā tas ir izskatāmajā lietā, tādējādi nevar piemērot risinājumu, kas izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Nardone/Komisija*.
- 158 Šo risinājumu noteica procesuālās ekonomijas apsvērumi, ņemot vērā “[šai] lietai raksturīgos izņēmuma apstākļus” (iepriekš minētais spriedums lietā *Nardone/Komisija*, 57. punkts). Minētajā lietā nebija vajadzīga medicīniskā ekspertīze, lai noteiktu A. Nardonem nodarīto morālo kaitējumu, ņemot vērā to, ka viņš bija strādājis puteklainā un veselībai kaitīgā vidē (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Nardone/Komisija*, 98.–123. punkts).
- 159 Savukārt izskatāmajā lietā ir vajadzīga medicīniskā ekspertīze, lai noteiktu apgalvotā fiziskā un psihiskā kaitējuma, ko var attiecināt uz prasītāja profesionālās darbības izpildes apstākļiem, apmēru.
- 160 Turklāt šķiet, ka nav tālu līdz procedūras, ko prasītājs ierosinājis saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, pabeigšanai, kā to tiesas sēdē norādīja Komisija. Ārstu komisijas 2007. gada 5. decembra atzinumā ir norādīts, ka prasītāja lieta aptuveni divu gadu laikā būtu atkārtoti jāizvērtē pēc jebkādas puses lūguma.
- 161 Tāpat ir jāatgādina, ka Noteikumu par apdrošināšanu 19. panta 3. punkta otrajā daļā ir paredzēts, ka, ja pēc medicīniskās ārstēšanas pabeigšanas vēl joprojām nevar galīgi noteikt invaliditātes pakāpi, ārstu komisijas atzinumā ir jāprecizē maksimālais termiņš, kurā ir atkārtoti jāizvērtē apdrošinātās personas lieta. Šī norma noteikti ir jāinterpretē šauri. Ja ārstu komisijai būtu iespēja vairākkārt pārcelt datumu, kurā ir atkārtoti jāizvērtē apdrošinātās personas lieta, dažām apdrošinātajām personām savas dzīves laikā nekad neizdotos saņemt Civildienesta noteikumu 73. pantā paredzēto maksājumu. Turklāt, plaši interpretējot šo normu, netiktu ņemts vērā izārstēšanās jēdziens, kā tas ir formulēts Noteikumu par apdrošināšanu 19. panta 3. punktā, saskaņā ar kuru nelaimes gadījuma vai arodslimības sekas ir izārstētas, ja šīs sekas ir stabilizējušās vai ja tās ļoti lēni vai ļoti ierobežotā veidā samazinās. Tādējādi izārstēšanās jēdziens neizslēdz jebkādu pacienta stāvokļa evolūciju, bet nozīmē stabilizāciju vai ļoti lēnu evolūciju.
- 162 No visa iepriekš minētā izriet, ka izskatāmajā lietā procesuālās ekonomijas princips prasa, lai tiktu pabeigta Civildienesta 73. panta izpildei paredzētā speciālā procedūra.
- 163 Tādēļ, neizsakot viedokli par prasītāja pārmētiem attiecībā uz procedūras, kas uzsākta saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, norisi, tostarp šī sprieduma 139. punktā izklāstītajiem pārmētiem par Jauno noteikumu par apdrošināšanu 11. panta 2. punkta nepiemērošanu, prasītāja prasījums daļā par kaitējuma, kas ir viņa arodslimības sekas, atlīdzināšanu ir uzskatāms par priekšlaicīgu un attiecīgi ir jānoraida kā nepieņemams. Savukārt prasītāja mantiskais prasījums daļā, kas attiecas uz morālo kaitējumu, kurš nav saistīts ar viņa slimību, ir jāatzīst par pieņemamu.

B – Par lietas būtību

- 164 Prasītājs apgalvo, ka Komisija esot pieļāvusi vairākus pārkāpumus, kas liecinot par viņa psiholoģisko vajāšanu. Šie dažādie pārkāpumi esot izraisījuši viņa nervu sistēmas depresiju, kas esot viņa došanās pensijā invaliditātes dēļ cēlonis, un tās atkārtotus recidīvus. Tādējādi viņam esot nodarīts mantisks kaitējums, kas izpaužas kā starpība starp viņa ierēdņa atalgojumu un viņa invaliditātes pabalstu, kā arī īpaši smags morālais kaitējums.

165 Vispirms ir jākonstatē, ka savā prasības pieteikumā prasītājs lūdza nozīmēt ekspertu, kura uzdevums būtu aprēķināt viņam nodarīto mantisko un morālo kaitējumu. Tiesas sēdē prasītājs vairs neminēja šo prasību un iesniedza viņam nodarītā kaitējuma aktualizēto novērtējumu, saskaņā ar kuru kaitējuma apmērs ir EUR 3 163 602. Šāda rīcība ir jāvērtē kā prasītāja atteikšanās no saviem prasījumiem par eksperta nozīmēšanu.

166 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja ierēdnis ceļ prasību par zaudējumu atlīdzību, Kopienas atbildība iestājas, ja ir īstenojies nosacījumu kopums attiecībā uz iestādēm pārmestās rīcības prettiesiskumu, zaudējumu faktisko pastāvēšanu un cēloņsakarības esamību starp rīcību un minētajiem zaudējumiem (Tiesas 2008. gada 21. februāra spriedums lietā C-348/06 Komisija/*Girardot*, Krājums, I-833. lpp., 52. punkts un tajā minētā judikatūra; Pirmās instances tiesas 2009. gada 6. maija spriedums lietā T-12/08 *M/EMEA*, Krājums-CDL, I-B-1-31. un II-B-1-159. lpp., 98. punkts).

167 Vispirms ir jāizvērtē, vai Komisija ir pieļāvusi tādu pārkāpumu, kas ir pamats tās atbildībai.

1. Par Komisijai pārmestajiem pārkāpumiem

168 Prasītājs, pamatojot savu prasību sakarā ar atbildību, izvirza astoņus iebildumus. Būtībā viņš norāda uz:

- viņa šķietami nepamatoto vainošanu “Bertelo lietā” (pirmais iebildums);
- dažāda veida bezdarbību un tiesību uz aizstāvību pārkāpumiem, kas esot pieļauti administratīvajā izmeklēšanā (otrais iebildums);
- *OLAF* izmeklēšanas konfidencialitātes principa pārkāpumu (trešais iebildums);
- viņa imunitātes pret tiesvedību atņemšanas prettiesiskumu (ceturtais iebildums);
- attiecībā uz viņu pieņemtā lēmuma par iecelšanu citā amatā prettiesiskumu (piektais iebildums);
- dažādām prettiesiskām darbībām, kas pieļautas viņa slimības atzišanas par arodslimību procesā (sestais iebildums);
- Invaliditātes komisijas 2004. gada 29. oktobra atzinuma prettiesiskumu (septītais iebildums);
- pret viņu vērstās disciplinārlietas uzsākšanas un turpināšanas prettiesiskumu (astotais iebildums).

a) Par pirmo iebildumu saistībā ar prasītāja šķietami nepamatoto vainošanu “Bertelo lietā”

Lietas dalībnieku argumenti

169 Ar savu pirmo iebildumu prasītājs pārmet viņa šķietami pilnīgi nepamatoto vainošanu “Bertelo lietā”. Uzskatot viņu bez jebkādiem pierādījumiem par “Bertelo lietas” galveno iniciatoru, “izvirzot tik smagas apsūdzības, kam attiecībā uz viņu nav ne mazākā pamata, noslēpjot no Beļģijas tiesību iestādēm īstenībā būtiskus komentārus, [kurus viņš bija sagatavojis], un ilgu laiku arī nepieprasot attiecībā uz tiem veikt izmeklēšanu, lai tos pārbaudītu, un pat uzsākot pret [viņu] disciplinārlietu”, Komisija neesot izpildījusi savu pienākumu ņemt vērā ierēdņa intereses un sniegt palīdzību, esot pārkāpusi labas pārvaldības principu, esot maldinājusi ieinteresētās personas tiesisko paļāvību un pārkāpusi Regulas Nr. 1073/1999 preambulas 10. apsvērumu, kurā ir paredzēts, ka *OLAF* izmeklēšanas secinājumi var pamatoties vienīgi uz elementiem, kam ir pierādījumu vērtība.

170 IIN savā 2005. gada 10. novembra lēmumā, ar kuru noraidīts prasītāja lūgums, uzskatīja, ka prasītāja argumenti, kas izvirzīti saistībā ar šo pirmo iebildumu, pēc būtības attiecoties uz disciplinārlietu.

- 171 Atbildot uz šo argumentu, prasītājs savā prasības pieteikumā precizēja, ka šis iebildums esot plašāks nekā prasībā formulētais astotais iebildums, kurš attiecoties uz disciplinārlietas prettiesiskumu.

Civildienesta tiesas vērtējums

- 172 Tā kā saistībā ar šo iebildumu izvirzītajiem argumentiem ir cieša saikne ar astoto iebildumu, ar kuru prasītājs kritizē lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu pret viņu, šie argumenti tiks izvērtēti minētā astotā iebilduma ietvaros.
- 173 Tiktāl, ciktāl šo iebildumu var saprast kā kritiku par to, ka *OLAF* un *IDOC* izmeklēšanas ietekmēja prasītāju, ir jāprecizē, ka iestādei piemīt plaša rīcības brīvība attiecībā uz administratīvās izmeklēšanas uzsākšanu un veikšanu, ievērojot nosacījumu, ka pastāv saprātīgas aizdomas par to, ka ir noticis disciplinārais pārkāpums.
- 174 Izskatāmajā lietā prasītājs bija Komisijas locekles E. Kresonas biroja vadītājs laikā, kad notika prettiesiska R. Bertelo algas skalas klasifikācijas grozīšana un arī viņa prettiesiska pieņemšana darbā KPC. Turklāt prasītājs bija norādīts vairāku ierēdņu un darbinieku liecībās. Konkrēti KPC asistente T. apgalvoja, ka pēc tieša prasītāja lūguma bija viņam nosūtījusi komentārus par R. Bertelo pārklassificēšanas iespējamību un viņa iespējamo nodarbināšanu kā viespētnieku KPC.
- 175 Līdz ar to ir legītimi, ka *OLAF* un *IDOC*, veicot savas izmeklēšanas, pārbaudīja, vai prasītājs kā biroja vadītājs bija iesaistīts konstatētajos pārkāpumos un, ja tas tā bija, kāda bija viņa loma.
- 176 Ņemot vērā to, ka “Bertelo lietas” kontekstā pastāvēja apstākļi, kas varēja radīt saprātīgas šaubas attiecībā uz prasītāju, iebildums ir jānoraida tiktāl, ciktāl tas attiecas uz izmeklēšanu, kurās bija iesaistīts prasītājs, uzsākšanu un veikšanu.

b) Par otro iebildumu saistībā ar bezdarbību un tiesību uz aizstāvību pārkāpumiem, kas esot pieļauti administratīvajās izmeklēšanās.

Lietas dalībnieku argumenti

- 177 Otrais iebildums iedalās divās daļās. Saistībā ar iebilduma pirmo daļu prasītājs pārmet dažāda veida bezdarbību un tiesību uz aizstāvību pārkāpumus, kas esot pieļauti administratīvajās izmeklēšanās. Saistībā ar iebilduma otro daļu viņš kritizē institūciju, kuras veica administratīvās izmeklēšanas, objektivitātes trūkumu.
- 178 Saistībā ar iebilduma pirmo daļu prasītājs izvirza šādus argumentus.
- 179 Pirmkārt, prasītājs esot ticis “izstumts skatuves priekšplānā”, lai gan pārējās personas, kuras esot piedalījušās R. Bertelo algas skalas klasifikācijas grozīšanā un viņa pieņemšanā darbā KPC, netiekot vainotas.
- 180 Otrkārt, vairāki piedāvājumi attiecībā uz pierādījumiem, kurus esot izteicis prasītājs, neesot pievērsuši ne mazāko institūciju, kurām bija jāveic izmeklēšanas, uzmanību. Pirmkārt, *OLAF* esot atteicies pieņemt darba plānošanas dienasgrāmatu, kuru prasītājs tam esot piedāvājis iesniegt. Otrkārt, Komisija, *OLAF* un *IDOC* neesot mēģinājuši pārbaudīt Pētniecības ĢD Personāla un administrācijas direktorāta direktora L. sniegto atbildi uz jautājumu, kāpēc *ad hoc* reģistrā neesot bijusi reģistrēta trīs ierēdņu ienākšana *Breydel* ēkā, kas atrodas Briselē, saistībā ar sanāksmi, kura, kā tiek apgalvots, esot notikusi 1996. gada novembrī. Treškārt, izmeklēšanu veicošās personas nekad neesot iztaujājušas M., kura strīdus faktu laikā bija atbildīga par biroja vadītāja sekretariātu. Ceturtkārt, neesot tikušas ņemtas vērā pretrunas un atšķirības starp dažādām liecībām.

- 181 Treškārt, prasītāja tiesības uz aizstāvību esot tikušas pārkāptas, sniedzot *RTFB* žurnālistu komandai atļauju iekļūt *OLAF* telpās un filmēt konfidenciālus dokumentus, kas tieši norāda uz prasītāju, lai izplatītu tos plašai auditorijai paredzētajā raidījumā “Likuma vārdā” 2000. gada 27. decembrī.
- 182 Ceturtkārt, 2002. gada 18. marta dokuments, kurā ietverti prasītāja komentāri, neesot ticis pievienots 2002. gada 22. februāra papildu administratīvās izmeklēšanas ziņojumam.
- 183 Saistībā ar iebilduma otro daļu prasītājs it īpaši pārmet par izmeklēšanas veikšanu atbildīgās personas *D.* attieksmi, kura, pirmkārt, neesot iekļāvusi 2001. gada 27. marta dokumentā ziņojumu par ieinteresētās personas uzklaušīšanu, otrkārt, esot sniegusi kā pierādītus viņam nelabvēlīgus faktus, kas ietverti *E. Kresonai* adresētā 2001. gada 23. novembra vēstulē, un, treškārt, neesot iekļāvusi savu 2002. gada 18. marta dokumentu 2002. gada 22. februāra papildu administratīvās izmeklēšanas ziņojumā.
- 184 Komisija atgādina, pirmkārt, ka principu par vienlīdzīgu attieksmi pret ierēdņiem nevar interpretēt tādējādi, ka ierēdnis, kurš sodīts par Civildienesta noteikumu prasību neievērošanu, nolūkā izvairīties no attiecībā uz viņu uzsāktā pasākuma varētu atsaukties uz apstākli, ka cits ierēdnis, kurš nav ievērojis minētās prasības, netika sodīts. Izskatāmajā lietā šis princips esot piemērojams *a fortiori*, jo prasītājs netika sodīts.
- 185 Otrkārt, Komisija apstrīd prasītāja apgalvojumu, saskaņā ar kuru neesot ņemti vērā viņa norādītie faktiskie apstākļi. Izmeklēšanu ziņojumi esot formulēti pieņēmumu, nevis apgalvojumu formā, un tajos esot norādītas visas atšķirības dažādu iztauļāto ierēdņu paziņojumos.
- 186 Komisija norāda, treškārt, ka prasītāja 2002. gada 18. marta dokumentā esot būtībā atkārtoti tie apgalvojumi, kas ietverti viņa 2001. gada 12. septembra paziņojumā, kurš pievienots *IDOC* izmeklēšanas ziņojumam. Tādēļ ziņojuma projekts, kas tika iesniegts prasītājam komentāru veikšanai, neesot bijis jāgroza atbilstoši šim dokumentam, jo tajā ietvertie elementi jau esot tikuši ņemti vērā, sagatavojot minēto ziņojumu.
- 187 Attiecībā uz iebilduma otro daļu Komisija uzsver, ka *E. Kresonai* adresētajā 2001. gada 23. novembra dokumentā *D.* neesot izteikusi viedokli, bet izklāstījusi liecību. Tātad šajā dokumentā neesot nekāda objektivitātes trūkuma. Runājot par prasītāja 2002. gada 18. marta dokumentu, Komisija norāda uz savu argumentāciju, kas sniegta saistībā ar iebilduma pirmo daļu.

Civildienesta tiesas vērtējums

- 188 Pirmkārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru citas personas, kuras esot piedalījušās *R. Bertelo* algu skalas klasifikācijas grozīšanā un viņa pieņemšanā darbā *KPC*, netiekot vainotas, ir jāatgādina, ka iestādei piemīt plaša rīcības brīvība attiecībā uz administratīvās izmeklēšanas uzsākšanu un veikšanu, ievērojot nosacījumu, ka pastāv saprātīgas aizdomas par to, ka ir noticis disciplinārais pārkāpums (skat. šī sprieduma 173. punktu).
- 189 Ņemot vērā, no vienas puses, šo plašo rīcības brīvību un, no otras puses, to, ka eksistēja elementi, kas varēja radīt saprātīgas aizdomas attiecībā uz prasītāju (skat. šī sprieduma 176. punktu), arguments, saskaņā ar kuru attiecībā uz atsevišķiem ierēdņiem neesot tikušas veiktas administratīvās izmeklēšanas, nav tāds, kas ļauj konstatēt iebilduma pirmajā daļā apgalvoto bezdarbību vai tiesību uz aizstāvību pārkāpumu.
- 190 Otrkārt, attiecībā uz prasītāja argumentāciju, saskaņā ar kuru izmeklēšanu veicošās institūcijas neesot ņēmušas vērā vairākus viņa izteiktos piedāvājumus sniegt pierādījumus, ieinteresētā persona nav pierādījusi, ka minētās institūcijas neesot iekļāvušas lietas materiālos un neesot izvērtējušas viņa sniegtos pierādījumus.

- ¹⁹¹ Treškārt, runājot par prasītāja argumentu, saskaņā ar kuru 2002. gada 18. marta dokuments neesot ticis iekļauts *IDOC* papildu administratīvās izmeklēšanas ziņojumā, ir jānorāda, ka šajā dokumentā nebija norādīts neviens jauns fakts, salīdzinot ar minētajam ziņojumam pievienoto ieinteresētās personas liecību. Turklāt ierēdņa tiesības paust viedokli par faktiem, kas attiecas uz viņu, nenozīmē izmeklētāju pienākumu grozīt ziņojumā izdarītos secinājumus atkarībā no uzklausītā ierēdņa paustajiem lūgumiem.
- ¹⁹² Visbeidzot, ceturtkārt, ir jānorāda prasītāja argumenti par izmeklēšanu veicošo institūciju objektivitātes trūkumu. Pirmkārt, ar faktu, ka par izmeklēšanu atbildīgā persona *D.* savā 2001. gada 27. marta dokumentā neiekļāva prasītāja uzklausīšanas protokolu, nevar pierādīt šādu objektivitātes trūkumu, jo minētais protokols tika pievienots *IDOC* galīgajam ziņojumam. Otrkārt, kā to pamatoti norāda Komisija, ir kļūdaini apgalvot, ka *D.* savā E. Kresonai adresētajā 2001. gada 23. novembra vēstulē esot norādījusi kā pierādītus viņam nelabvēlīgus faktus – īstenībā *D.* šajā vēstulē vienīgi lūdza bijušo Komisijas locekli sniegt skaidrojumus konkrēti attiecībā uz KPC asistentes *T.* liecībām. Treškārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru 2002. gada 18. marta dokuments neesot ticis iekļauts *IDOC* papildu administratīvās izmeklēšanas ziņojumā, iepriekš ir precizēts, ka ierēdņa tiesības paust viedokli par faktiem, kas attiecas uz viņu, nenozīmē izmeklētāju pienākumu grozīt ziņojumā izdarītos secinājumus atkarībā no uzklausītā ierēdņa paustajiem lūgumiem.
- ¹⁹³ Arguments par šķietamo atļauju, ko Komisija esot devusi *RTBF* žurnālistu grupai, filmēt konfidencialu dokumentu, kas attiecas uz prasītāju, tiks izvērtēts kopā ar trešo iebildumu attiecībā uz *OLAF* izmeklēšanas konfidencialitātes principa pārkāpumu, saistībā ar kuru ir izvirzīti tie paši fakti.
- ¹⁹⁴ Līdz ar to nav pamatoti pārmetumi par tiesību uz aizstāvību pārkāpumu, kurus prasītājs izvirzījis otrā iebilduma ietvaros, izņemot attiecībā uz pēdējo minēto argumentu, kuru Civildienesta tiesa izvērtēs trešā iebilduma pārbaudes ietvaros.

c) Par trešo iebildumu saistībā ar *OLAF* izmeklēšanas konfidencialitātes principa pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

- ¹⁹⁵ Trešais iebildums ir saistīts ar *OLAF* izmeklēšanas konfidencialitātes principa pārkāpumu. Prasītājs apgalvo, ka *OLAF* un/vai Komisija esot atļāvusi *RTBF* 2000. gada laikā iekļūt *OLAF* telpās, lai tajās iepazītos ar stingri konfidencialiem dokumentiem, kas attiecas uz prasītāju, un vairākus no tiem nofilmētu. Tādējādi viņa uzklausīšanas, ko veica *OLAF*, protokols, kas ir klasificēts kā “slepens”, esot ticis izplatīts plašai auditorijai paredzētajā raidījumā “Likuma vārdā” 2000. gada 27. decembrī, viņu publiski apsūdzot.
- ¹⁹⁶ Tāpat Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu sniegt palīdzību attiecībā uz prasītāju, jo tā neesot veikusi nekādas darbības, lai noskaidrotu par šī dokumenta izplatīšanu atbildīgās personas un atjaunotu prasītāja cieņu.
- ¹⁹⁷ Komisija apstrīd šī iebilduma pieņemamību, motivējot ar to, ka prasītājs to esot izvirzījis savā 2004. gada 14. oktobra sūdzībā attiecībā uz lēmumu par viņa iecelšanu citā amatā. Tā norāda, ka IIN 2005. gada 15. martā noraidīja šo sūdzību ar lēmumu, par kuru prasītājs nav cēlis prasību Civildienesta noteikumu 91. pantā paredzētajā termiņā.
- ¹⁹⁸ Pakārtoti Komisija uzskata šo iebildumu par nepamatotu un noliedz, ka būtu atļāvusi *RTBF* iepazīties ar dokumentiem, kuri attiecas uz prasītāju.

- 199 Komisija precizē, pirmkārt, ka *OLAF*, ņemot vērā vispārējo interešu mērķi, kas vērsts uz sabiedrības informēšanu, un savu komunikāciju stratēģiju, nodod audiovizuālo mediju rīcībā vispārējus savu telpu attēlus, kas ir attēlu kopuma formā, un atļauj minētajiem medijiem uzņemt savās telpās vispārējus attēlus, neatļaujot piekļūt ne dokumentiem, ne sensitīvām telpām.
- 200 Komisija norāda, otrkārt, ka prasītāja uzklausišanas, ko veica *OLAF*, protokols tika nodots Beļģijas tiesu iestādēm un, tā kā šī protokola adresāti bija no Komisijas neatkarīgas struktūras, neesot iespējams secināt, ka tā esot atļāvusi *RTBF* žurnālistiem piekļūt šim dokumentam.
- 201 Tādējādi Komisija apstrīd jebkādas saiknes esamību starp *OLAF* telpu vispārējiem attēliem un attiecīgā konfidencialā dokumenta publiskošanu. Tā pauž nožēlu, ka ir notikusi informācijas noplūde, tomēr apstrīd savu atbildību un uzsver, ka uz prasītāju gultas pierādīšanas pienākums.
- 202 Attiecībā uz apgalvojumu par tās pienākuma sniegt palīdzību pārkāpumu tā norāda, ka prasītājs tai neiesniedza pieteikumu, kas būtu sagatavots saskaņā ar Civildienesta noteikumu 24. pantu.

Civildienesta tiesas vērtējums

– Par iebilduma pieņemamību

- 203 Ir tiesa, ka prasītāja 2004. gada 14. oktobra sūdzībā bija pieminēta konfidencialu dokumentu izplatīšana 2000. gada 27. decembra televīzijas pārraides laikā un ka šī sūdzība tika noraidīta ar IIN lēmumu, par kuru prasītājs nav cēlis prasību, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 91. pantu. Šajā sūdzībā prasītājs ar vienu teikumu pieminēja iespējami konfidencialu dokumentu, kas attiecas uz viņu, izplatīšanu pārraidē “Likuma vārdā”, lai ilustrētu “daudzos vajāšanas aktus”, kas pret viņu esot bijuši vērsti saistībā ar “Kresonas lietu”, no kuriem viņa iecelšana citā amatā esot tikai viens no aspektiem.
- 204 Tomēr šīs sūdzības vienīgais mērķis bija lūgums atcelt lēmumu par iecelšanu citā amatā. Tās mērķis nebija lūgt atlīdzināt kaitējumu attiecīgajai personai sakarā ar Komisijas šķietami pieļautajiem pārkāpumiem.
- 205 Ierēdnim ir tiesības izvirzīt vienu un to pašu pamatu, argumentu vai faktu, lai pamatotu vairākas sūdzības, kurām ir juridiski atšķirīgi priekšmeti (pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 19. septembra spriedumu lietā T-253/06 P *Chassagne*/Komisija, Krājums-CDL, I-B-1-43. un II-B-1-295. lpp., 149. punkts).
- 206 Tādēļ Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

– Par iebilduma pamatotību

- 207 Šī iebilduma pamatotības vērtējumam vispirms ir vajadzīgs īss strīdīgā teksta, ko pārraidīja raidījumā “Likuma vārdā”, kopsavilkums.
- 208 Īsajā raidījuma fragmentā tika minēts prasītāja uzvārds un demonstrēts attēls, kas raidījuma vizuālajiem kadriem pievienotajos komentāros tika raksturots kā prasītāja uzklausišanas, ko veica *OLAF*, protokols.
- 209 Prasītāja uzvārds tika pieminēts sabiedrības *H* vadītāja *H.* intervijas kontekstā. Šī persona stāsta, ka bija ienākusi bez uzaicinājuma *E. Kresonas* birojā, lai lūgtu, lai birojs uzņemas maksāt nomas maksu par telpām, kurās atradās *R. Bertelo* un par kurām līdz tam brīdim maksāja sabiedrība *H.* Pēc tam viņš paskaidro, ka bija pārsteigts, konstatējot, ka bija mainījies biroja vadītājs un ka jaunais biroja vadītājs, proti, prasītājs, viņu esot bez liekām ceremonijām izraidījis, jautājot viņam, ko nozīmē šis joks.

Turpinājumā seko daži *OLAF* telpu attēli, pēc tam tiek ātri demonstrēts dokumenta attēls, kas uz ekrāna nav salasāms un par kuru žurnālists paskaidro, ka tas ir prasītāja uzklaušanās, ko veica *OLAF*, protokols, kuru šis žurnālists komentē šādi:

“*OLAF* izmeklēšanas ziņojums ietver [prasītāja] uzklaušanās protokolu. Tas apstiprina, ka R. Bertelo ir vienu vai divas reizes kopā ar H. ieradies E. Kresonas sekretariātā.”

210 Pēc tam raidījums pievēršas citam lietas aspektam.

211 Tādējādi apstrīdētā raidījuma laikā prasītāja uzvārds un izraksts no viņa uzklaušanās, ko veica *OLAF*, protokola, tika minēts īsi un gadījuma pēc, personīgi neizceļot prasītāju.

212 Lai gan prasītājs netika personīgi izcelts, tomēr ir nožēlojami, ka attiecīgajā raidījumā tika demonstrēts dokuments, kas tā vizuālajiem kadriem pievienotajos komentāros tika raksturots kā prasītāja uzklaušanās, ko veica *OLAF*, protokols.

213 Saskaņā ar judikatūru prasītājam prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros ir jāpierāda, ka ir izpildīti nosacījumi, lai iestātos Eiropas Savienības ārpuslīgumiskā atbildība. Šo noteikumu tomēr var mīkstināt, ja kaitējošu faktu varēja radīt vairāki dažādi cēloņi un ja iestāde, kas ir atbildētāja, nav sniegusi nekādus pierādījumus, kas ļautu noteikt, kurš no šiem cēloņiem radījis šo faktu, lai gan tā vislabāk varēja sniegt pierādījumus šajā sakarā, tādējādi iestāde ir vainojama par paliekošo neskaidrību (šajā ziņā skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 8. jūlija spriedumu lietā T-48/05 *Franchet* un *Byk*/Komisija, Krājums, II-1585. lpp., 182. un 183. punkts).

214 Tomēr izskatāmajā lietā nevar uzskatīt, ka Komisija vislabāk varēja sniegt pierādījumus, kas ļautu noteikt notikušās informācijas noplūdes cēloni. Attiecīgi to nevar vainot par neskaidrību jautājumā par šīs informācijas noplūdes cēloņiem.

215 Komisija pamatoti apgalvo, ka tā un *OLAF* nebija vienīgās iestādes, kuru rīcībā bija prasītāja uzklaušanās, ko veica *OLAF*, protokols, jo tas, ņemot vērā iespējamo tiesvedības uzsākšanu, tika nosūtīts Beļģijas valsts iestādēm.

216 Turklāt Komisija precizē, ka *OLAF*, vispārējo interešu iemesla – sabiedrības informēšanas – un savas komunikāciju stratēģijas mērķa kontekstā nodod audiovizuālo mediju rīcībā vispārējus savu telpu attēlus kā attēlu arhīvu un atļauj minētajiem medijiem uzņemt savās telpās vispārējus attēlus. Tādējādi nevar konstatēt nekādu saikni starp *OLAF* telpu attēliem un dokumenta, kas raidījuma vizuālajiem kadriem pievienotajos komentāros tika raksturots kā prasītāja uzklaušanās protokols, uzņemšanu.

217 Tāpat attiecībā uz iebildumu, saskaņā ar kuru Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu sniegt palīdzību, ir jānorāda, ka prasītājs nav iesniedzis lūgumu sniegt palīdzību, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 24. pantu. Turklāt, nepastāvot ārkārtas apstākļiem, Komisijai nebija pienākuma spontāni sniegt prasītājam savu palīdzību. Vienīgi šādi apstākļi var radīt iestādei pienākumu sniegt konkrētu palīdzību bez attiecīgā ierēdņa iepriekšēja lūguma, bet pēc savas ierosmes (Tiesas 1986. gada 12. jūnija spriedums lietā 229/84 *Sommerlatte*/Komisija, *Recueil*, 1805. lpp., 20. punkts; Civildienesta tiesas 2006. gada 31. maija rīkojums lietā F-91/05 *Frankin* u.c./Komisija, Krājums-CDL, I-A-1-25. un II-A-1-83. lpp., 23. un 24. punkts).

218 Līdz ar to ir jānoraida iebildums par iestādes pienākuma sniegt palīdzību pārkāpumu.

219 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka trešais iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

d) Par ceturto iebildumu – prasītāja imunitātes pret tiesvedību atņemšanas prettiesiskumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 220 Šī iebilduma ietvaros prasītājs apgalvo, ka lēmums par viņa imunitātes pret tiesvedību atņemšanu, par kuru viņš tika informēts 2001. gada 7. februārī, ir prettiesisks.
- 221 Prasītājs apgalvo, ka lēmums par imunitātes atņemšanu ierēdnim esot nopietns pasākums un ka tādēļ viņu pirms tā pieņemšanas esot bijis iepriekš jāuzklausā, līdzīgi kā tas esot darīts Rūpniecības ĢD ģenerāldirektora W. gadījumā.
- 222 Turklāt prasītājs uzsver, ka lēmums par viņa imunitātes pret tiesvedību atņemšanu, kas bija adresēts Beļģijas izmeklēšanas tiesnesim, neesot ticis viņam paziņots, un ka tādējādi viņš neesot varējis noteikt, vai tas ir pietiekami pamatots.
- 223 Visbeidzot prasītājs uzskata, ka lēmums par viņa imunitātes pret tiesvedību atņemšanu attiecībā uz viņu esot diskriminējošs un tajā esot pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana, jo atsevišķām personām esot saglabāta viņu imunitāte, neraugoties uz šo personu līdzdalību “Bertelo lietā”.
- 224 Komisija iebilst, ka iestādēm esot pienākums sadarboties ar krimināllietu tiesām un ka izskatāmajā lietā neesot nekādu Kopienu interešu, kas attaisnotu atteikumu atņemt prasītājam imunitāti pret tiesvedību.
- 225 Komisija uzskata, ka ierēdnis neesot uzklaušāms pirms lēmuma par viņa imunitātes pret tiesvedību atņemšanu, jo viņam ir tiesības uz aizstāvību kriminālprocesā, ko pret viņu var uzsākt minētā pasākuma rezultātā. Tā apgalvo, ka, pieņemot, ka prasītāja apgalvojums par Rūpniecības ĢD ģenerāldirektora W. iepriekšēju uzklaušāšanu ir pareizs, minētā lieta neesot radījusi tādu precedentu, lai iestādēm būtu pienākums sistemātiski uzklaušīt ierēdņi pirms krimināllietu iestādes izteiktā lūguma par imunitātes atņemšanu izvērtēšanas. Iestādei šajā ziņā esot rīcības brīvība.

Civildienesta tiesas vērtējums

- 226 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ierēdnis, kurš Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos nav apstrīdējis viņam nelabvēlīgu IIN lēmumu, nevar pamatoties uz šī lēmuma šķietamo prettiesiskumu prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros (Tiesas 1987. gada 7. oktobra spriedums lietā 401/85 *Schina*/Komisija, *Recueil*, 3911. lpp., 9. punkts; Pirmās instances tiesas 1991. gada 27. jūnija spriedums lietā T-156/89 *Valverde Mordt*/Tiesa, *Recueil*, II-407. lpp., 144. punkts).
- 227 Tā kā prasītājs Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos nav apstrīdējis [administratīvo] aktu, ar kuru ir atņemta viņa imunitāte pret tiesvedību un par kuru viņš tika informēts ar Personāla un administrācijas ĢD 2001. gada 7. februāra vēstuli, ir jāizvērtē minētā akta raksturs, lai noteiktu, vai tas ir nelabvēlīgs akts vai rīcība, kam nav lēmuma rakstura.
- 228 Civildienesta tiesai šis jautājums ir jāizvērtē pēc savas iniciatīvas, jo tas attiecas uz pirmstiesas procesa un termiņu prasības celšanai ievērošanu.
- 229 Ierēdnim nelabvēlīgi akti ir pasākumi, kas ir juridiski saistoši un kas var ietekmēt attiecīgās personas intereses, konkrētā veidā grozot tā tiesisko stāvokli (Tiesas 1989. gada 14. februāra spriedums lietā 346/87 *Bossi*/Komisija, *Recueil*, 303. lpp., 23. punkts).
- 230 Ir ticis nospriests, ka, lai gan privilēģijām un imunitātei, ko Protokols piešķir Eiropas Kopienām, ir vienīgi funkcionāls raksturs tādā ziņā, ka to mērķis ir novērst šķēršļus Kopienas darbībai un neatkarībai, tās tomēr tika skaidri piešķirtas Kopienas iestāžu ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem. Fakts, ka privilēģijas un imunitāte ir paredzētas Kopienas sabiedriskajās interesēs, attaisno iestādēm

piešķirtās pilnvaras vajadzības gadījumā atņemt imunitāti, bet tas nenozīmē, ka šīs privilēģijas un imunitāte ir tikušas piešķirtas Kopienai, nevis tieši tās ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem. Tādēļ Protokols minētajām personām rada subjektīvas tiesības (skat. Pirmās instances tiesas 2008. gada 15. oktobra spriedumu lietā T-345/05 *Mote/Parlaments*, Krājums, II-2849. lpp., 27. un 28. punkts).

- 231 Protokola par privilēģijām un imunitāti 12. pantā paredzētā imunitāte aizsargā ierēdņus un [pārējos] darbiniekus pret dalībvalstu iestāžu procesuālajiem pasākumiem sakarā ar viņu darbībām, kas veiktas to oficiālajā statusā. Tādējādi lēmums par ierēdņa vai darbinieka imunitātes atņemšanu groza viņu tiesisko stāvokli tā iemesla dēļ vien, ka, izbeidzot šādu aizsardzību, tiek atjaunots viņa tādas personas statuss, kas ir pakļauta dalībvalsts vispārējām tiesībām, un tādējādi bez jebkādiem starpnoteikumiem attiecībā uz viņu var tikt piemēroti šajās vispārējās tiesībās paredzētie pasākumi, tostarp aizturēšana un tiesvedība (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mote/Parlaments*, 34. punkts).
- 232 Pēc imunitātes atcelšanas valsts iestāžu rīcības brīvībai attiecībā uz procesa, kas uzsākts pret ierēdņiem vai darbinieku, atjaunošanu vai izbeigšanu, nav nekādas ietekmes uz faktu, ka ir tieši skarts šīs personas tiesiskais stāvoklis, jo no lēmuma par imunitātes atcelšanu izrietošās sekas ir ierobežotas ar aizsardzības, kas viņam piešķirta ierēdņa vai darbinieka statusā, izbeigšanu, neparedzot nekādus papildu ieviešanas pasākumus (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Mote/Parlaments*, 35. punkts).
- 233 No iepriekš minētā izriet, ka lēmums, ar kuru Komisija ir atņēmusi prasītājam imunitāti pret tiesvedību, ir viņam nelabvēlīgs akts.
- 234 Tomēr, tā kā prasītājs Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos nav apstrīdējis lēmumu, ar kuru viņam atņemta imunitāte pret tiesvedību, vairs nav pieņemams pamatoties uz šī lēmuma prettiesiskumu prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros.
- 235 Līdz ar to ceturtais iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

e) Par piekto pamatu – lēmuma par prasītāja iecelšanu citā amatā prettiesiskumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 236 Prasītājs uzskata, ka lēmums par iecelšanu citā amatā neesot pietiekami pamatots, esot pieņemts, pārkāpjot dienesta intereses, un esot slēpts disciplinārsods.
- 237 Komisija apstrīd šī iebilduma pieņemamību. Par lēmumu par iecelšanu citā amatā 2004. gada 14. oktobrī esot iesniegta sūdzība, kas noraidīta ar IIN 2005. gada 15. marta lēmumu. Prasītājs Civildienesta noteikumu 91. panta paredzētajā termiņā neesot cēlis tiesā prasību par minēto lēmumu.
- 238 Komisija pakārtoti apgalvo, ka lēmums par iecelšanu citā amatā esot pamatots ar dienesta interesēm un atgādina par plašo rīcības brīvību, kas iestādēm piešķirta savu dienestu organizācijas jomā.

Civildienesta tiesas vērtējums

- 239 Kā tas ir atgādināts saistībā ar ceturto iebildumu, ierēdnis, kurš Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos nav apstrīdējis viņam nelabvēlīgu IIN lēmumu, nevar pamatoties uz šī lēmuma šķietamo prettiesiskumu prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros.
- 240 Izskatāmajā lietā prasītājs 2004. gada 19. oktobrī ir iesniedzis sūdzību, kas datēta ar 14. oktobri, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. pantu, par lēmumu par viņa iecelšanu citā amatā, bet nav cēlis prasību tiesā, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 91. pantu, pēc tam, kad IIN ar 2005. gada 15. marta lēmumu noraidīja viņa sūdzību.

241 No tā izriet, ka prasītājs nevar pamatoties uz lēmuma par iecelšanu citā amatā šķietamo prettiesiskumu prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros.

242 Tādēļ piektais iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

f) Par sesto pamatu – pārkāpumiem, kas esot pieļauti procedūrā, kura uzsākta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 73. pantu

243 Šis iebildums iedalās divās daļās. Pirmā daļa ir vērsta pret lēmumu, ar kuru izslēgta iespēja, ka prasītājs varētu būt cietis nelaimes gadījumā darbā, un otrā ir vērsta pret lēmumu par papildu izmeklēšanas uzticēšanu *IDOC*.

244 Turklāt vēstulēs, kuras prasītājs ir nosūtījis Civildienesta tiesai, un pēc tam arī tiesas sēdē viņš apgalvoja par dažādiem pārkāpumiem, kas esot pieļauti procedūrā, kas uzsākta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 73. pantu. Viņš it īpaši apgalvo par “apburto loku”, “elles loku”, kurā Komisija viņu esot ieslodzījusi: pirmkārt, nepamatota procedūras, kas uzsākta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 73. pantu, pagarināšana esot padarījusi par mūžīgu neskaidro situāciju, kurā viņš esot atradies gadiem, un traucējusi viņa veselības stāvokļa nostiprināšanu, un, otrkārt, Komisija esot atteikusi viņam atlīdzinājumu, kamēr viņa veselības stāvoklis nebūs nostiprinājies.

245 Ir jāatgādina, ka, lai gan Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta pirmajā daļā, kas ir piemērojama *mutatis mutandis*, ir paredzēts, ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot, ja šie pamati balstās uz tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi tiesvedības laikā, tomēr pamats, kas izvērs agrāk izvirzīto pamatu, ir jāuzskata par pieņemamu (Tiesas 2007. gada 26. aprīļa spriedums lietā C-412/05 P *Alcon/ITSB*, Krājums, I-3569. lpp., 38. punkts).

246 Izskatāmajā lietā prasītāja izvirzītie papildu iebildumi nebalstās uz tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi tiesvedības laikā, un tā kā tie tikusi izvirzīti vienīgi saistībā ar jautājumu par to, vai prasība atlīdzināt zaudējumus sakarā ar kaitējumu arodslimības dēļ ir nepieņemama, jo ir priekšlaicīga, tos nevar uzskatīt par sestā iebilduma abu daļu vai citu agrāk izvirzīto iebildumu izvērsanu.

247 Turklāt 2009. gada 18. februārī prasītājs cēla Civildienesta tiesā trešo prasību, kas reģistrēta ar lietas numuru F-12/09 un ar kuru viņš lūdz tostarp atcelt Komisijas 2008. gada 28. aprīļa lēmumu, ar kuru atteikts lemt par Civildienesta noteikumu 73. panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanu, un atlīdzināt kaitējumu, kas viņam esot nodarīts ar visiem pārkāpumiem, kurus, viņaprāt, pieļāvuši Komisija, vadot procedūru par viņa slimības atzīšanu par arodslimību, tostarp ar nepamatoto minētās procedūras pagarināšanu.

248 Līdz ar to izskatāmajā lietā minētie iebildumi ir jānoraida kā nepieņemami un tādējādi Civildienesta tiesai ir jāizvērtē vienīgi prasības pieteikumā izvirzītās iebilduma divas daļas.

Par iebilduma pirmo daļu – šķietami nepamatoto nelaimes gadījuma darbā iespējas izslēgšanu

– Lietas dalībnieku argumenti

249 Prasītājs uzsver, ka kopš viņa pirmā paziņojuma, kas datēts ar 2003. gada 25. jūliju, un pēc tam sistemātiski visas procedūras laikā viņš esot apgalvojis, ka viņam ir arodslimība un/vai ka viņš ir cietis nelaimes gadījumā darbā. Tomēr Komisija neesot izvērtējusi, vai viņš ir cietis nelaimes gadījumā darbā.

250 Komisija iebilst, ka, ņemot vērā izskatāmās lietas apstākļus un paša prasītāja paziņojumus, tā ir pamatoti uzsākusi procedūru attiecībā uz viņa slimības atzišanu par arodslimību, nevis attiecībā uz nelaimes gadījumu.

– Civildienesta tiesas vērtējums

251 Agrāko noteikumu par apdrošināšanu, kas bija piemērojami prasītāja paziņojumu iesniegšanas laikā, 2. pantā nelaimes gadījums ir definēts kā jebkurš ārējs un pēkšņs vai vardarbīgs, vai neparasts notikums vai faktors, kas radījis kaitējumu ierēdņa fiziskajai vai psihiskajai integritātei.

252 Saskaņā ar Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 16. pantu ierēdnim, kas cietis nelaimes gadījumā, vai viņa tiesību pārņēmējiem ir jāpaziņo par nelaimes gadījumu iestādes, kurā ir apdrošināta attiecīgā persona, administrācijai. Paziņojumā par nelaimes gadījumu detalizēti ir jānorāda nelaimes gadījuma diena un laiks, cēloņi un apstākļi, kā arī liecinieku un iespējami atbildīgo trešo personu uzvārdi. Tam ir jāpievieno medicīniskā izziņa, kurā norādīts veselības bojājumu raksturs un nelaimes gadījuma iespējamās sekas. Medicīniskā izziņa ir jāsaņem desmit darba dienu laikā pēc dienas, kurā noticis nelaimes gadījums.

253 Saskaņā ar Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 17. panta 1. punkta pirmās daļas pirmo teikumu ierēdnim, kurš lūdz piemērot minētos noteikumus arodslimības dēļ, ir jāiesniedz paziņojums administrācijai saprātīgā termiņā pēc slimības sākuma vai pirmā medicīniska rakstura atzinuma datuma.

254 2003. gada 25. jūlijā prasītājs nosūtīja Komisijai vēstuli, ar kuru viņš paziņoja, ka viņam ir smaga depresija, un šīs vēstules priekšmets bija formulēts šādi: “paziņojums par nelaimes gadījumu/arodslimību ([Agrāko noteikumu par apdrošināšanu] 17. pants)”.

255 2004. gada 25. oktobrī prasītājs nosūtīja Komisijai jaunu paziņojumu, saskaņā ar kuru viņš esot cietis smagu depresiju psiholoģiskās vajāšanas dēļ, kurai viņš esot bijis pakļauts. Šīs vēstules priekšmets bija formulēts šādi: “[..] Manas slimības atzišana par arodslimību un/vai nelaimes gadījumu darbā – Norādes attiecībā uz Civildienesta noteikumu 73. un 78. pantā paredzēto procedūru īstenošanu [..].”

256 Ir jākonstatē, ka, lai gan prasītāja 2003. gada 25. jūlija paziņojumā ir norādīts vienlaikus gan uz nelaimes gadījumu, gan arodslimību, tajā bija skaidra atsauce uz Agrāko noteikumu par apdrošināšanu 17. pantu, kas attiecas uz procedūru par slimības atzišanu par arodslimību, nevis uz minēto noteikumu 16. pantu attiecībā uz notikuma atzišanu par nelaimes gadījumu. Šī paziņojuma saturā bija uzsvērtā depresija, no kuras viņš cieta, tas ir, slimība.

257 Tāpat, lai gan prasītāja 2004. gada 25. oktobra paziņojuma priekšmetā ir norādīts vienlaikus gan nelaimes gadījuma, gan arodslimības jēdziens, šajā paziņojumā vēlreiz bija ietverta atsauce uz depresiju, no kuras viņš cieta.

258 Tādēļ, ņemot vērā paša prasītāja paziņojumus, Komisija pamatoti uzskatīja, ka to mērķis nebija notikuma atzišana par nelaimes gadījumu, bet gan slimības, no kuras viņš cieta, atzišana par arodslimību, un attiecīgi uzsāka procedūru attiecībā uz šīs slimības profesionālā cēloņa atzišanu.

259 Līdz ar to iebilduma pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par iebilduma otro daļu – pārkāpumiem procesā *IDOC*

– Par lietas nodošanas *IDOC* šķietamo prettiesiskumu

- 260 Prasītājs apgalvo, ka lēmums par lietas nodošanu *IDOC* esot prettiesisks neatkarīgi no tā, vai tas tika pieņemts, pamatojoties uz VĪN attiecībā uz administratīvo izmeklēšanu un disciplinārlietām 2. panta 1. punktu vai uz minētā panta 2. punktu. Attiecībā uz pirmo hipotēzi prasītājs uzskata, ka izmeklēšanai ar mērķi noteikt, vai ir pieļauta Komisijas ierēdņiem saistošo pienākumu neizpilde, neesot nekādas nozīmes, lai no medicīniskā viedokļa noteiktu, vai slimībai, no kuras viņš cieš, ir profesionāls cēlonis. Attiecībā uz otro hipotēzi viņš uzsver, ka fakti, kurus viņš apgalvo, lai pierādītu, ka viņš esot cietis psiholoģisku vajāšanu, esot bijuši neapstrīdami un attiecībā uz tiem neesot bijusi vajadzīga nekāda papildu izmeklēšana.
- 261 Komisija atgādina, ka lēmums par lietas nodošanu *IDOC* ir pieņemts, pamatojoties uz VĪN attiecībā uz administratīvo izmeklēšanu un disciplinārlietām 2. panta 2. punktu, ņemot vērā apgalvojumus par psiholoģisku vajāšanu, ko prasītājs bija ietvēris savā 2004. gada 25. oktobra vēstulē. Procedūrā, kas uzsākta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 73. pantu, attiecībā uz prasītāja slimības profesionālā cēloņa atzīšanu esot bijis jāpārbauda, vai iestāde nebija pieļāvusi nepareizu rīcību.
- 262 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar VĪN attiecībā uz administratīvo izmeklēšanu un disciplinārlietām 2. panta 2. punktu *IDOC* var uzticēt veikt izmeklēšanas, tostarp Civildienesta noteikumu 73. panta ietvaros.
- 263 Judikatūrā ir precizēts, ka administratīvās izmeklēšanas, ko veic saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu, mērķis ir objektīvā veidā iegūt visus elementus, kas ļauj konstatēt slimības profesionālo cēloni, kā arī tās rašanās apstākļus. Gadījumā, ja attiecīgā ierēdņa darba apstākļi ir centrālā problēma saistībā ar viņa slimības profesionālo cēloni, izmeklēšanai ir jāietver objektīva, detalizēta gan attiecīgā ierēdņa darba apstākļu, gan viņa slimības analīze (skat. Pirmās instances tiesas 2004. gada 3. marta spriedumu lietā T-48/01 *Vainker/Parlaments, Recueil FP*, I-A-51. un II-197. lpp., 129. punkts).
- 264 Izskatāmajā lietā, pirmkārt, procedūra ar mērķi atzīt nervu sistēmas depresijas, no kuras cieta prasītājs, profesionālo cēloni tika uzsākta 2003. gada 31. jūlijā, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 73. pantu, ņemot vērā prasītāja 25. jūlijā iesniegto paziņojumu, un, otrkārt, 2004. gada 25. oktobrī prasītājs iesniedza Komisijai jaunu paziņojumu, kurā bija apgalvots, ka nervu sistēmas depresijas, no kuras viņš cieta, cēlonis esot psiholoģiskā vajāšana, kurai viņš esot bijis pakļauts.
- 265 Tātad iestāde bija tiesīga veikt izsmēlošu izmeklēšanu gan attiecībā uz slimību, no kuras cieta prasītājs, gan attiecībā uz viņa darba apstākļiem.
- 266 Tādēļ Komisija, ņemot vērā prasītāja 2004. gada 25. oktobra vēstuli, ir pamatoti uzticējusi *IDOC* veikt administratīvo izmeklēšanu attiecībā uz apstākļiem, kādos prasītājs pildīja savus pienākumus, un kuras mērķis bija noteikt, vai viņš patiešām bija pakļauts psiholoģiskai vajāšanai.
- 267 Līdz ar to prasītāja arguments ir jānoraida kā nepamatots.

– Par *IDOC* šķietamo neobjektivitāti

- 268 Prasītājs uzsver, ka *IDOC* neesot objektīva un neatkarīga [institūcija], lai veiktu administratīvo izmeklēšanu, jo atsevišķas tajā strādājošas personas esot sagatavojušas dokumentus, kurus viņš esot uztvēris kā psiholoģisko vajāšanu.
- 269 Komisija iebilst, ka prasītāja apgalvojumi neļaujot skaidri identificēt notikumus un atbildīgās personas.

270 Civildienesta tiesa uzskata, ka iebildums par *IDOC* neobjektivitāti ir jānoraida kā nepamatots tādēļ, ka prasītājs nav sniedzis pietiekami precīzas norādes attiecībā uz personām, kas pārkāpjot šī dienesta objektivitāti. Šajā ziņā ir jākonstatē, ka fakts, ka *IDOC* ir sagatavojis ziņojumu, kurā izdarītajiem secinājumiem prasītājs nepiekrīt, nav pietiekams, lai pierādītu šī dienesta neobjektivitāti.

– Par atteikumu darīt zināmu prasītājam *IDOC* sniegumu

271 Prasītājs iebilst pret faktu, ka IIN atsaucas uz *IDOC* 2005. gada 16. marta sniegumu, lai gan ar 2005. gada 9. jūnija vēstuli tā ir atteikusies darīt viņam zināmu šo sniegumu.

272 Komisija iebilst, ka atteikums darīt zināmu prasītājam *IDOC* sniegumu esot attaisnots ar diviem iemesliem. Pirmkārt, Noteikumos par apdrošināšanu paredzētās procedūras kontekstā minētais sniegums esot [lēmumu] sagatavojošs akts, kam esot jābūt iestādes nozīmētā ārsta rīcībā, nepastāvot riskam, ka tā publiskošana var ietekmēt medicīniskajā atzinumā ietvertos secinājumus. Otrkārt, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums atļaujot iestādēm atteikt piekļuvi dokumentam gadījumā, ja tā publiskošana var kaitēt pārbaūžu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzībai.

273 Vispirms Civildienesta tiesa, ciktāl tas var būt noderīgi, norāda, ka arguments par atteikumu darīt zināmu 2005. gada 16. marta *IDOC* sniegumu, ir noraidāms kā nepieņemams, ja šī argumenta mērķis ir apstrīdēt prasītājam nelabvēlīgo lēmumu, proti, 2005. gada 9. jūnija lēmumu, ko pieņēmis *PMO* nodaļas “Apdrošināšana un arodslimības” vadītājs un ar kuru prasītājam atteikts darīt zināmu minēto sniegumu. Kā tas tika atgādināts saistībā ar ceturto iebildumu, ierēdnis, kurš Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos nav apstrīdējis viņam nelabvēlīgu lēmumu, nevar pamatoties uz šī lēmuma šķietamo prettiesiskumu prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros.

274 Tomēr izskatāmajā lietā prasītājs iebilst pret faktu, ka Komisija pastāvīgi uzskata par iespējamu atteikt viņam piekļuvi šim dokumentam, lai gan pati to izmanto pret viņu. Tādēļ šis arguments ir jāanalizē kā tāds, ar ko apstrīd administrācijas [faktiskās] rīcības tiesiskumu. Līdz ar to tas ir pieņemams, lai pamatotu prasījumu par zaudējumu atlīdzību.

275 Civildienesta noteikumu 26. pantā ir paredzēts, ka attiecībā uz katru ierēdni ir jābūt izveidotai viņa personas lietai, kurā jābūt visiem dokumentiem, kas apliecina tā administratīvo statusu, un visiem ziņojumiem, kas attiecas uz viņa spējām, efektivitāti un uzvedību, kā arī ierēdņa atsauksmēm par minētajiem dokumentiem. Iestāde nedrīkst izmantot dokumentus vai atsaukties uz tiem pret ierēdni, ja ierēdnim tie nav darīti zināmi pirms reģistrēšanas [personas lietā]. Saskaņā ar judikatūru šīs normas mērķis ir nodrošināt ierēdnim tiesības uz aizstāvību (skat. Tiesas 1972. gada 28. jūnija spriedumu lietā 88/71 *Brasseur/Parlaments*, *Recueil*, 449. lpp., 11. punkts; 1987. gada 7. oktobra spriedumu lietā 140/86 *Strack/Komisija*, *Recueil*, 3939. lpp., 7. punkts, un 1991. gada 1. oktobra spriedumu lietā C-283/90 P *Vidrányi/Komisija*, *Recueil*, I-4339. lpp., 20. un 21. punkts).

276 Attiecībā uz piekļuvi medicīniska rakstura dokumentiem procedūras saistībā ar slimības atzīšanu par arodslimību ietvaros Noteikumos par apdrošināšanu ir izveidota īpaša kārtība, kas paredz pilna medicīniskā atzinuma, ar kuru IIN paredz pamatot savu lēmumu, nosūtīšanu ierēdņa izraudzītajam ārstam, ja ierēdnis to lūdz, un pēc tam, kad ir darīts zināms Noteikumu par apdrošināšanu 21. pantā paredzētā lēmuma projekts, kā arī ārstu komisijas, kuras sastāvā ir ierēdņa izraudzītais ārsts, iesaistīšanos (skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Strack/Komisija*, 9. punkts, un lietā *Vidrányi/Komisija*, 22. punkts).

277 Ierēdņa tiesību ievērošana prasa, lai tiktu atzīta viņa iespēja piekļūt medicīniska rakstura dokumentiem (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Strack/Komisija*, 10. punkts). Tomēr šī ierēdnim piešķirtā iespēja ir jāaskaņo ar ārsta noslēpuma prasībām, kas nozīmē, ka katram ārstam ir jāizvērtē iespēja informēt personas, kuras viņš ārstē vai apskata, par viņu iespējamo slimību raksturu (iepriekš minētais spriedums lietā *Strack/Komisija*, 11. punkts un tajā minētā judikatūra). Noteikumi par apdrošināšanu,

- paredzot netiešu piekļuvi medicīniska rakstura dokumentiem ar ierēdņa izraudzītā ārsta, kuram viņš uzticas, starpniecību, saskaņo ierēdņa tiesības ar ārsta noslēpuma prasībām (iepriekš minētais spriedums lietā *Strack/Komisija*, 12. punkts; iepriekš minētais spriedums lietā *Vainker/Parlaments*, 137. punkts).
- 278 Judikatūrā ir precizēts, ka ierēdņa tiesību ievērošana prasa, lai tiktu atzīta viņa iespēja piekļūt ne vien medicīniska rakstura dokumentiem, bet arī faktu konstatējumiem, ar kuriem pamato lēmumu, kas pieņemams saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Strack/Komisija*, 10. punkts). Tādējādi ir jāatzīst par medicīniska rakstura dokumentiem arī tie dokumenti, kas attiecas uz faktu konstatējumiem saistībā ar darbā notikušu starpgadījumu, kurus var izmantot kā pamatojumu procedūrā attiecībā uz nelaimes gadījuma darbā vai arodslimības fakta atzīšanu Noteikumu par apdrošināšanu izpratnē (iepriekš minētais spriedums lietā *Strack/Komisija*, 13. punkts; Pirmās instances tiesas 1990. gada 12. jūlija spriedums lietā T-154/89 *Vidrányi/Komisija*, *Recueil*, II-445. lpp., 33. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Vainker/Parlaments*, 136. punkts).
- 279 Šajā kontekstā Pirmās instances tiesa ir uzsvērusi, ka ir nepieciešams, lai pilnais medicīniskais atzinums, kuru ierēdnis var lūgt nosūtīt savam izraudzītajam ārstam un kurš ir jānosūta Noteikumos par apdrošināšanu paredzētās ārstu komisijas locekļiem, ietvertu iespējamo administratīvās izmeklēšanas ziņojumu. Tādējādi ierēdnis, ja tas ir izteicis lūgumu šajā ziņā, ar sava uzticības ārsta starpniecību var ieņemt nostāju attiecībā uz izmeklēšanas ziņojumā ietvertajiem konstatējumiem un izvērtēt iespēju lūgt, lai ārstu komisija sniedz savu atzinumu (iepriekš minētais Pirmās instances tiesas spriedums lietā *Vidrányi/Komisija*, 34. un 35. punkts).
- 280 Turklāt atsevišķu dokumentu medicīniskais raksturs neizslēdz to, ka tie attiecīgā gadījumā var ietekmēt ierēdņa administratīvo situāciju. Šādā gadījumā šiem dokumentiem ir jābūt iekļautiem attiecīgā ierēdņa personas lietā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Strack/Komisija*, 13. punkts, un iepriekš minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Vidrányi/Komisija*, 36. punkts).
- 281 Tādējādi, pirmkārt, dokumentiem, kurus iestādes nozīmētais ārsts vai ārstu komisija izmanto kā pamatu, lai izvērtētu slimības profesionālo cēloni, ir medicīniskais raksturs un ar tiem var iepazīties vienīgi netiešā veidā, ar ierēdņa izraudzītā ārsta starpniecību, un, otrkārt, administratīva rakstura elementiem, kas var būt ietverti šajos dokumentos un var ietekmēt ierēdņa administratīvo situāciju, ir jābūt iekļautiem arī personas lietā, ar kuru atbilstoši Civildienesta noteikumu 26. pantam ierēdnis var iepazīties tieši (skat. iepriekš minēto Tiesas spriedumu lietā *Vidrányi/Komisija*, 24. punkts).
- 282 Tādējādi visi dokumenti, kas nosūtīti iestādes nozīmētajam ārstam vai ārstu komisijai, ietilpst Noteikumos par apdrošināšanu paredzētajā sistēmā. Tādēļ daži no šiem dokumentiem ir jāiekļauj ierēdņa personas lietā, kā arī šim ierēdnim jānodrošina iespēja ar tiem iepazīties vienīgi tad, ja iestāde, kurā ierēdnis strādā, izmanto šos dokumentus, lai izvērtētu vai grozītu viņa administratīvo situāciju (skat. iepriekš minēto Tiesas spriedumu lietā *Vidrányi/Komisija*, 25. punkts).
- 283 Izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka tad, kad prasītājs ar 2005. gada 19. maija vēstuli puda savu lūgumu, lai viņam tiek darīts zināms *IDOC* sniegums, Komisija viņam vēl nebija paziņojusi lēmuma projektu attiecībā uz viņa lūgumu par slimības atzīšanu par arodslimību. Šis paziņojums prasītājam tika veikts vienīgi 2007. gada 16. martā. Tātad pirms šī datuma *IDOC* sniegumu varēja uzskatīt par [lēmumu] sagatavojošu aktu Noteikumu par apdrošināšanu kontekstā.
- 284 Tomēr IIN savā 2005. gada 10. novembra lēmumā, ar kuru noraidīts prasītāja lūgums par zaudējumu atlīdzību, atsaucas uz *IDOC* sniegumu, pamatojot savu argumentāciju par labu minētā lūguma noraidīšanai.

- 285 IIN savā 2005. gada 10. novembra lēmumā norāda, ka “2005. gada 16. martā *IDOC* turklāt secināja, ka neviens no faktiem, kurus [prasītājs] izvirzījis šo apgalvojumu pamatojumam, objektīvi nenorāda uz ļaunprātību, ko prasītājs tiem piedēvē un kas ir viena no psiholoģiskās vajāšanas pamata pazīmēm, kā tas ir definēts Civildienesta noteikumu 12.a pantā”, un ka “attiecībā uz viņu pieņemtie lēmumi tika pieņemti iestāžu interesēs un strikti ievērojot normatīvos aktus”.
- 286 Tā kā IIN, pieņemot prasītajam nelabvēlīgu aktu, pamatojas uz *IDOC* sniegumu, var uzskatīt, ka šis sniegums ir dokuments, kas ietekmē attiecīgās personas administratīvo situāciju Civildienesta noteikumu 26. panta izpratnē.
- 287 Tādēļ prasītajam bija jābūt piekļuvei *IDOC* sniegumam, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 26. pantu (šajā ziņā skat. iepriekš minētos Tiesas spriedumus lietā *Strack/Komisija*, 13. punkts, un lietā *Vidrányi/Komisija*, 24. un 25. punkts; iepriekš minēto Pirmās instances tiesas spriedumu lietā *Vidrányi/Komisija*, 36. punkts).
- 288 Līdz ar to Komisija ir pārkāpusi Civildienesta noteikumu 26. punktu, atsakoties darīt zināmu prasītajam *IDOC* sniegumu, lai gan tas attiecās uz viņa administratīvo situāciju, kā par to liecina Komisijas 2005. gada 10. novembra lēmums.
- 289 Šo secinājumu nevar atspēkot Komisijas izvirzītie argumenti, saskaņā ar kuriem, pirmkārt, *IDOC* sniegums esot [lēmumu] sagatavojošs akts medicīniskās procedūras ietvaros un, otrkārt, esot jāpiemēro Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, kas atļaujot iestādēm atteikt piekļuvi dokumentam gadījumā, ja tā publiskošana var kaitēt pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzībai.
- 290 Attiecībā uz Komisijas izvirzīto pirmo argumentu – tā kā Komisija ir izvēlējusies izmantot *IDOC* sniegumu ārpus medicīniskās procedūras ietvariem, lai pieņemtu lēmumu, kas ietekmē prasītāja administratīvo situāciju, tā nevar izmantot argumentu par to, ka minētais sniegums ir sagatavojošs akts medicīniskās procedūras ietvaros.
- 291 Attiecībā uz argumentu par kaitējumu pārbaužu, izmeklēšanas un revīziju mērķu aizsardzībai – no paša Regulas Nr. 1049/2001 virsraksta izriet, ka tās piemērošanas jomā ietilpst sabiedrības piekļuve Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem.
- 292 Ierēdņa vai darbinieka, kurš lūdz darīt zināmu dokumentu, kas ietekmē viņa administratīvo situāciju, tiesības nav tādas pašas kā sabiedrības locekļiem, kuri lūdz piekļuvi iestādes dokumentiem.
- 293 Ierēdņu un darbinieku tiesības šajā jomā izriet no Civildienesta noteikumu 26. pantā ietvertajiem īpašajiem noteikumiem, kas nosaka iestādēm konkrētus pienākumus ar mērķi nodrošināt attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību, kā tas arī ir uzsvērts judikatūrā. Tādējādi ierēdņiem ir īpašas tiesības, kas pamatojas uz Civildienesta noteikumu 26. pantu.
- 294 Turklāt ierēdņa lūgums [par piekļuvi dokumentiem] attiecīgā gadījumā var ietilpt īpašo normu, kas attiecas uz civildienestu, par piekļuvi atsevišķiem dokumentu veidiem, kā, piemēram, medicīniska rakstura dokumentiem, piemērošanas jomā.
- 295 No visa iepriekš minētā izriet, ka Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 2. punkta trešajā ievilkumā paredzētais izņēmums, uz ko atsaucas Komisija, nerada šķērslī Civildienesta noteikumu 26. pantā paredzēto normu piemērošanai. Tādējādi šis izņēmums nedeva Komisijai tiesības atteikties darīt zināmu prasītajam *IDOC* sniegumu.
- 296 Līdz ar to Komisija ir pieļāvusi dienesta pārkāpumu, izvairoties sniegt prasītajam piekļuvi *IDOC* sniegumam, lai gan tas ietekmēja prasītāja administratīvo situāciju.

g) Par septīto iebildumu – Invaliditātes komisijas 2004. gada 29. oktobra atzinuma prettiesiskumu

Lietas dalībnieku argumenti

- 297 Ar šo iebildumu prasītājs apstrīd Invaliditātes komisijas sagatavotā 2004. gada 29. oktobra atzinuma tiesiskumu. Viņš uzskata, ka Invaliditātes komisijai esot bijis jālemj par iespējamo saikni starp invaliditāti, kuru tā konstatēja attiecībā uz prasītāju, un viņa profesionālo pienākumu izpildes apstākļiem.
- 298 Prasītājs uzskata, ka Komisija esot pārkāpusi Civildienesta noteikumu 78. pantu, paredzot, ka šajā normā minēto procedūru var veikt tikai pēc tam, kad būs pabeigta Civildienesta noteikumu 73. pantā paredzētā procedūra. Prasītājs uzsver, ka savā 2004. gada 23. jūnija vēstulē viņš esot lūdzis, lai atbilstoši Civildienesta noteikumu 78. panta piektajai daļai tiktu konstatēts, ka viņa invaliditātes izcelsme ir saistīta ar viņa darba pienākumu izpildi. Pamatojot savu argumentāciju, prasītājs atsaucas uz Pirmās instances tiesas 1992. gada 27. februāra spriedumu lietā *T-165/89 Plug/Komisija (Recueil, II-367. lpp.)*.
- 299 Komisija norāda, ka Invaliditātes komisija īsteno savas pilnvaras tādējādi, ka, lemjot par saikni starp ierēdņa invaliditāti un viņa profesionālo darbību, tās rīcībā ir saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu veiktās izmeklēšanas rezultāti. Tādējādi Invaliditātes komisijas darbs esot organizēts divos posmos. Pirmajā posmā Invaliditātes komisija lemjot vienīgi par attiecīgās personas invaliditāti. Pēc tam tā apturot šo darbu līdz brīdim, kad tai tiek nodoti saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu veiktās izmeklēšanas rezultāti. Otrajā posmā tā atkal sanākot kopā un lemjot par saikni starp ierēdņa profesionālo darbību un viņa invaliditāti. Komisija norāda, ka Pirmās instances tiesa esot atzinusi šādu procedūras norisi iepriekš minētajā spriedumā lietā *Lucaccioni/Komisija*.
- 300 Komisija uzsver, ka šāda procedūras organizācija neliedzot prasītājam Civildienesta noteikumu 78. panta trešajā daļā paredzēto invaliditātes pabalstu, kamēr tiek gaidīti saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu veiktās izmeklēšanas rezultāti. Vienīgais jautājums, kura izlemšana esot apturēta, esot jautājums par Civildienesta noteikumu 78. panta piektajā daļā paredzētajiem pabalstiem un tostarp par iemaksām pensiju programmā no iestādes budžeta. Savos rakstveida apsvērumos Komisija ir uzsverusi, ka gadījumā, ja prasītāja invaliditātei tiks atzīts profesionāls cēlonis, Civildienesta noteikumu 78. panta piektajā daļā paredzētais pabalsts viņam tikšot piešķirts ar atpakaļejošu datumu, proti, no lēmuma par viņa došanos pensijā invaliditātes dēļ pieņemšanas brīža. 2008. gada 28. marta lēmuma, ar kuru prasītāja slimība atzīta par arodslimību, rezultātā Komisija tiesas procesa organizatorisko pasākumu ietvaros ir iesniegusi Civildienesta tiesai 2008. gada 16. jūnija lēmumu, ar kuru ir atcelts un aizstāts 2004. gada 8. novembra lēmums, ar kuru IIN, ņemot vērā Invaliditātes komisijas 2008. gada 9. jūnija secinājumus, bija piešķīrusi prasītājam invaliditātes pabalstu, kura apmērs noteikts atbilstoši Civildienesta noteikumu 78. panta piektajai daļai, sākot no viņa invaliditātes iestāšanās dienas, proti, 2004. gada 30. novembra.

Civildienesta tiesas vērtējums

- 301 Kā tas ir atgādināts saistībā ar ceturto iebildumu, ierēdnis, kurš Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantā paredzētajos termiņos nav apstrīdējis viņam nelabvēlīgu IIN lēmumu, nevar pamatoties uz šī lēmuma šķietamo prettiesiskumu prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros.
- 302 Tādējādi, tā kā prasītājs nav iesniedzis sūdzību par IIN 2004. gada 8. novembra lēmumu, ar kuru viņš tika pensionēts un viņam tika piešķirts invaliditātes pabalsts, kura apmērs noteikts atbilstoši Civildienesta noteikumu 78. panta trešajai daļai, nevis atbilstoši minētā panta piektajai daļai, viņš nevar pamatoties uz šī lēmuma prettiesiskumu izskatāmās prasības par zaudējumu atlīdzību ietvaros.

- 303 Tomēr saistībā ar šo pamatu prasītājs neapstrīd IIN 2004. gada 8. novembra lēmuma prettiesiskumu, bet aprobežojas ar to, ka kritizē Invaliditātes komisijas 2004. gada 29. oktobrī sniegto atzinumu tiktāl, ciktāl tā nav lēmusi par iespējamo saikni starp viņam konstatēto invaliditāti un viņa profesionālo darbību, ņemot vērā tobrīd jau uzsākto izmeklēšanu saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu.
- 304 Tādējādi ir jāizvērtē, vai ar šo iebildumu par Invaliditātes komisijas atzinuma prettiesiskumu prasītājs necenšas apiet jautājumu par iebilduma saistību ar IIN 2004. gada 8. novembra lēmumu prettiesiskumu nepieņemamību, nebūdamas iesniedzis sūdzību un prasību tiesā par šo pēdējo no minētajiem lēmumiem.
- 305 Šis jautājums, kas attiecas uz pirmstiesas procesa un prasības celšanas termiņu ievērošanu, tiesai ir jāizlemj pēc savas iniciatīvas.
- 306 Saskaņā ar judikatūru Invaliditātes komisijas sniegtais atzinums ir jāuzskata par [lēmumu] sagatavojošo aktu, kas ietilpst pensionēšanas procedūrā (Pirmās instances tiesas 1997. gada 3. jūnija spriedums lietā T-196/95 *H/Komisija, Recueil FP*, I-A-133. un II-403. lpp., 48. punkts; Pirmās instances tiesas 2006. gada 15. novembra rīkojums lietā T-115/05 *Jiménez Martínez/Komisija, Krājums-CDL*, I-A-2-269. un II-A-2-1409. lpp., 29. un 30. punkts).
- 307 Lai gan nevar izslēgt, ka sagatavojošais akts rada ierēdnim kaitējumu neatkarīgi no galīgā lēmuma, kuru sagatavo minētais akts, ir jākonstatē, ka izskatāmajā lietā prasītājs neapgalvo, ka Invaliditātes komisijas atzinums viņam būtu radījis kaitējumu, kas atšķirtos no kaitējuma, kurš viņam varētu būt radīts ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šo sagatavojošo aktu, proti, ar IIN 2004. gada 8. novembra lēmumu.
- 308 Prasītājs apgalvo, ka Invaliditātes komisijas atzinums esot prettiesisks, jo minētā komisija, gaidot saskaņā ar Civildienesta noteikumu 73. pantu uzsāktās izmeklēšanas rezultātus, neesot lēmusi par viņa invaliditātes cēloni.
- 309 Tomēr prasītājam eventuāli varēja radīt kaitējumu tieši IIN 2004. gada 8. novembra lēmums, ar kuru viņš tiek pensionēts un viņam tiek piešķirts invaliditātes pabalsts, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 78. panta trešo daļu, nevis atbilstoši Civildienesta noteikumu 78. panta piektajai daļai.
- 310 Tā kā iebildums par Invaliditātes komisijas atzinuma prettiesiskumu ir vērsts pret sagatavojošo aktu un tā kā prasītājs nav izskaidrojis, kādā veidā šis akts viņam esot radījis kaitējumu atsevišķi no kaitējuma, ko radījis galīgais lēmums, un katrā ziņā viņš nav lūdzis atcelt 2004. gada 8. novembra lēmumu, un nav cēlis prasību par zaudējumu atlīdzību šī lēmuma seku apstrīdēšanai noteiktajos termiņos, minētais iebildums ir jānoraida kā nepieņemams.

h) Par astoto iebildumu – disciplinārlietas attiecībā uz prasītāju uzsākšanas un turpināšanas prettiesiskumu

Ievada apsvērumi

- 311 Ar šo iebildumu prasītājs kritizē faktu, ka attiecībā uz viņu tika uzsāktas un turpinātas disciplinārlietas, lai gan viņš uzskata, ka to pamatā esošie fakti nekad neesot tikuši pierādīti. Šis iebildums ietver atsauci uz visiem pamatiem, kas izvirzīti prasībā lietā F-124/05.
- 312 Saskaņā ar judikatūru tas, ka vienā prasības pieteikumā ir atsauce uz prasības pieteikumu, kuru prasītājs ir iesniedzis citā lietā, nenozīmē, ka pirmajā prasības pieteikumā ir ietverti pamati, kas izvirzīti otrajā prasības pieteikumā (skat. Pirmās instances tiesas 2006. gada 5. decembra spriedumu lietā T-424/04 *Angelidis/Parlaments, Krājums-CDL*, I-A-2-323. un II-A-2-1649. lpp., 42. punkts).

- 313 Tādēļ vispirms ir jāizvērtē, vai iebildums, ciktāl to veido atsauce uz visiem prasībā lietā F-124/05 izvirzītajiem pamatiem, ir pieņemams, ņemot vērā prasības, kas ietvertas Tiesas Statūtu 21. pantā un Pirmās instances tiesas Reglamenta, kas prasības pieteikuma iesniegšanas brīdī *mutatis mutandis* bija piemērojams attiecībā uz Civildienesta tiesu, 44. panta 1. punktā.
- 314 Vispārējās tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta mērķis ir dot tiesai iespēju lemt par prasības pamatiem, kas ir formulēti pietiekami precīzi.
- 315 Tomēr šī norma nav jāinterpretē tādā veidā, ka tas uzspiestu lietas dalībniekiem pārmērīgu formālismu, kas vienīgi apgrūtinātu tiesas procesu (pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2009. gada 11. jūnija spriedumu lietā T-318/01 *Othman*/Padome un Komisija, Krājums, II-1627. lpp., 57. punkts).
- 316 Izskatāmās lietas īpašajos apstākļos prasītāja veiktās atsauces mērķis ir ļaut viņam, ņemot vērā lietu F-124/05 un F-96/06 saistību, izvairīties no tā, lai prasības pieteikumā, kas reģistrēts ar lietas numuru F-96/06, atkārtoti izklāstītu aptuveni 30 lappušu garu tekstu, kurš jau ir ietverts prasības pieteikumā, kas reģistrēts ar lietas numuru F-124/06, kā arī izvairīties no minētajam prasības pieteikumam pielikumā pievienoto dokumentu vairāku simtu lappušu apjomā atkārtotas iesniegšanas.
- 317 Turklāt ar Civildienesta tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 22. janvāra rīkojumu lietas F-124/05 un F-96/06 ir apvienotas.
- 318 Šādos apstākļos fakts, ka astoto iebildumu veido atsauce uz visiem prasībā lietā F-124/05 izvirzītajiem pamatiem, nepadara minēto iebildumu par nepieņemamu.
- 319 Šī sprieduma turpinājumā seši prasībā lietā F-124/05 izvirzītie pamati tiks izvērtēti secīgi, uzskatot katru no tiem par izskatāmajā lietā izvirzītā astotā iebilduma daļu. Prasībā lietā F-124/05 izvirzīto pamatu daļas tiks izvērtētas kā izskatāmajā lietā izvirzītā astotā iebilduma daļu apakšdaļas.
- 320 Turklāt prasībā lietā F-124/05 izvirzītais pirmais pamats saistībā ar IIN atteikumu ņemt vērā Beļģijas tiesas lēmumu par lietas izbeigšanu, neraugoties uz saikni, ko pati IIN esot konstatējusi starp kriminālprocesu un disciplinārlietu, ir jāizskata kopā ar prasībā izskatāmajā lietā izvirzīto otro pamatu saistībā ar *res judicata*, kas ir minētais lēmums par lietas izbeigšanu, neievērošanu, jo tie abi attiecas uz Beļģijas krimināltiesas lēmuma ietekmi uz disciplinārlietu.

Par iebilduma pirmo un otro daļu saistībā ar to, ka nav ņemtas vērā Beļģijas tiesas lēmuma par lietas izbeigšanu sekas

– Lietas dalībnieku argumenti

- 321 Prasītājs apgalvo, ka disciplinārlieta attiecībā uz viņu esot uzsāкта vienīgi Beļģijas tiesu iestāžu uzsāktā kriminālprocesa dēļ. Tas izrietot no IIN 2004. gada 16. janvārī pieņemtā lēmuma par disciplinārlietas uzsākšanu attiecībā uz prasītāju, kas skaidri sasaistot disciplinārlietu ar kriminālprocesu. Kriminālās apsūdzības pamatā esošie fakti un disciplinārlietas pamatā esošie fakti esot identiski, un atšķiroties vienīgi to kvalifikācija no krimināltiesību vai disciplinārās atbildības viedokļa. Turklāt abu procesu līdzās pastāvēšana neradot nekādas šaubas par tos vienojošo ciešo saikni. Tādēļ disciplinārlieta esot bijusi jāizbeidz, lai tādējādi ņemtu vērā sekas, ko rada Beļģijas krimināltiesas 2004. gada 30. jūnijā pieņemtais galīgā spēkā stāties lēmums par lietas izbeigšanu, kurā esot atzīti par nepierādītiem apsūdzības pamatā esošie fakti. Izlemjot citādi, tiktu ignorēta minētā lēmuma *res judicata* spēks un dalībvalstu suverenitāte.
- 322 Komisija iebilst, ka prasītājas argumentācija neesot pamatota ar faktiem, jo lēmumā par disciplinārlietas uzsākšanu esot skaidri precizēts, ka papildus apsūdzībai iebildumi attiecībā uz konkrēto personu balstās uz IDOC 2002. gada 22. februāra ziņojumu par papildu administratīvajām izmeklēšanām. Tā norāda, ka

Beļģijas krimināltiesas kompetencē bija vienīgi lemt par apsūdzību saskaņā ar Beļģijas Krimināllikumu un ka IIN, kvalificējot faktus no disciplinārās atbildības viedokļa, neesot saistoša krimināltiesas kvalifikācija, kas veikta saskaņā ar citām tiesību normām. Katrā ziņā iebildumiem par to, ka ir pārkāpts princips, saskaņā ar kuru no kriminālprocesa izrietošajā disciplinārlietā ir jāsaista kriminālprocesa iznākums, un ka ir pārkāpts *res judicata* princips, neesot nozīmes izskatāmajā lietā, jo nav pieņemts galīgais lēmums disciplinārlietā.

– Civildienesta tiesas vērtējums

- 323 Kā tas ir precizēts Pirmās instances tiesas judikatūrā, Civildienesta noteikumu redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim, 88. panta piektajai daļai, tagad – Civildienesta noteikumu IX pielikuma 25. pants, ir divkāršs esamības iemesls. Pirmkārt, šis pants atbilst prasībai neietekmēt attiecīgā ierēdņa stāvokli kriminālprocesos, kas uzsākti pret viņu sakarā ar faktiem, par kuriem turklāt ir arī [uzsākta] disciplinārlieta iestādē. Otrkārt, disciplinārlietas apturēšana līdz kriminālprocesa pabeigšanai dod iespēju šajā disciplinārlietā ņemt vērā krimināltiesas izdarītos faktiskos konstatējumus, kad tās spriedums ir stājies spēkā. Civildienesta noteikumu IX pielikuma 25. pantā ir ietverts princips, ka “disciplinārlieta ir atkarīga no kriminālprocesuālā lēmuma”, ko tostarp pamato fakts, ka valsts krimināllietu tiesām ir lielākas izmeklēšanas pilnvaras nekā IIN. Līdz ar to gadījumos, kad vieni un tie paši fakti var veidot noziedzīgā nodarījuma sastāvu un ierēdņa Civildienesta noteikumos ietverto pienākumu pārkāpumu, administrācijai ir saistoši krimināllietu tiesas kriminālprocesa ietvaros konstatētie fakti. Tiklīdz krimināllietu tiesa konstatē lietas faktus, administrācija var veikt to juridisko vērtējumu saistībā ar disciplinārā pārkāpuma jēdzienu, tostarp pārbaudot, vai šie fakti veido Civildienesta noteikumos ietverto pienākumu pārkāpumus (Pirmās instances tiesas 2004. gada 10. jūnija spriedums lietā T-307/01 *François/Komisija*, Krājums, II-1669. lpp., 75. punkts).
- 324 Izskatāmajā lietā no lēmuma par atteikumu izbeigt disciplinārlietu izriet, ka disciplinārlietas uzsākšana pret prasītāju nebija pamatota vienīgi ar Beļģijā uzsākto kriminālprocesu par dokumentu viltošanu un krāpšanu saistībā ar R. Bertelo komandējumu rīkojumiem un izdevumu atskaitēm, bet balstījās arī uz aktīvo lomu, kas prasītājam esot bijusi R. Bertelo prettiesiskā pārkvalificēšanā un tāpat prettiesiskā viņa pieņemšanā darbā KPC.
- 325 Karaļa prokurora apsūdzības rakstā bija norādīts, ka prasītājs nebija ne tieši, ne netieši minēts nevienā paziņojumā, ka neviens būtisks fakts neļāva konstatēt konkrētās personas līdzdalību faktiskajos apstākļos un ka pati šī persona sniedza faktus, kas pierāda komandējuma rīkojumu viltošanu. Lēmumā par krimināllietas izbeigšanu, kurā bija atsauce uz Karaļa prokurora apsūdzības rakstu, bija konstatēts, ka izmeklēšanas materiāli ļauj nešaubīties par apsūdzības celšanu saistībā ar dokumentu viltošanu un krāpšanu, bet nav nevienas norādes, kas ļautu noteikti vērsties pret kādu no apsūdzētajiem lietā.
- 326 Tādējādi lēmums par krimināllietas izbeigšanu liedz disciplinārlietu veicošajām institūcijām vainot prasītāju dokumentu viltošanā un krāpšanā atbilstoši tam, kā tas ir paredzēts Beļģijas Krimināllikumā, saistībā ar R. Bertelo komandējumu rīkojumiem un izdevumiem. Tas neliedz disciplinārlietu veicošajām institūcijām vainot attiecīgo personu iespējamajos disciplinārajos pārkāpumos saistībā ar R. Bertelo algas klasifikācijas grozīšanu un viņa pieņemšanu darbā KPC.
- 327 Tādējādi astotā iebilduma divas pirmās daļas ir jānoraida kā nepamatotas.

Par iebilduma trešo daļu – šķietami nepamatoto saikni starp disciplinārlietu, kas uzsākta pret prasītāju, un lietu, kas vērsta pret agrāko Komisijas locekli

– Lietas dalībnieku argumenti

328 Prasītājs pakārtoti norāda, ka lēmums par atteikumu izbeigt disciplinārlietu esot prettiesisks tiktāl, ciktāl ar to nolemts saglabāt disciplinārlietas apturēšanu, kļūdaini saistot šo apturēšanu ar tobrīd Tiesā izskatāmās lietas pret E. Kresonu iznākumu.

329 Prasītājs it īpaši kritizē analogiju ar Civildienesta noteikumu IX pielikuma 25. pantu, ko IIN izmantoja, lai pamatotu apstrīdēto lēmumu, un norāda, ka iepriekš minētajam spriedumam lietā *Tzoanos*/Komisija neesot nekādas nozīmes izskatāmajā lietā tādēļ, ka tas attiecoties uz gadījumu, kurā ierēdnis esot iesaistīts divos procesos – kriminālprocesā un disciplinārlietā, turpretim izskatāmajā lietā esot divi procesi, kuros iesaistītas divas dažādas personas. Viņš iebilst pret IIN argumentācijas pretrunīgo raksturu, ciktāl tajā ir atgādināts, ka Civildienesta noteikumu IX pielikuma 25. panta mērķis esot neradīt ierēdnim nelabvēlīgāku situāciju, pieņemot disciplināro lēmumu pirms kriminālprocesa beigām, lai gan izskatāmajā lietā ar apstrīdēto lēmumu viņš tiek sodīts tā vietā, lai aizsargātu viņa intereses.

330 Visbeidzot prasītājs kritizē apstrīdētā lēmuma motivācijas neizprotamo raksturu, ciktāl tajā norādīts, ka “jebkurš lēmums pēc būtības Jūsu lietā – neatkarīgi no tā, vai tas būtu lēmums par iespējamo [lietas] izbeigšanu vai turpināšanu, – nebūs neitrāls attiecībā uz Tiesā notiekošo tiesvedību pret E. Kresonu, un tādēļ to varētu uzskatīt par mēģinājumu īstenot neatļautu ietekmi”. Prasītājs norāda, ka nesaprot, kurš varētu tikt ietekmēts: pati IIN, Tiesa vai Civildienesta tiesa? Izvirzot šo argumentu, IIN esot pārkāpusi Civildienesta noteikumu 25. panta otrajā daļā paredzēto pienākumu norādīt pamatojumu, kas padarot apstrīdēto lēmumu par prettiesisku.

331 Komisija, atbildot uz prasītāja argumentiem, galvenokārt uzsver, ka nevienā normā nav paredzēts IIN pienākums apturēt disciplinārlietu, tomēr nebūtu saprātīgi veikt izmeklēšanu pret ierēdni, kamēr nav atrisināta lieta attiecībā uz personu, kuras interesēs viņš acīmredzami bija rīkojies. Tā piebilst, ka lēmums par [disciplinārlietas] apturēšanu neesot radījis kaitējumu prasītāja interesēm, kuras, gluži pretēji, minētais lēmums aizsargājis. To pierādot tas, ka tāpēc, ka nav pasludināts Tiesas spriedums lietā pret bijušo Komisijas locekli, atbildētāja iestāde esot nolēmusi izbeigt disciplinārlietu pret prasītāju.

– Civildienesta tiesas vērtējums

332 Prasītājs uzskata, no vienas puses, ka lēmuma par atteikumu izbeigt disciplinārlietu pamatojuma pretrunīgums padarot minēto lēmumu par prettiesisku, ņemot vērā Civildienesta noteikumu 25. pantā paredzēto pienākumu norādīt lēmumu pamatojumus; no otras puses, minētajā lēmumā esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

333 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka pamatojumam ir jāļauj tiesai veikt apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi un jāsniedz attiecīgajai personai pietiekama norāde par to, vai lēmums ir pienācīgi pamatots vai arī tajā ir tādi trūkumi, kas ļauj apstrīdēt tā tiesiskumu (Pirmās instances tiesas 2002. gada 23. aprīļa spriedums lietā T-372/00 *Campolargo*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-49. un II-223. lpp., 49. punkts, un 2006. gada 17. oktobra spriedums lietā T-406/04 *Bonnet*/Tiesa, Krājums-CDL, I-A-2-213. un II-A-2-1097. lpp., 67. punkts).

334 Galvenais prasītāja izvirzītais arguments, pamatojot viņa lūgumu izbeigt pret viņu uzsākto disciplinārlietu, ir Beļģijas krimināllietu tiesas pasludinātais lēmums par krimināllietas izbeigšanu.

- 335 Lēmumā par atteikumu izbeigt disciplinārlietu ir precizēts, ka disciplinārlieta un krimināllieta esot atšķirīgas un neatkarīgas viena no otras. Beļģijas pirmās instances krimināllieta tiesa esot kvalificējusi faktus, ņemot vērā vienīgi Beļģijas krimināltiesības un neņemot vērā iebildumus, kurus izvirzījusi Komisija, pamatojoties uz Kopienu tiesībās paredzētajiem pienākumiem. Līdz ar to Beļģijas tiesā izskatītās lietas iznākumam neesot nekādas ietekmes uz disciplinārlietu un fakts, ka Beļģijas kriminālprocesa rezultātā ir pieņemts lēmums par krimināllietas izbeigšanu, nenozīmē, ka disciplinārlieta ir jāizbeidz.
- 336 No iepriekš minētā izriet, ka apstrīdētais lēmums sniedz prasītājam pietiekamas norādes, lai izvērtētu, vai ir pienācīgi pamatoti argumenti, kuru rezultātā tika noraidīts viņa lūgums izbeigt disciplinārlietu, kā arī ļauj Civildienesta tiesai veikt savu pārbaudi.
- 337 Turklāt neatkarīgi no atbildes uz prasītāja lūgumu izbeigt disciplinārlietu apstrīdētajā lēmumā ir precizēts, ka pret prasītāju uzsāktajai disciplinārlietai ir jāsaglabā apturētas lietas statuss.
- 338 IIN pamatoja šo apturētas lietas statusa saglabāšanu ar saikni, kas pastāv starp disciplinārlietu attiecībā uz prasītāju un tiesvedību Tiesā lietā pret E. Kresonu.
- 339 Šāds pamatojums, lai gan tajā ietverta visticamāk neprecīza norāde uz “mēģinājumu īstenot neatļautu ietekmi”, sniedz prasītājam pietiekamas norādes, lai izvērtētu, vai ir pienācīgi pamatoti argumenti, ar kuriem pamatots lēmums saglabāt apturētas lietas statusu attiecībā uz disciplinārlietu, kā arī ļauj Civildienesta tiesai veikt savu pārbaudi.
- 340 Līdz ar to iebildums par apstrīdētā lēmuma nepietiekamo pamatojumu ir jānoraida kā nepamatots.
- 341 Attiecībā uz iebildumu par kļūdu tiesību piemērošanā – lai gan nevienā normā nav paredzēts IIN pienākums apturēt disciplinārlietu līdz sprieduma pasludināšanai lietā Komisija/*Cresson* – prasītāja lieta bija saistīta ar E. Kresonas lietu, jo prasītājs bija viņas biroja vadītājs laikā, kad tika veikta daļa no krāpšanas, kas prasītājam tika pārņemta, un šī saikne bija apstākļi, kuru Komisija varēja tiesiski ņemt vērā.
- 342 Līdz ar to, abstrahējoties no fakta, ka šādas apturēšanas sekas bija disciplinārlietas norises laika pagarināšana, lēmums neturpināt disciplinārlietu pret prasītāju, kamēr netiks pasludināts spriedums lietā attiecībā uz bijušo Komisijas locekli, pats par sevi šķiet tiesisks un saprātīgs.
- 343 No visa iepriekš minētā izriet, ka astotā iebilduma trešā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par iebilduma ceturto daļu saistībā ar pierādījumu, kas pamato disciplinārlietas uzsākšanu, nepietiekamību

– Lietas dalībnieku argumenti

- 344 Prasītājs apgalvo, ka pret viņu esot uzsākta disciplinārlieta, lai gan “[Briseles pirmās instances tiesas izdotajā rīkojumā] nekad [neesot] tikuši konstatēti un [esot] pat tikuši atzīti par nepamatotiem” materiālie fakti, kas pamato disciplinārlietas uzsākšanu.
- 345 Komisija uzskata, ka lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu var uzskatīt par dienesta pārkāpumu vienā vienīgā izņēmuma gadījumā, kad ir nolūks radīt kaitējumu, proti, situācijā, kurā lēmuma pieņemšanas brīdī nekas neliecina pret attiecīgo personu. Tomēr izskatāmajā lietā tas tā neesot, jo pret prasītāju esot tikušas izvirzītas nopietnas apsūdzības saistībā ar viņa līdzdalību smagos pārkāpumos.

– Civildienesta tiesas vērtējums

- 346 Ar šo iebilduma daļu tiek apgalvots, ka lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu ir prettiesisks.
- 347 No lietas dalībnieku argumentācijas izriet, ka tām ir domstarpības par rīcības brīvības apjomu, kāds ir iestādei attiecībā uz lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu un līdz ar to par tās pārbaudes intensitāti, ar kuru Eiropas tiesām ir jāveic šī lēmuma tiesiskuma pārbaude.
- 348 Prasītājs uzskata, ka lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu esot prettiesisks, ja neesot pierādīti iebildumi, uz kuru pamata tika uzsākta minētā lieta, kas nozīmē, ka tiesai būtu jāveic parasta pārbaude attiecībā uz šo lēmumu. Savukārt Komisija uzskata, ka šādu lēmumu varot uzskatīt par dienesta pārkāpumu vienīgi izņēmuma gadījumā, kad ir nolūks radīt kaitējumu, kas nozīmē, ka tiesas pārbaudei būtu jāaprobežojas ar pilnvaru nepareizas izmantošanas gadījumu.
- 349 Tādējādi, pirmkārt, ir jāprecizē rīcības brīvības apjoms, kāds ir IIN, kad tā pieņem lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu, un no tā izrietošā tiesas pārbaudes intensitāte, pirms vērtēt, otrkārt, vai izskatāmajā lietā lēmums, ar kuru Komisija uzsaka disciplinārlietu pret prasītāju, nebija prettiesisks.
- 350 Pirms risināt šos jautājumus, ir jāizdara divas ievada piezīmes.
- 351 Pirmkārt, apstrīdētā akta prettiesiskums ir jāvērtē, ņemot vērā faktiskos un tiesību apstākļus, kas eksistēja akta pieņemšanas brīdī (Tiesas 1979. gada 7. februāra spriedums apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts). Eventuālie apstākļi, kas disciplinārlietas norises laikā tikuši konstatēti pēc lēmuma pieņemšanas par disciplinārlietas uzsākšanu, nevar ietekmēt minētā lēmuma tiesiskumu, jo izmeklēšanas mērķis it īpaši ir noteikt, vai sākotnējās aizdomas bija pamatotas (pēc analogijas skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Giraudy*/Komisija, 145. punkts).
- 352 Otrkārt, apstāklis, ka disciplinārlieta tika izbeigta, nepiemērojot attiecīgajam ierēdnim disciplinārsodu, nevar liegt tiesai īstenot savu pārbaudi par lēmuma uzsākt disciplinārlietu pret attiecīgo ierēdni tiesiskumu.
- 353 Faktiski pastāvētu patvaļas risks, ja pieņemtu, ka IIN ir absolūtas un neierobežotas pilnvaras uzsākt disciplinārlietu pret ierēdni, pēc tam to izbeigt, nepiemērojot sodu, un tad minētajam ierēdnim nebūtu iespējas atbilstošā brīdī apstrīdēt lēmumu par šīs lietas uzsākšanu tā iemesla dēļ, ka nav piemērots sods, par kuru viņš varētu celt eventuālu prasību.
- 354 Tādēļ ir jābūt tiesiskam ierobežojumam attiecībā uz IIN rīcības brīvību, kad tā pieņem lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu. Šādam ierobežojumam ir jābūt pakļautam tiesas pārbaudei.
- 355 Turklāt Komisijas argumentācija nenonāk pretrunā šādam konstatējumam. Iestāde neapgalvo, ka būtu jāizslēdz jebkāda tiesas pārbaude attiecībā uz lēmumu par disciplinārlietas uzsākšanu, bet apgalvo, ka šāдай pārbaudei būtu jāaprobežojas ar pilnvaru nepareizas izmantošanas gadījumu.
- 356 Ir jāatgādina, ka saskaņā ar Civildienesta noteikumu (redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim) 86. panta 1. punktu, uz kuru pamatojoties tika pieņemts lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu pret prasītāju, ja ierēdnis tīši vai netīši neievēro savus pienākumus, tas saucams pie disciplināras atbildības.
- 357 Izvēle izmantot šajā normā vārdu “saucams” [pie atbildības] ir pamatota ar to, ka kāda no saviem pienākumiem neizpildes gadījumā attiecīgais ierēdnis netiek sistemātiski un obligāti sodīts, bet viņu vienkārši var sodīt.

- 358 Tādējādi Civildienesta noteikumu (redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim) 86. panta 1. punkta formulējums noteikti nozīmē, ka IIN ir plaša rīcības brīvība gan attiecībā uz iespēju uzsākt disciplinārlietu, gan attiecībā uz šīs lietas iznākumā piemērojamā iespējamā soda izvēli.
- 359 Kā tas ir precizēts Pirmās instances tiesas judikatūrā, lēmuma par disciplinārlietas uzsākšanu pret ierēdņi mērķis ir dot iespēju IIN izvērtēt attiecīgajam ierēdnim pārmesto faktu patiesumu un smagumu un uzklaut viņu šajā jautājumā, lai izveidotu viedokli, pirmkārt, par iespēju vai nu izbeigt disciplinārlietu bez soda piemērošanas, vai arī piemērot ierēdnim disciplinārsodu, un, otrkārt, attiecīgā gadījumā par nepieciešamību pirms šī soda piemērošanas nodot vai nenodot lietu izskatīšanai Disciplinārlietu kolēģijā saskaņā ar Civildienesta noteikumu IX pielikumā paredzēto procedūru (Pirmās instances tiesas 2003. gada 13. marta spriedums lietā T-166/02 *Pessoa e Costa*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-89. un II-471. lpp., 36. punkts, un 2005. gada 5. oktobra spriedums lietā T-203/03 *Rasmussen*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-279. un II-1287. lpp., 41. punkts).
- 360 Tādējādi, ņemot vērā disciplinārlietas priekšmetu un mērķi, kā tas ir precizēts Pirmās instances tiesas judikatūrā, pretēji tam, ko apgalvo prasītājs, tiesiskai disciplinārlietas uzsākšanai nav nepieciešams, lai tiktu pierādīti attiecīgajam ierēdnim pārmestie fakti. Disciplinārlietas mērķis tieši ir gūt skaidrību par attiecīgajam ierēdnim pārmestajiem faktiem.
- 361 Tādēļ nevar piekrist prasītāja argumentam, saskaņā ar kuru pret viņu esot tikušas uzsāktas un turpinātas disciplinārlietas, lai gan neesot “pierādīti” to pamatā esošie materiālie fakti.
- 362 No otras puses, ir jāizvērtē Komisijas argumentācija, saskaņā ar kuru lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu pret ierēdņi esot prettiesisks vienīgi izņēmuma gadījumā, kad notikusi pilnvaru nepareiza izmantošana.
- 363 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pilnvaru nepareizas izmantošanas jēdzienam ir ļoti precīza piemērošanas joma, kas ietver administratīvās iestādes pilnvaru izmantošanu citam mērķim, nevis tam, kuram tās tai ir piešķirtas. Lēmums ir uzskatāms par pieņemtu, nepareizi izmantojot pilnvaras, vienīgi tad, ja, pamatojoties uz objektīvām, atbilstošām un saskaņotām norādēm, izrādās, ka tas tika pieņemts, lai īstenotu citus mērķus, nevis tos, uz kuriem tas atsaucas (Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūnija spriedums lietā T-118/95 *Anacoreta Correia*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-283. un II-835. lpp., 25. punkts, un 1999. gada 6. jūlija spriedums apvienotajās lietās T-112/96 un T-115/96 *Séché*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-115. un II-623. lpp., 139. punkts).
- 364 Tādējādi pilnvaru nepareiza izmantošana ir īpaši smags prettiesiskuma gadījums.
- 365 Tiktu pieļauts patvaļas risks, ja piekristu tam, ka situācijas, kurās lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu pret ierēdņi ir prettiesisks, aprobežojas ar pilnvaru nepareizas izmantošanas gadījumiem. Šādā gadījumā nebūtu iespējas piemērot sankcijas par IIN pieļauto rupju neuzmanību šajā jautājumā.
- 366 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, kā arī attiecīgā ierēdņa tiesību aizsardzības nolūkā ir jāuzskata, ka IIN īsteno savas pilnvaras prettiesiski ne vien pierādītas pilnvaru nepareizas izmantošanas gadījumā, bet arī tad, ja nav pietiekami precīzu un atbilstošu elementu, kas liecinātu, ka attiecīgais ierēdnis ir izdarījis disciplināru pārkāpumu (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Franchet* un *Byk*/Komisija, 352. punkts).
- 367 Ievērojot IIN piešķirto plašo rīcības brīvību un robežas, kas tai jānosaka, tiesas pārbaudei ir jāaprobežojas ar vērtējumu par to, vai apstākļi, kurus iestāde ņemusi vērā, lai uzsāktu disciplinārlietu, ir būtībā patiesi, vai nav pieļauta acīmredzama kļūda pārmesto faktu vērtējumā un vai nav pieļauta pilnvaru nepareiza izmantošana (pēc analogijas disciplinārsodu jautājumā skat. Pirmās instances tiesas 1997. gada 15. maija spriedumu lietā T-273/94 *N*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-97. un II-289. lpp., 125. punkts, un 2000. gada 17. maija spriedumu lietā T-203/98 *Tzikis*/Komisija, *Recueil FP*, I-A-91. un II-393. lpp., 50. punkts).

- 368 Izskatāmajā lietā ir jākonstatē, ka *OLAF* un *IDOC* ziņojumos nebija izslēgta iespēja, ka prasītājs ir piedalījies prettiesiskā R. Bertelo algas skalas klasifikācijas grozīšanā.
- 369 *OLAF* 1999. gada 23. novembra ziņojumā, pamatojoties uz daļēji saskanošiem ierēdņu paziņojumiem, ir minēta iespēja, ka prasītāja kabinetā notika sanāksme, kuras laikā esot ticis spriests par iespēju grozīt R. Bertelo klasifikāciju uz zinātnisko viespētnieku I grupu. *IDOC* 2002. gada 22. februāra ziņojumā ir precizēts, ka izmeklēšanas pierādījumu analīze liek domāt, ka šāda sanāksme patiešām bija notikusi laikā no 1996. gada 21. līdz 29. novembrim.
- 370 Tādējādi eksistēja pietiekami nopietni pierādījumi, kas norādīja, ka prasītājs bija aktīvi iesaistījies vismaz R. Bertelo algas skalas klasifikācijas grozīšanā, kas disciplinārlietas pret prasītāju uzsākšanas brīdī tika prezumēta kā prettiesiska, pat ja nebija neviena rakstveida elementa, kas apstiprinātu vairāku ierēdņu paziņojumos minēto, pat ja prasītājs apstrīdēja atsevišķu liecību patiesumu. Tātad lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu pret prasītāju bija pamatots ar pietiekami precīziem un atbilstošiem faktiem.
- 371 Pastāvot šādiem apstākļiem, IIN nav pārkāpusi tās rīcības brīvībai noteiktās robežas, uzsākot disciplinārlietu pret prasītāju.
- 372 No iepriekš minētā izriet, ka astotā iebilduma ceturrtā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par iebilduma piekto daļu – pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses, pienākuma sniegt palīdzību un tiesiskās palāvības principa pārkāpumu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 373 Prasītājs pārmet, ka Komisija ir uzsākusi un turpinājusi disciplinārlietu, “kuras virzība [esot] bijusi neobjektīva un kuras laikā IIN neesot paveikusi visu, kas tai bija iespējams, lai saprastu precīzu faktu norisi”. Šādi rīkojoties, Komisija esot pārkāpusi savu pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, pienākumu sniegt palīdzību un tiesiskās palāvības principu. Pamatojot šo pamatu, prasītājs atgādina daudzas nepilnības un pārkāpumus saistībā ar tiesībām uz aizstāvību, kuri esot pieļauti dažādās administratīvajās izmeklēšanās un kuri atņemot jebkādu ticamību disciplinārlietai, kas uzsākta uz šādiem pamatiem.
- 374 Komisija apstrīd apgalvojumu par sava pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses un pienākuma sniegt palīdzību pārkāpumu. Tā uzsver, pirmkārt, ka, ja ir nopietni pierādījumi, kas rosina domāt, ka ierēdnis ir pārkāpis savus Civildienesta noteikumos paredzētos pienākumus, tad pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses nekādā gadījumā nevar liegt IIN uzsākt disciplinārlietu pret attiecīgo ierēdni un, otrkārt, ka iestādei nevar pārmet to, ka tā nav veikusi visus vajadzīgos pasākumus, lai izvērtētu, vai ierēdnim izvirzītās apsūdzības ir vai nav pamatotas.
- Civildienesta tiesas vērtējums
- 375 Ir jāpārbauda, vai Komisija, uzsākot un turpinot disciplinārlietu pret prasītāju, ir pārkāpusi savu pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses, pienākumu sniegt palīdzību un tiesiskās palāvības principu.
- 376 Pirmkārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pienākums ņemt vērā ierēdņu intereses atspoguļo līdzsvaru starp savstarpējām tiesībām un pienākumiem, kas Civildienesta noteikumos ir iedibināti attiecībās starp publisko [tiesību] iestādi un civildienesta darbiniekiem. Šis pienākums tostarp nozīmē, ka IIN, lemjot par ierēdņa situāciju, ņem vērā visus elementus, kas var noteikt tās lēmumu, un ka šādi tā ņem vērā ne tikai dienesta intereses, bet arī attiecīgā ierēdņa intereses (Pirmās instances tiesas 1990. gada 20. jūnija spriedums lietā T-133/89 *Burban/Parlaments, Recueil*, II-245. lpp., 27. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Séché/Komisija*, 147. punkts).

- 377 Pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses prasības nevar interpretēt tādējādi, ka tās pašas par sevi liedz IIN uzsākt disciplinārlietu pret attiecīgo ierēdņi. Šāds lēmums vispirms ir pieņemams iestādes interesēs, lai ierēdņa Civildienesta noteikumos paredzēto pienākumu iespējamā neizpilde tiktu konstatēta un, ja tā notikusi, sodīta.
- 378 Tādēļ Komisijai nevar pārņemt nekādu pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses pārkāpumu tādēļ vien, ka tā uzsaka disciplinārlietu pret prasītāju.
- 379 Attiecībā uz pārējiem prasītāja iebildumiem saistībā ar disciplinārlietas pret viņu uzsākšanu un turpināšanu ir jānorāda, ka, pirmkārt, tie tika noraidīti, vērtējot citas astotā iebilduma daļas, un, otrkārt, īpašais iebildums par minētās lietas nesamērīgi ilgo norisi tiks izvērtēts turpmāk.
- 380 Otrkārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Civildienesta 24. pantā paredzētais pienākums sniegt palīdzību ir vērst uz to, lai iestāde aizstāvētu ierēdņus pret trešo personu, kā arī kolēģu vai amatā augstākstāvošu personu darbībām saistībā ar ierēdņu personīgo statusu, nevis pret pašas iestādes izdotiem aktiem, kuru kontroli regulē citas Civildienesta noteikumu normas (Pirmās instances tiesas 1993. gada 18. februāra spriedums lietā T-45/91 *Mc Avoy/Parlaments, Recueil*, II-83. lpp., 60. punkts, un 1995. gada 13. jūlija spriedums lietā T-44/93 *Saby/Komisija, Recueil FP*, I-A-175. un II-541. lpp., 54. punkts).
- 381 Tādējādi ir jākonstatē, ka *OLAF*, Personāla un administrācijas ĢD un *IDOC*, kuru veikto izmeklēšanu prasītājs kritizē, nav trešās personas attiecībā uz iestādi. Turklāt prasītājs nesniedz ne mazāko pierādījumu par kolēģu vai amatā augstākstāvošu personu darbībām, kas būtu attaisnojušas iestādes palīdzību.
- 382 Līdz ar to prasītāja apgalvojums par pienākuma sniegt palīdzību pārkāpumu nav pamatots.
- 383 Treškārt, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai gan tiesības pamatoties uz tiesiskās palāvības aizsardzību ir ikvienai privātpersonai, kas atrodas situācijā, no kuras izriet, ka administrācija ir radījusi tai pamatotas cerības, neviens ierēdņis nevar pamatoties uz tiesiskās palāvības aizsardzības principa pārkāpumu, ja administrācija viņam nav sniegusi precīzus solījumus (Pirmās instances tiesas 1990. gada 27. marta spriedums lietā T-123/89 *Chomel/Komisija, Recueil*, II-131. lpp., 26. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Séché/Komisija*, 160. punkts).
- 384 Izskatāmajā lietā administrācija nav sniegusi prasītajam nekādus precīzus solījumus, uz kuriem viņš varētu pamatoties. Tādējādi Komisijai nevar pārņemt nekādu tiesiskās palāvības principa pārkāpumu.
- 385 No iepriekš minētā izriet, ka iebilduma piektā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

Par iebilduma sesto daļu – disciplinārlietu institūcijas pienākuma rīkoties saprātīgā termiņā pārkāpumu

– Lietas dalībnieku argumenti

- 386 Prasītājs apgalvo, ka esot pārsniegts saprātīgs termiņš, kurā IIN bija jāpieņem lēmums. Viņš atsaucas uz iepriekš minēto spriedumu lietā *François/Komisija*, kurā tika nolemts, ka pat tad, ja nav noteiktu termiņu, disciplinārlietu institūcijām ir pienākums rīkoties tā, lai lieta, kuras iznākumā var tikt uzlikts disciplinārsods, noritētu saprātīgā termiņā. Izskatāmajā lietā viņš konstatē, ka strīdīgie fakti attiecas uz laika periodu no 1995. līdz 1997. gadam un ka administrācijai bija zināmi fakti un darbības, kas varētu veidot Civildienesta noteikumu pārkāpumus, kopš *OLAF* ziņojuma iesniegšanas 1999. gada novembrī vai vismaz kopš 2002. gada. Tomēr IIN esot uzsākusi pret viņu disciplinārlietu tikai 2004. gada 16. janvārī. Kopš Beļģijas krimināllietu tiesas 2004. gada 30. jūnijā pieņemtā lēmuma par krimināllietas izbeigšanu neesot nozīmes principam, saskaņā ar kuru disciplinārlieta, kas izriet no noziedzīga

nodarījuma, ir jāaptur līdz kriminālprocesa iznākamam, un disciplinārlietas ietvaros neesot notikusi neviena izmeklēšanas darbība. Tādējādi esot pārkāpts princips, kas IIN nosaka pienākumu pieņemt lēmumu saprātīgā termiņā.

387 Komisija uzskata, ka izskatāmās lietas apstākļi esot bijuši ļoti īpaši. “Bertelo lieta” esot iekļāvusies plašākā izmeklēšanu kontekstā, kuras tika veiktas, lai noteiktu, kādā apjomā Komisija kā koleģiāls orgāns vai atsevišķi tas locekļi individuāli bija atbildīgi par krāpšanu, sliktu vadību vai nepotismu. Šāda apjoma izmeklēšanas neesot bijis iespējams veikt parastos disciplinārlietām piemērojamajos termiņos. Kopumā esot veiktas trīs administratīvās izmeklēšanas un uzsākts viens kriminālprocess, kas liecina par attiecīgo faktu sarežģītību.

388 Turklāt Komisija uzskata, ka, vērtējot disciplinārlietas norises ilgumu, nebūtu jāņem vērā disciplinārlietas likumīgas apturēšanas periodi, jo iestāde nevar kontrolēt procesa ilgumu tiesā.

389 Visbeidzot Komisija uzsver, ka argumentu par disciplinārlietas pārmērīgi ilgo norisi, kuru E. Kresona izvirzīja lietā, kas ir pamatā spriedumam lietā Komisija/*Cresson*, Tiesa ir noraidījusi minētā sprieduma 90.–92. punktā.

– Civildienesta tiesas vērtējums

390 No labas pārvaldības principa izriet, ka disciplinārlietu institūcijām ir jāvada disciplinārlietas norise ar pienācīgu rūpību un jārikojas tā, lai katra procesuālā darbība tiktu veikta saprātīgā termiņā pēc iepriekšējās darbības (iepriekš minētais spriedums lietā *François/Komisija*, 47. punkts; Pirmās instances tiesas 2007. gada 8. novembra spriedums lietā F-40/05 *Andreasen/Komisija*, Krājums-CDL, I-A-1-337. un II-A-1-1859. lpp., 194. punkts un tajā minētā judikatūra, par kuru iesniegta apelācijas sūdzība, kas šobrīd tiek izskatīta lietā T-17/08 P Eiropas Savienības Vispārējā tiesā).

391 Šis pienācīgas rūpības un saprātīga termiņa ievērošanas pienākums attiecas arī uz disciplinārlietas uzsākšanu, it īpaši gadījumā un kopš brīža, kad administrācijai ir kļuvuši zināmi fakti un darbības, kas var veidot ierēdņa Civildienestā noteikto pienākumu pārkāpumu. Pat ja nav noteiktu termiņu, disciplinārlietas institūcijām ir pienākums rīkoties tā, lai lieta, kuras iznākamā var tikt uzlikts disciplinārsods, noritētu saprātīgā termiņā (iepriekš minētais spriedums lietā *François/Komisija*, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

392 Tādējādi disciplinārlietas norises nepamatoti ilgs termiņš var izrietēt gan no iepriekšēju administratīvo izmeklēšanu norises, gan no disciplinārlietas pašas. Periods, kas jāņem vērā, lai izvērtētu disciplinārlietas norises saprātīgo ilgumu, nav vienīgi periods kopš lēmuma par disciplinārlietas uzsākšanu pieņemšanas. Jautājums par to, vai disciplinārlietas norisē kopš tās uzsākšanas tika ievērota vajadzīgā rūpība, būs atkarīgs no tā, cik īss vai ilgs laiks būs pagājis starp apgalvotā disciplinārā pārkāpuma iestāšanos un lēmuma par disciplinārlietas uzsākšanu pieņemšanu.

393 Disciplinārlietas norises saprātīgs ilgums ir jāizvērtē atkarībā no katras lietas konkrētajiem apstākļiem un it īpaši no lietas nozīmīguma attiecīgajai personai, lietas sarežģītības, kā arī no prasītāja un kompetento iestāžu uzvedības (šajā ziņā skat. Tiesas 1998. gada 17. decembra spriedumu lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe/Komisija*, *Recueil*, I-8417. lpp., 29. punkts un tajā minētā judikatūra).

394 Neviena atsevišķs faktors nav izšķirošs. Katrs no tiem ir jāpārbauda atsevišķi, un pēc tam jānovērtē to kumulatīvā iedarbība. Daži disciplinārlietu pārmērīgi ilgas norises gadījumi, ko pieļāvuši IIN, var nešķist nepamatoti, ja tos izvērtē atsevišķi, bet var būt tādi, ja tos aplūko kopā. Tomēr prasības attiecībā uz pienācīgu procesuālo rūpību nepārsniedz tās, kas attiecas uz labas pārvaldības principu.

- 395 Gadījumā, kad IIN pieņemto lēmumu dēļ disciplinārlietas norises ilgums ir pārsniedzis to, kas parasti būtu uzskatāms par saprātīgu, šai institūcijai ir jāpierāda tādu īpašu apstākļu esamība, kas var attaisnot šo pārmērīgo ilgumu (pēc analogijas attiecībā uz novērtējuma ziņojuma pieņemšanu skat. Tiesas 1983. gada 5. maija spriedumu lietā 207/81 *Ditterich*/Komisija, *Recueil*, 1359. lpp., 26. punkts).
- 396 Ievērojot šos principus, ir jāizvērtē, vai disciplinārlietas norise notika saprātīgā termiņā. Tas nozīmē, pirmkārt, ka ir jāatgādina galvenie notikumi, kas bija tās uzsākšanas pamatā, kā arī tās galvenie posmi, pirms uzsākt, otrkārt, vērtējumu par to, vai objektīvi konstatēto norises ilgumu var uzskatīt par saprātīgu.
- 397 2004. gada 16. janvāra lēmumā par disciplinārlietas uzsākšanu pret prasītāju viņam tika pārņemta aktīvā piedalīšanās R. Bertelo algas skalas klasifikācijas grozīšanā un viņa pieņemšanā darbā KPC.
- 398 R. Bertelo [algas skalas] klasifikācijas grozījumi stājās spēkā 1996. gada 1. septembrī, un viņam tika piedāvāts viespētnieka darba līgums ar KPC no 1997. gada 1. marta. Tātad lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu tika pieņemts vairāk nekā septiņus gadus pēc prasītājam pārņemto faktu rašanās. Šis termiņš pats par sevi neapšaubāmi ir neparasti ilgs attiecībā uz disciplināro procesu pret ierēdni.
- 399 *OLAF* bija pabeidzis savu izmeklēšanas ziņojumu attiecībā uz R. Bertelo nodarbināšanu viespētnieka amatā Komisijā 1999. gada 23. novembrī, un *IDOC* bija pabeidzis savu ziņojumu par papildu administratīvo izmeklēšanu attiecībā uz R. Bertelo darba periodu Pētniecības ĢD viespētnieka amatā 2002. gada 22. februārī. Laikā kopš pēdējā minētā ziņojuma iesniegšanas līdz disciplinārlietas uzsākšanai netika veikta neviena papildu izmeklēšana. Tātad lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu pret prasītāju tika pieņemts gandrīz divus gadus pēc pēdējā administratīvās izmeklēšanas ziņojuma. Šis termiņš arī ir neparasti ilgs pret ierēdni uzsāktās disciplinārlietas kontekstā.
- 400 Vienīgais notikums, kurš pēc pēdējā administratīvās izmeklēšanas ziņojuma iesniegšanas var tikt uzskatīts par tādu, kam ir nozīme attiecībā uz disciplinārlietu, ir apsūdzība, ko Beļģijas kriminālizmeklēšanas iestādes cēlušas pret prasītāju 2003. gada 18. martā. Tomēr kopš šī notikuma līdz disciplinārlietas uzsākšanai bija pagājuši desmit mēneši, kas arī ir neparasti ilgs termiņš.
- 401 Ar IIN 2004. gada 16. janvāra lēmumu tika uzsākta un nekavējoties apturēta disciplinārlieta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu (redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim) 88. panta piekto daļu, kurā ir paredzēts, ka gadījumos, ja pret ierēdni ierosina krimināllietu par tādiem pašiem nodarījumiem, galīgo lēmumu pieņem tikai pēc tam, kad tiesa, kas izskata lietu, ir pieņēmusi galīgo spriedumu un tas stājās spēkā. Pēc Beļģijas krimināltiesas lēmuma par krimināllietas izbeigšanu pasludināšanas 2004. gada 30. jūnijā Komisija ar 2004. gada 13. jūlija vēstuli informēja prasītāju, ka pret viņu uzsāktā disciplinārlieta ir apturēta līdz galīgajam komisāru kolēģijas lēmumam attiecībā uz E. Kresonas lietu.
- 402 Disciplinārlieta beidzot tika izbeigta ar 2006. gada 16. oktobra lēmumu, proti, gandrīz desmit gadus pēc [prasītājam] pārņemto faktu rašanās.
- 403 Tādējādi ir jāizvērtē, otrkārt, vai Komisija sniedz pierādījumus, kas ļauj konstatēt, ka objektīvi tik ilgu [disciplinārlietas] norises termiņu, kas pirmajā acumirkļī šķiet pārmērīgs, tomēr var uzskatīt par saprātīgu, ņemot vērā izskatāmās lietas konkrētos apstākļus.
- 404 Vispirms ir jāatgādina, ka lietā, kas ir pamatā spriedumam lietā Komisija/*Cresson*, E. Kresona bija izvirzījusi argumentu, kas ir līdzīgs tam, kuru prasītājs izvirza izskatāmajā lietā. Viņa bija apgalvojusi, ka disciplinārlietas uzsākšana ar 2003. gada 21. janvāra paziņojumu par iebildumiem, proti, vairāk nekā septiņus gadus pēc Komisijas apgalvotajiem faktiem, ir nepieļaujama, ņemot vērā it īpaši jau ilgu laiku pieejamos dažādos ziņojumus par šiem faktiem un to, ka lieta nav sarežģīta (skat. spriedumu lietā Komisija/*Cresson*, 78. punkts).

- 405 Tiesa noraidīja šo argumentu, uzskatot, ka, tā kā EKL 213. panta 2. punkts vēl nekad nav ticis izmantots, lai pret Komisijas locekli uzsāktu tiesvedību viņa rīcības viņa pilnvaru laikā dēļ, iestāde varēja uzskatīt par nepieciešamu izrādīt īpašu rūpību.
- 406 Lai gan, kā to konstatēja Tiesa, Komisija varēja pamatoti uzskatīt par nepieciešamu izrādīt īpašu rūpību attiecībā uz disciplinārlietas uzsākšanu pret E. Kresonu, šim apstāklim nevarēja būt tādas sekas, lai atbrīvotu iestādi no tās pienākuma vadīt eventuālo disciplinārlietu pret prasītāju saprātīga termiņā.
- 407 Neapšaubāmi, ka prasītāja lieta bija saistīta ar E. Kresonas lietu, jo prasītājs bija viņas biroja vadītājs laikā, kurā notika daļa no viņam pārmestās krāpšanas. Kā Civildienesta tiesa to jau ir konstatējusi, izvērtējot šī iebilduma trešo daļu (skat. šī sprieduma 341. un 342. punktu), šī saikne bija apstāklis, ko Komisija pamatoti varēja ņemt vērā.
- 408 Tomēr starp abām lietām bija izšķirošās atšķirības; tādas atšķirības, kas neļāva atbildētājai iestādei automātiski un bez atšķirības piemērot attiecībā uz prasītāju lēmumus, kas bija pieņemti attiecībā uz bijušo Komisijas locekli.
- 409 Pirmkārt, prasītāja kā ierēdņa situācija no Civildienesta noteikumu viedokļa atšķīrās no E. Kresonas situācijas. E. Kresonas iecelšana Komisijas locekles amatā uz ierobežotu pilnvaru termiņu bija politisks lēmums, un viņa bija, pirmkārt, politiski atbildīga par savām, kā arī to personu darbībām, kuras bija rīkojušās viņas labā un atbilstoši viņa norādījumiem, un, otrkārt, attiecībā uz viņu bija piemērojama EKL 213. pantā un EAEKL 126. pantā paredzētā īpašā procedūra. Viņa bija atstājusi savu amatu vairāk nekā trīs gadus pirms tam, kad, pamatojoties uz minētajiem pantiem, pret viņu tika uzsākta attiecīgā procedūra. Savukārt prasītājam kā ierēdnim bija saistošs Civildienesta noteikumos paredzētais lojalitātes pienākums pret Eiropas Kopienām un tika uzskatīts, ka viņš savu karjeru veidos Komisijā. Ir grūti sagaidīt, ka ierēdnis turpinās normāli strādāt un saglabāt savu Civildienesta noteikumos paredzēto lojalitātes pienākumu pret Kopienām, ja vairāku gadu garumā viņa darbība iestādē ir pārmērīgi ilgu izmeklēšanu priekšmets, kuras tādējādi pakļauj viņu disciplinārsoda piemērošanas riskam.
- 410 Otrkārt, lai gan prasītājs zināmu laiku bija E. Kresonas biroja vadītājs, viņš hronoloģiski bija situācijās, kas robežojās ar notikumiem, kuri bija pret viņu celto apsūdzību pamatā. Kad prasītājs 1995. gada 21. decembrī tika iecelts E. Kresonas biroja vadītāja amatā, jau bija notikusi R. Bertelo prettiesiska pieņemšana darbā, jo viņš kopš [1995. gada] 1. septembra bija Pētniecības ĢD viespētnieka statusā.
- 411 Ir tiesa, ka prasītājam tika pārņemta piedalīšanās R. Bertelo algas skalas klasifikācijas grozīšanā un viņa prettiesiskā pieņemšanā darbā KPC, tomēr apstāklis, ka R. Bertelo jau bija pieņemts E. Kresonas padomnieka amatā laikā, kad prasītājs uzsāka darbu viņas birojā, norāda, ka prasītāja iespējamā loma konstatētajās prettiesiskajās darbībās nevarēja būt izraisījusi [šīs darbības] un tai bija, vislielākais, pakārtota nozīme. Pati Komisija tiesas sēdē ir norādījusi, ka “ir nepatiesi teikt, ka [prasītājs] būtu bijis galvenais visas lietas uzsācējs”.
- 412 Šīs būtiskās atšķirības starp bijušās Komisijas locekles un prasītāja situāciju ir izšķirošie apsvērumi, veicot vērtējumu, vai šo procedūru neparasti ilgā un – pirmajā acumirkļī – pārmērīgi ilgā norise (skat. šī sprieduma 398.–402. punktu) tomēr var tikt kvalificēta kā saprātīga.
- 413 Protams, prasītājam izvirzīto īpašo apsūdzību fonā eksistēja tikpat būtiski vispārējo interešu iemesli, proti, sabiedrības uzticība visaugstākā līmeņa Eiropas iestāžu pienācīgai darbībai un tam, ka nepastāv ļaunprātīga dienesta stāvokļa izmantošana vai šādas izmantošanas slēpšana. Šajā ziņā prasītāja lieta no disciplinārā viedokļa nebija atsevišķa gadījuma rezultāts, bet daļa no vispārīgākas situācijas, kuras sekas tajā atklāto problēmu dēļ krietni pārsniedza attiecīgās personas situācijas robežas.

- 414 Tomēr izskatāmās lietas konkrētajos apstākļos, izsverot visus iepriekš minētos faktorus un it īpaši izšķirošās atšķirības starp prasītāja lietu un bijušās Komisijas locekles lietu un neignorējot plašākas sabiedrības intereses, kas ir iesaistītas, ir jākonstatē, ka Komisija nav pierādījusi, ka gan neparasti ilga periods pirms disciplinārlietas uzsākšanas, gan neparasti ilga periods disciplinārlietas norises perioda tomēr varētu tikt uzskatīts par saprātīgu.
- 415 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija ir pieļāvusi dienesta pārkāpumus, pirmkārt, nedarot prasītājam zināmu *IDOC* sniegumu un, otrkārt, pieļaujot disciplinārlietas uzsākšanu un turpināšanu sava pienācīgas rūpības pienākuma pārkāpumu.

2. Par kaitējumu un cēloņsakarību

- 416 Pirmkārt, Komisijas atteikumu darīt prasītājam zināmu *IDOC* sniegumu var uzskatīt par tādu, kas viņam ir radījis morālo kaitējumu, ko radījusi sajūta, ka viņam nācās saskarties ar neskaidru attieksmi attiecībā uz dokumentu, kas ir būtisks viņa tiesību uz aizstāvību īstenošanā (skat. attiecībā uz morālo kaitējumu, ko radījis tiesību uz aizstāvību pārkāpums, Civildienesta tiesas 2008. gada 11. septembra spriedumu lietā F-51/05 *Bui Van*/Komisija, Krājums-CDL, I-A-1-289. un II-A-1-1533. lpp., 93. un 94. punkts, par kuru ir iesniegta apelācijas sūdzība, kuru šobrīd izskata Eiropas Savienības Vispārējā tiesa lietā T-491/08 P).
- 417 Ņemot vērā izskatāmās lietas apstākļus, Civildienesta tiesa, izvērtējot nodarīto kaitējumu *ex aequo et bono*, uzskata, ka EUR 5000 piešķiršana ir atbilstošs atlīdzinājums prasītājam.
- 418 Otrkārt, iestādes pienākuma rīkoties saprātīgā termiņā, uzsākot un turpinot disciplinārlietu, pārkāpums ir radījis prasītājam ilgstošu neziņas stāvokli, kas ir morālais kaitējums, kurš ir jāatlīdzina. Ņemot vērā, ka, pirmkārt, lēmums par disciplinārlietas uzsākšanu tika pieņemts vairāk nekā septiņus gadus pēc prasītājam pārmesto faktu rašanās un ka, otrkārt, disciplinārlieta pēc tās uzsākšanas tika turpināta gandrīz trīs gadus, kas kopš pārmesto faktu rašanās līdz disciplinārlietas izbeigšanai kopumā veido gandrīz desmit gadus ilgu periodu, prasītājam ir jānosaka atlīdzinājums *ex aequo et bono* EUR 25 000 apmērā.
- 419 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisijai ir jāpiespriež samaksāt prasītājam summu EUR 30 000 apmērā kā atlīdzinājumu par morālo kaitējumu, kas viņam radīts Komisijas pieļauto pārkāpumu dēļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 420 Atbilstoši Reglamenta 122. pantam šī reglamenta II sadaļas 8. nodaļas noteikumi par tiesāšanās izdevumiem ir piemērojami vienīgi lietām, kuras Civildienesta tiesā ir ierosinātas, sākot no šī reglamenta spēkā stāšanās dienas, proti, no 2007. gada 1. novembra. Attiecīgās Pirmās instances tiesas Reglamenta normas šajā jomā joprojām ir piemērojamas *mutatis mutandis* lietām, kuras bija izskatāmas Civildienesta tiesā pirms šī datuma.
- 421 Atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr atbilstoši tā paša reglamenta 88. pantam tiesvedībā, kurā lietas dalībnieki ir Kopienas un to darbinieki, iestādes sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.
- 422 Turklāt atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 3. punkta pirmajai daļai, ja abiem lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs vai ja pastāv izņēmuma apstākļi, Civildienesta tiesa var nolemt, ka tiesāšanās izdevumi ir jāsadala vai ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši.

- 423 Visbeidzot saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 6. punktu, ja tiesvedību lietā izbeidz pirms sprieduma taisīšanas, Civildienesta tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem pēc saviem ieskatiem.
- 424 Attiecībā uz prasījumiem par tiesību akta atcelšanu, kas reģistrēti lietā F-124/05, Civildienesta tiesa norāda, ka minētajiem prasījumiem ir zudis priekšmets sakarā ar 2006. gada 16. oktobra lēmumu par disciplinārlietas, kas uzsākta pret prasītāju, izbeigšanu, jo ar šo lēmumu atbildētāja iestāde ir sniegusi attiecīgajai personai tādu rezultātu, kādu tā centās sasniegt ar minētajiem prasījumiem.
- 425 Savukārt attiecībā uz prasījumiem par zaudējumu atlīdzību lietās F-124/05 un F-96/06 ir jākonstatē, ka ir atzīti par pierādītiem tikai divi no daudzajiem prasītāja apgalvotajiem pārkāpumiem un ka prasītājam par labu ir piespriests samaksāt zaudējumus daudz mazākā apmērā, nekā viņš bija lūdzis.
- 426 Ievērojot visu iepriekš minēto, Civildienesta tiesa uzskata, ka tiks nodrošināts taisnīgs lietas apstākļu izvērtējums, piespriežot Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai un atlīdzināt pusi no prasītāja tiesāšanās izdevumiem. Prasītājs sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem.

Ar šādu pamatojumu

CIVILDIENESTA TIESA (plēnums)

nospriež:

- 1) **izbeigt tiesvedību attiecībā uz prasījumiem, kurus prasītājs cēlis lietā F-124/05 A/Komisija;**
- 2) **Eiropas Komisija maksā prasītājam EUR 30 000 kā atlīdzinājumu par viņam radīto morālo kaitējumu;**
- 3) **Eiropas Komisija atlīdzina savus tiesāšanās izdevumus pati un sedz pusi no prasītāja tiesāšanās izdevumiem lietās F-124/05 A/Komisija un F-96/06 G/Komisija;**
- 4) **prasītājs sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem lietās F-124/05 A/Komisija un F-96/06 G/Komisija.**

Mahoney

Gervasoni

Kreppel Tagaras Van
Raepenbusch

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2010. gada 13. janvārī.

Sekretārs Priekšsēdētājs

W. Hakenberg P. Mahoney

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas	2
I – Normas attiecībā uz privilēģijām un imunitāti	2
II – Normas attiecībā uz izmeklēšanu krāpšanas apkarošanas jomā	3
III – Normas attiecībā uz disciplinārlietām	3
IV – Normas attiecībā uz arodslimību un nelaimes gadījumu risku apdrošināšanu	4
V – Normas par pabalstiem, ko saņem invaliditātes gadījumā	6
A – Civildienesta noteikumi	6
B – Civildienesta noteikumi redakcijā, kas bija piemērojama līdz 2004. gada 30. aprīlim	7
VI – Normas attiecībā uz personas lietu	7
VII – Normas par publisko piekļuvi dokumentiem	8
Tiesvedības rašanās fakti	8
I – “Kresonas lietas” konteksts	8
II – Fakti attiecībā uz prasītāju	10
Tiesvedība	15
I – Lietā F-124/05 pirms apvienošanas ar lietu F-96/06	15
II – Lietā F-96/06 pirms apvienošanas ar lietu F-124/05	16
III – Apvienotajās lietās F-124/05 un F-96/06	17
Lietas dalībnieku prasījumi	17
I – Lietā F-124/05	17
II – Lietā F-96/06	18
Juridiskais pamatojums	18
I – Par prasību lietā F-124/05	18
A – Lietas dalībnieku argumenti	18
B – Civildienesta tiesas vērtējums	18
II – Par prasību lietā F-96/06	19
A – Par pieņemamību	19

1. Lietas dalībnieku argumenti	19
2. Civildienesta tiesas vērtējums	20
B – Par lietas būtību	22
1. Par Komisijai pārmestajiem pārkāpumiem	23
a) Par pirmo iebildumu saistībā ar prasītāja šķietami nepamatoto vainošanu “Bertelo lietā”	23
Lietas dalībnieku argumenti	23
Civildienesta tiesas vērtējums	24
b) Par otro iebildumu saistībā ar bezdarbību un tiesību uz aizstāvību pārkāpumiem, kas esot pieļauti administratīvajās izmeklēšanās.	24
Lietas dalībnieku argumenti	24
Civildienesta tiesas vērtējums	25
c) Par trešo iebildumu saistībā ar OLAF izmeklēšanas konfidencialitātes principa pārkāpumu	26
Lietas dalībnieku argumenti	26
Civildienesta tiesas vērtējums	27
– Par iebilduma pieņemamību	27
– Par iebilduma pamatotību	27
d) Par ceturto iebildumu – prasītāja imunitātes pret tiesvedību atņemšanas prettiesiskumu	29
Lietas dalībnieku argumenti	29
Civildienesta tiesas vērtējums	29
e) Par piekto pamatu – lēmuma par prasītāja iecelšanu citā amatā prettiesiskumu	30
Lietas dalībnieku argumenti	30
Civildienesta tiesas vērtējums	30
f) Par sesto pamatu – pārkāpumiem, kas esot pieļauti procedūrā, kura uzsākta, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 73. pantu	31
Par iebilduma pirmo daļu – šķietami nepamatoto nelaimes gadījuma darbā iespējas izslēgšanu	31
– Lietas dalībnieku argumenti	31
– Civildienesta tiesas vērtējums	32
Par iebilduma otro daļu – pārkāpumiem procesā IDOC	33

– Par lietas nodošanas IDOC šķietamo prettiesiskumu	33
– Par IDOC šķietamo neobjektivitāti	33
– Par atteikumu darīt zināmu prasītājam IDOC sniegumu	34
g) Par septīto iebildumu – Invaliditātes komisijas 2004. gada 29. oktobra atzinuma prettiesiskumu	37
Lietas dalībnieku argumenti	37
Civildienesta tiesas vērtējums	37
h) Par astoto iebildumu – disciplinārlietas attiecībā uz prasītāju uzsākšanas un turpināšanas prettiesiskumu	38
Ievada apsvērumi	38
Par iebilduma pirmo un otro daļu saistībā ar to, ka nav ņemtas vērā Beļģijas tiesas lēmuma par lietas izbeigšanu sekas	39
– Lietas dalībnieku argumenti	39
– Civildienesta tiesas vērtējums	40
Par iebilduma trešo daļu – šķietami nepamatoto saikni starp disciplinārlietu, kas uzsākta pret prasītāju, un lietu, kas vērsta pret agrāko Komisijas locekli	41
– Lietas dalībnieku argumenti	41
– Civildienesta tiesas vērtējums	41
Par iebilduma ceturto daļu saistībā ar pierādījumu, kas pamato disciplinārlietas uzsākšanu, nepietiekamību	42
– Lietas dalībnieku argumenti	42
– Civildienesta tiesas vērtējums	43
Par iebilduma piekto daļu – pienākuma ņemt vērā ierēdņu intereses, pienākuma sniegt palīdzību un tiesiskās palāvības principa pārkāpumu	45
– Lietas dalībnieku argumenti	45
– Civildienesta tiesas vērtējums	45
Par iebilduma sesto daļu – disciplinārlietu institūcijas pienākuma rīkoties saprātīgā termiņā pārkāpumu	46
– Lietas dalībnieku argumenti	46
– Civildienesta tiesas vērtējums	47
2. Par kaitējumu un cēloņsakarību	50
Par tiesāšanās izdevumiem	50

Šī nolēmuma teksts, kā arī tajā minēto Eiropas Savienības tiesu nolēmumu teksts ir pieejams interneta vietnē www.curia.europa.eu